

مولیٰ خو هر خای موندے کپړې جانان نشې موندے
چې د مولیٰ نه جانان غواړې، نو ته نه غواړې ما.

کمالی

ناول

محمد ابراهيم خان شبنم

ہلالی

پیشتو ناول

لیک:

محمد ابراہیم شبنم یوسفزئی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب ٲانگه نې:

=====

د کتاب نوم	:: کلاسی (ناول)
لیکوال	:: محمد ابراهیم شبنم یوسفزئی
چاپ شمېر	:: ۵۰۰ ټوکه
چاپ نېټه	:: ۲۰۰۵ ع
کمپوزر	:: حاجي محمد "عمر خېل"

چاپ او کمپیوټر ټای

د دانش څېړندويي ټولنې ټکنیکي ټانگه — پېښور

Tel/ Fax: 2564513 E-mail: danish2k2000@yahoo.com

下

موسم نن فیر بنیاستہ دے. رنگین شانی سحر دے نور
(نفس) معمولی غوندی د غرونو پہ سرونو لکہ د سرو زرو زبرہ
خوندورہ سیرہ کپیدہ، او کلی طرف تہ راروانہ دہ. ہلاکان د
سکول د تلو پہ انتظار دی. د سرن پہ غارہ دیو بل منتظر دی.
سکول د کریم خان د کلی نہ تقریباً دوہ میلہ لرے دے. خود ا
سکول د کریم خان لے چي مسورلی، فیری کسي مپلاویری او د سکول
ہفہ وخت دے چي مسورلی، فیری کسي مپلاویری او د سکول
ماشومان پیدل تگہ کوی. کریم خان خیلہ بستہ ترخ تہ اچولہ
دہ او ولای دے روان شی او بیا ودریری. نیک نام د کریم خان
ہمخولے او ملاکرے دے دوی دواہ فیر عمر یو خائے اوسبدلی
دی. دوی نیک نام تہ نیکے وائی خکے پہ نیکی مشہور دے د
نیکی خیلہ کدہ لری پہ یو بل کلی کیتی اوسپری. دے صرف د
کریم خان د مینتی محبت پہ وجہ د ہفہ سرہ د ہفہ پہ جبرہ

کڻي ناسته پاسته کوی. دوی په یو بل ډېر مین دی د هر چا دا خیال دے چې دوی د یو بل نه جدا کېدونکی دوستان دی. یو غریب دے او بل خان دے. خو فطری عمل دے چې زړه د هر چا چې وی بادشاه وی خوا که دا د غریب سړی په سینه کښي درزېږي یا د امیر. کریم خان د وختی راسي په یو داسي سوچ کښي ډوب دے چې دے هلو په دي پوهه نه دے چې نېک نام (نیکي) لار اغله دے او دده په خوا کښي ولاړ دے.

نیکي: السلام علیکم خان صاحب مزاج دي څنگه دے؟
کریم خان: هن... ته... ولي... څه... دا زړه... زما څه نېکي: خبر دے؟ څه وار خطا غوندي ئي دا څه په گلو وده و

سر ئي؟
کریم خان: اهو زړه خو ستا په انتظار یم چې دے به کله راځي، د سکول ناوخته کېږي. زما خو هلوو خیال نه وو چې ته

راغله ئي!
نېکي: بنده حاضر دے عالی جاه! څه راوانېره چې سکول ته نېکي: څه بېسته دي ما له راکړه څه مخکښي شه واقعی ناوخته دے.
کریم خان: نانا بېسته تاله ولي درکړم خپله بېسته به په خپله

وړم کنه ماله څه چل دے؟
نېکي: ځا- ځا شکر دے چې په زړه کښي دي درد پیدا شو مونږ هم درته د ځان غوندي بېکاره شو یا ځان درته زموږ غوندي بېکاره شو.

کریم خان: تنگوه مې مه څه چې خوا
دواړه رو غوندي روان شو د سړک غاړه ئي نیولې ده خو نن د معمول مطابق د کریم خان بښې د کلی نه نه ځي. رو رو روان دے خو شاته ئي خټه مات دے. او چې کله یو خو قدمه واخلی

نو شانه وگوری لکه چي تربنه خه پاتي وی او دے ورته انتظار کوی.

نېکے: خه دی سربه او وایه کنه نن خو دي حالات ډېر بدل دے د خدائے دیاره کړه زه به خان ته خه وایم که تېې نیولے ئې چي ډسپنسری ته په مخه ورشو که په سر یا معده دي ډډ دے؟ زما نه خبره ولې پتوري؟

کریم خان: د پتولو پکښې خه دی خو نه پوهېږم چي نن په ما خه شويدي. زه مې غواړی زه مې غواړي غواړی- غوا- غوا- غوا چي ددي سره د کریم خان د سترگو نه اوښکې روانې شوي او غریب ونيولو او د سړک غاړې ته کښېناستو نېکے هم ډېر خفه شو، په سر يې ورله لاس راښکودو او ورسره جخت کښېناستو، "عجيبه خبره ده ته ماته هم حال نه وائي نو ژوند به څنگی تېروي؟ ژوند په تنهائی- او یوازوالی چرته تېرېږی ژوند تېرول خو یو ملاگرے او یو رازدار غواړی. زه پوهه یم ستا په خیال کښې چي خه دی نو دا په تنهائی، نه تېرېږی" نېکې کریم خان ته دا خبرې ډېرې په همدردانه لهجه کښې وکړې. خو کریم خان غریب نیولے دے د خلې نه ئې کله غږ ووخی. غواړی چي خپل دوست ته ټول حال احوال بیان کړی خو ژبه ئې په خله کښې خوزی نه. نېکې په خوا پوري ونيوو او نېکے هم ورسره په ژبا شو.

نېکے: مه و اړخطا کېږه زه ستا سره نه یم خه؟ ته په ما اعتماد نه کوي. زما دې قسم وی که چرې زما په سر ستا کار کېږی نو د رخصته به ئې منع نه کړم.

کریم خان: نېک نا مه خه به اوایم په یو داسې مرض اخته شوم، چي هلوو علاج ئې نشته دغه مخامخ کور د چا دے؟

نپکے: کوم يو مخامخ کور؟ دغه خو دوه څلور دی نو.
 کریم خان: دغه قبلي طرف ته اول نه او دويم
 نپکے: او هېو دا خو واقعی مصیبت جوړ شو. دا خو د کرامت
 کا کا کور دے. خلق ورته کرمے وائی. جوړ د هغه لور دي وليده
 که؟ يا خدايه خبر دا خو به په لويه بلا که شو.

کریم خان: او- او هم دغه کور. په دغه کور کښې مې يوه
 جينۍ نن اوليده. نپک نامه يقين وکړه چې د ور په چوند کښې
 لکه د سپوږمۍ د تورو ورېځو په مېنځ کښې رانېکاره شوه.
 نري، موسکا ئې زما زړه پرهېر پهر کېږه دے حيران یم چې څه
 به کېږی؟

نپکے: وار مه خطا کوه، څه چې سکول ته خو که چري دلته
 کښېنو نو خلق به څه وائی مونږ له تلل پکار دی... تلل ښه
 دی... دا به وروستو کړو زه پوهه شوم یم چې ستا په زړه کښې
 څه دی.

دوی دواړه روان شو. نپک نام په زړه کښې په سوچ شو چې
 عجيبه خبره وشوه دا به څه کېږی يو کرمے ماما د بړه خانانو په
 پلو او د هغوی په کوټه کښې دے بل دا چې غريب سهرې دے د
 خان دلته کښې زړه بائيل بل به دده د خاندان خلق څنگی
 برداشت کړی ځکه چې دا خو د زمکې او اسمان فرق دے لوی
 مصیبت جوړ شو خدائے دی خبر کړی، دا سهرې به ورو ورو
 قلازوم که قلاز شو نو ښه به وشي.

په دې سوچ سوچ کښې دوی سکول ته ورسېدل او خپلو
 خپلو کلاسونو ته لاړل کلاس شروع شو خو د کریم خان زړه نن
 په گوگل کښې نشته او په سوچ کښې ډوب ناست دے
 استاد: د امریکې د دارالخلافې څه نوم دے؟

د سوال کولو نه پس استاد په کلاس یو نظر وزغلوو هغه ته په کلاس کښې ډېر هلاکان داسې په نظر راغلل چې سترگې یې د خپل استاد سترگو ته نېغې نیولې وې او د هر یو کس دا خواش و چې جواب ورکړی. خو استاد په ټول کلاس کښې کریم خان ته گوته اونیوه "کریم خان!" استاد خپله خبره د خپل زغلمه نظر سره د کریم د نوم اغستو پورې جاري وساتله. کریم استاد ته وکتل استاد خپل سترغلی کریم خان ته د کتلو په دوران کښې پورته وهلل یعنې استاد خپل سوال په اشاره کښې د کریم خان نه دوباره وپوښتو... کریم خان د ځان سره په خپل زړه کښې څه وئیل... "نه پوهېږم چې استاد څه ووي مانه څه غواړی... جی جی څه-څه."

استاد: هلاکه کریمه په تا څه شوی دی هلوو خبر نه یې او اوري هم نه چپې څه پښتنه مې وکړه... د امریکې... د دارالخلاقي... څه... نوم دے؟ "استاد دا ځل سوال په قلازه قلازه وکړو. یو هلاک په کلاس کښې اووې استاد جی ده کڅه نن زړه پایلے دے یا د کور نه مرور راغلے دے د سحر نه هلوو په ځان پوهه نه دے دې سره هلاکان په برق برق په خندا شول "واشنګتن صېب! واشنګتن" کریم خان په تادی، جواب ورکړو په جواب اورېدو سره یو ځل بیا هلاکان او استاد صېب په خندا شول.

استاد: کښېنه ډېر سوچونه مه کوه ذهن به دې خراب شئ، زړه به دې خورشی ستا خو لا ډېر عمر پاتې دے ته اوس... سوچونه کوي نو لایا به څه کوي.

کریم خان کښېناستلو او هلاکانو ته یې بدید وکتلو "تاسو څنګې ملګری یی چې استاد پوښتنه کوله زه یو بالکل خبرولم

نه داسي څوڪ خپل ملاگرے شرموی؟ ښه ده گورو به داسي
وخت په تاسو هم راتلے شی."

سکول چٽی شو. کريم خان په منډه منډه د گپت نه رابهر
شو او د ښک نام په انتظار ودرېدو. ښک نام لږ غوندي ايسار
شو. د کريم خان حوصله په ماتېدو شوه واپس د سکول صحن
ته لاړو يا هلاکه ښک نامه يا ښک نامه.

ښکے: دا څه لکه د لېونو چغې وهي، د پور وار مې وو پور
مې غونډولو څه غندي ولگېده شور دي لکه د ښږ د مرغو جوړ
کړے دے هسې مې هم سحر جائے نه دے څښلے، ما وي خپل
فرياد به درته او کرم چې غوا مې نه وه ودرېدلې د مور سره مې
جنگ وکړو او نهر راغلے يم. تا راته د کرمی د لور قيصه شروع
کړه. د نورو نوري د وږی د ډوډو قېه. څه چې څو څه وي وايه.

کريم خان: خا- تا سحر جائے نه وو څښلے؟ دا خو ياره ښک
نامه ډېر بد شوي دي. خو څه خبر اوس چې لاړې نو چائے به
وڅښي.

ښک نام: ښاوري په اوڅښم چې سحر پي- نه وو نو اوس به د
کرمي راغلی وي.

کريم خان: زه به درولېرم.

ښکے: هغه تېمو دي په سوري وتره. ځکه چې تا سحر کومه
قيصه بيان کړېده او څه دي ليدلې دی نو ددغې نه وروستو
زما او ستا لاري جدا دی. د لېونو او روغو لاري چرته يو کېدے
نه شي دغه طمعنه زه اوس نه کوم چې ته به ماله پي- يا بل څه
راولېږي.

کريم خان: دومره زړ دي نيت بدل شو؟ تر اوسه خو به دي
وی چې د مينې او وينې مجنون يم. سر به له تا زار کړم. هر څه

به په تا قربان کړم اوس چي د جنگ او ازمنښت وخت راغی نو په شا شوي. ښه یار ئې ښه دوست ئې - ښه ده چي په نوره بلا نه یې کېوتی.

ښکې: نوره به لاڅه بلا وی. دا خو هغه ناگهاني بلا ده چي به تا هم او ما هم ډوب کړی دا یو داسي افت او دریاب ته ته دانگي چي د غاړي ئې هډو نخښه نه ښکاري. د اسمان او د زمکي د سړی کلویغی کېدلے شی کیمه؟ د خدائے دپاره کړه دا خیال د زړه نه بهر کړه. څه چي خو.

دوی دواړه روان شو او په خبرو خبرو کښي کلي ته راوړسېدل. کریم ښه نیولے شو د کرمی ماما دروازي ته ئې سترگي لاړې، ښک نام په زوره توخے او کړو. او د توخي سره ورښیمکښ شو او هغه حوره په دروازه کښي رامخامخ شوه کریم خان یو سور اسولے وکړو.

کریم خان: او هو - هائے الله څه به کېږي.

ښکې: نه مړي نه - د ځان نه هسي مجنون او فرهاد مه

جوړوه، څه مخه دي نېسه!

کریم خان: زوروره د نوم تیموس خو ئې وکړه کنه نور خوته هسي هم تش تور کدو ئې خبري دي ډېري ایزده دی او ایمان دي هېڅ نشته.

په دي مېنځ کښي د کلی کسب کړه گلجان راغله ښک نام اووي کار او شمو گلتي. راغله دي ته ددي نوسے د ميني نه گلتي. وائی.

ښکې: گلجان ترور سلام علیکم ښه ئې بختور، منور او سرداره جوړ دی که؟

ډېري ورځي مي اونه لیدي چرته تلې وي که؟

گلتی: خبر و خبر. نیک نامہ خہ چل دے نن دی رالہ د زامنو او لور تیموس او کرو تر اوسہ خو دی رالہ نبض پہ لکړہ ہم نہ کتو، او نن داسې پۀ خوږۀ ژبہ تیوسونہ کوي واره ښه دی تاسو څنگی یی خان دی ښه دے کۀ... خدائے دی ژوندے لری زمونږ ده ته سترگې دی. مشران خانان په چا خه کار لری باچاهان دی خبرې ورسره نه کېږی زمونږ د غریبانو خو هم دا خان دے د لوئی سره لوئی او وړوکی سره وړو کي دے. د بختور پلار ورته ډېره دعاء کوی. او منور خو ئې هلو د خلې نه نه ویاسی. وائی کریم خان ښه سږه دے او کریم خان ښه سږه دے.

نېکے: او نو... ناکاره خو هم مونږ یو چي خبره شروع کړي نو د پېښور د رېله یو سټیشن لور ئې غږېږی.

گلتی: خدائے دی وشموه ته زما پۀ مخکښي لور کي پیدا شوي لوئی شوي مور دي زما همزولي ده او ته ماته رېله وائی ودرېه ته...

او دی سره گلتی، غرگی ته لاس کړو خو نېکے د کریم خان شاته شو.

کریم خان: ترور دا وار ئې معاف کړه. ته ورته د خپلي خور په شان ښکارېږي کنه دده خه میجال دے چي تاته به رېله و وائی دا خو دے په تا خپل ناز کوی ناز.

گلتی: د خوږي خلې نه دی قریان شم او ستا د خبرونه ستا په سر رانه خلاص شو. کنه سر به دی ورله اوس په هسپتال کښي گڼلو.

نېکے: ترور دا خو مې هسې گپ اویشتنو. تا دي خدائے ژندی، لری ته خو زما مور ئې. هم مې درسره گاونډه دے او هم

دي وړو کي په مخکښي لورئ شوی یم یو تپوس درنه کوم خم
خفه کېږي به نه.

گلتي: شل خو او کره زه به ولي خفه کېږم
نېکې: د کرمی ماما کره چې دا جینی، ده ده دده خفه ده؟
گلتي: خا... دا دومره اوږد بیان ددي دپاره اوښو او درېږه
ته تر اوسه خو مې توقې کولې اوس خو دي هلېو پرېږدم نه.

کریم خان په مېنځ کښي ولاړ دے نېکې چاپېره منډې وهی
او گلتي، ورپسې لکه د غوږیل شړونکي دهقان ورپسې ده، او د
خندا شننه ده. ښه پوره وخت اوښو دوی قلاږ شو منچوري
(گلتي) اووي داد کرمی ماما لور ده... گل مېغه نوم ئې دے
خوښه شوي یو ده ده؟ خو دا خبره مې واورئ دا دومره پاکه او
صالحه جینی، ده چې په پلو ئې موڅ کېږي. لمن ئې پاکه ده دا
بدکاره جینی، نه ده. که خه غلط خیال مو په زړه کښي وي نو
ساره کښینئ ساره هسې به مړه شی، او لکه د حوالدار د مندر
سپي به په پلو هسې منډې وهی.

نېکې: ته خو وکیله ئې کنه د هر چا وکالت کوي، مونږ خه
وئیلی دی چې ناکاره ده. خدائے دي ښه ښه کړی. گل مینه
واقعي ښه جینی، ده.

گلتي: خلق او مور و پلار ورته د مینې نه گلالي، وائی دا
په گلالي، مشهوره ده.

کریم خان رو غونډې نېکې په، خنګل تپل وهلو "خه چې خو
کار اوښو" دواړه روان شو. بېرته ئې وکتل او منچوري ته ئې
غوږ کړو.

نېکې: ترور اے ترورا!
گلتي: بیا خه دی خه چغې وهي، سپو او خوږې که؟ میرا ئی

لکه د کارغه دران دران کوي غلے آواز درنه نه کبري.

نېکے: کريم خان وائی که زمونږ ضرورت شونو دا به لکه د

خپلي ترور زمونږ په کاروی.

گلتنی: "راند به شئ راند خويه سترگو به ئې رانه اونه

وينئ زه څه وړي سېگي چيچلي یم؟

کريم خان: نېک نامه دا پينځه روپۍ ترور له ورکړه دا به چرته څي کېدے شی خانانو ورله کړا به نه وی ورکړي.

منجوره خورشحاله شوه اباد اوسي زه خدمتگار یم چي څه

حکم وی نو په سر سترگو ئې منم دا ټولي خبري وي، او شوي

زه دومره ناپوهه نه یم لکه چي تاسو ته ټيکاره شوم، سر مې

هسي نه دے سپين کړے ما د هر در ټوکره خوړلي ده او ډيري

تودي سړي مې زغعلي دی، ډيري ترخي خوړي مې اورېدلې

دی.

نېکے: ترور اباد اوسي زمونږ د خان ژوند د نن نه پس ستا

په لاس کښي دے که ښه کوي او که بد.

گلتنی: زه خدمتگار یم زما کار خدمت کول دی نور بس

څي په مخه ورځي بيا به گورو.

ددې سره دوی روان شول او د خپل خپل کور مخه ئې

ونيوله. کريم خان وي "نېک نامه صبا صحر به که خبر وی یو

ځائے کبرو"

نېکے نا د شپې به يو ځائے کبرو نن خو ډېره ښه شپه ده.

ددې خبري سره دوی په خندا خندا رخصت شول.

ماسختن

ماسختن شو خلقو ڏوڏي، ڏوڏي، او خورو ۽ او د حُجرو
محفلو ۾ ته راغونڊ شو، لڪه د نور ڪله ۽ ڀه شان ڪريم خان هم
حجره گرمه ڪره. منجسسيان راغلل، چيلم يو طرف ته پروت
دے د تماکو ڪسوره د ڪٽي ٻنڀي ته اوڀراند ه ده

بختيار: هلاڪه ڇه له يو بل ته گوري، چيلم ڏک ڪري ڪنه
ناوخته دے

مشوگي: ياره لاخلق سور شوي نه دي لڀ صبر و ڪره.

بختيار: نور به لا ڪله سور ڪڀري. نيمه شبيهه شوه خوب به نه
کوو ڇه؟

مشوگي: ته هم مڇ ۽ ڀه پوزه نه پر ڀردي زورور تادي گرندے ٿي
نامر د ه!

موزے: دے ازاد دے چي ڇه وي وائي به ڇله ٿي مه نيسه ده
ته گناه نيشته.

ڇوگ دے هلاڪانو محفل گرم ڪرے دے. خو غير متوقع
ڪريم خان نن بي سوره غوندي ناست دے لاس ٿي زني ته اوم
ڪرے دے او بالينت ته ٿي ڏڏه وهلي ده. ٻيڪے ٿي ٻنيو ته ناست
دے

موزے: ٻيڪيه ولي خان نن ڏير بي طبيعته دے مزاج ٿي ٻنيه
نه ٻيڪاري.

ٻيڪے: وخت دے يارانو ڪله ٻيهه او ڪله بيد، موسمون نه

بدلېږی، وختونه بدلېږی د خانانو خلقو د طبیعت څه پته لگی
چې کله څنگه او کله څنگه.

کریم خان: ښاک نامه! که خوښه دي وی نو چې څو ناوخته
دے نه مې طبیعت خراب دے دوی دي خورېږی چې حملو.

نېکے: جی- جی... بالکل صیبا! ستا حکم په سر سترگو
ځی هلاکو پاڅی ناوخته دے مونږ له خوب راځی چې حملو.

موزے: خبر خو دے کنه نن یو راته سترگی کوزي دی. دا
درته وېم چې که چرې د خوراک څه وو او زموږ حصه یو
پکښې اونه کړه نو بیا دلته راټلل بند.

بختیار: ته هم د لوږې مړ شوي موزې! لکه د سپی دي هر
چاته ځله وازه نیولې وی چې کله به توبی، راولی.

مشوگ: قارېږه مه بختیاره مونږ خو د خان خوا ددي دپاره
نیولې ده چې خورو څښو به پکښې، نور زموږ څه دی څه دی
مونږ خو دغه د لوغړنو په شان څو راځو مړې پکښې نېکی
وکړي او زموږ به هسې بخت بد نام دے.

موزے: وا دي وربدل کنه بختیاره مشوگی څنگه مونږ بیا ره

خبره وکړه.

نېکے: که هر څه وایي، کنه خونن ځی مونږ تنگوي مه خان له
خوب ورځی.

ددي سره دوی ټول لال ځواره شول خان او نېکے یواځې
پاتې شو. خان سور اسولې وکړو او نېکی ته ئې اوکتل "نېکيه
سړی خو دي رخصت کړل خو څه وکړو شپه به څنگه تېروو، دا
خو بغیر د دیدار نه ډېره گرانه ده."

نېکے: دا څه کوي نن مټین شوي اونن دي هرڅه بائیل؟
مینه خو ډېر وخت او ناکام غواړی که چرې داسې تاوده خوري

نو خپل سر به هم ورک کړے او زموږ کله ي به هم په مشر خان
گوزار کړے. خدائے ته وگوره، گوره کريم خانه دا څه د لبونو
خبري کوي.

کريم خان: نېکيه تاو په هغه ځائے وې چې اور پرې بلېرې ته
څه خبر ئې. د روغ زړه خبرې کوي او زما زړه جقېدلے دے ملهم
غواړي. ډېر درد کوی ته پري لاس کېږده تاته د ماشومانو د
توقو خبره ښکارې او زما په زړه کېنې د غشو باران دے د اور
لمبې بلې دي. د مينې طوفان دے، د تنهائۍ احساس دے او د
يادونو تسلسل دے چې دا وی زه به څنگه قرار شم.

نېکے بس بس لږ قرار او نيسه. بيا خوشاعر شوي شاعري
دي هم ايزده کړه. زما په خيال دا شاعران او مينيان خان ته چې
عاشقان وائی دا ډېر اوږگار او بې کاره خلق دی نه خپل عزت
ساتي او نه د بل عزت ته گوري ته سوچ نه کوي چې دا ته په
کومه لاره روان ئې د خپل پلار او خاندان عزت ته وگوره او د
کرامت کاکا لور ته... خلق به څه وائی او هغه پردی، پيغله لور
به رسوا او بد نامه شي.

کريم خان: کاش نېکيه چې دغه سترگې او دغه څهره تا
زما په سترگو ليدلي وے او بيا دي ماته د خپلې مينې حالات
بيان کړے وے تا ژړے او ما خندلے تا دلase غوښتے او ما
د پورې پيشاړي کولے. نن داسې وخت راغے چې ستا د پيشاړو
او مشورو شوم.

نېکے: ماته هر څه پته ده نن ستا بې قراري، ستومانۍ،
اسوبلۍ او پريشانۍ هر څه وينم او خفه دومره يم چې دغه
احساس تاته نه کېږي نو گنۍ تا به ماته داسې رتې نه وي
وېلې. خو څه وکړم تاله هم سوچ پکار دے ځوانه وينه دي په

رڳو ٺو کڻبي زغلي، خلق به ٽوله بدنامي زما په سر راو لي او وائي به چي دے ورسره گرځي او بنونه ورته نه کوي په خپله بدنامي هم پرېږم، ستا په رسوايي هم او د پيغلي په بدن نام ژوند هم.

کريم خان: د ملا زويه تقريرونه پرېږده دا د نصيحت وخت نه دے څه سوچ کوه چي څه به کيږي او څنگي به کيږي.

نېکے تر سحره خو صبر وکړه کنه چي سحر شي څه مخه به ئي وباسو. په دي شپه به څه وکړم.

کريم خان: څه چي خو... په دي شپه د هغي دروازي مخي ته کېدے شي چي يواړه ديدن او شي.

نېکے: پاگل کيږه مه ښه... خلق د شيبي په کوڅو کښي نه گرځي او نه پر دو دروازو کښي ودرېږي. که چا وليدو نو څه به او شي تاسو خلق د کلي مشران گنډي او په تاسو اعتماد کوي نو د خپلي کوڅي بي عزتي به په خپله وکړي دومره په تا کښي هوش نشته. اخر د يو برکتی او معزز پلار زوئے ئي د خلقو خو ټول اميدونه او نظرونه تاته دي. چي ستا د حال شي نو څه به کيږي.

کريم خان: که ته هر څه وائي ماته پته ده چي زما د عزت دپاره وائي او ستا هم دغه حق دے خو څه وکړم ماته ځان داسي ښکارېږي لکه چي څوک زما انتظار کوي او زما د کړي وعدي منتظر وي او زه په قلاړه په خپل کټ کښي پروت يم ماله تلل پکار دي.

نېکے: دا هسي ستا خيال دے هېڅ څوک ستا انتظار نه کوي گورے هغي تاته کتلي دي او که نه. دا ستا هسي وهم دے او گمان دے ستا څه خيال دے چي ستا په زړه کښي څه دي دا

هائته هم دی.

کریم خان: ضرور به داسي وی زما یقین دے مینه د یو طرفه نه کبری د زړه نه ضرور زړه ته لږ وی. د هغې د کتو نه داسي اندازه کېده چې زړه ئې راسره لگېدلے دے. خدائے دی وکړی چې داسي وی ولې به نه وی ضرور به وی زما په خپله مینه باور دے.

نېکے: که هر څه وی کنه خو په دي شپه زه نه ځم او نه تا تلو ته پرېږدم چې صبا شی گورو به.

کریم خان: چې صبا شی نو څه به وکړي؟

نېکے: څه چې صبا خوشی کنه.

کریم خان: ماته خو اووایه کنه.

نېکے: اول خو به داسي اوشی چې ته کله اوده شي نو دا تصور به ستا د ذهن نه اووخی او چې ته سحر پياڅي نو روغ موټې بنده به ئې. مینه مینه هر څه به دي هېروى که چري داسي ونه شوه نو منجوره به راتينگوو بله چاره نشته. خو دا یوه خبره واوره چې د ډیر سوچ خبره ده دا یوه داسي ډنډه لړل دی چې تهلول به ئې ډیر گران وی خدائے دی خبر کړی.

کریم خان: را تر غاړه شه نېکيه زما د زړه خبره دي وکړه. منجوره به ضرور صبا وينو. بغير د هغې نه خبره مشکله ده دا یو ډیر ښه حل دے مسئله بغير د گلتي نه نه حل کبری.

نېکے: په دي خبره زما مره کړه او ځمله چې آرام وکړو صبا به گورو.

دوى زما مره کړه نېکے خو اوده شو خو کریم خان د سوچونو په دریاب کېښي ډوب پروت دے. کله په یوه ډنډه کبری او کله په بله داسي شپه دي خدائے په چا نه راولی.

بل طرف ته چي د گل ميني عرف گلالي، دخان سره سترگي
 لگېدلې وي نو زړه ئې لکه د مچو د گگ په غشو سورے
 سورے وو ولي هغي چاته اظهار کړے وے. په کور کښې ئې
 پلار او مور يوه وړه خور او وړو کي رور وو. شپه په هغي هم لکه
 د تور خامار راخوره شوه. سترگي ئې دروازي ته نيولي وي چي
 هلك راته په بړندو کتلی وو په کتو کښې ئې مينه او عشق وو
 ضرور به مې تپوس کوی په دي امېد امېد ناوخته شو او دا د
 نغري په غاړه ناسته وه.

مور: اے جينی، دا څه کوي پلار له دي نن کټ هم سم نه
 کړو او خور او وروړ سره دي خبري هم ونه کړي ناجوره خو نه
 ئې کنه.

گلالي: مور... نه يم ناجوره په دي وخت هلو وپوېدلي نه يم
 زما خيال وو چي وختی دے. بابا او وړو له به اوس کټ سم
 کوم.

مور: اوس به څه کټ سم کړې بڼاوري که... پلار خو دي
 اوده دے او واره هم ملاست دی پاڅه خمله تاله مې هم کټ سم
 کړے دے.

گلالي: په زړه زړه کښې ځان ډېر ملامت کړو چي دا څه
 او شو زه په داسې سوچ کښې ووم چي هر څه رانه هېر شو. د
 کور کار هم او د مور و پلار او وړو خور وروړ خدمت هم. خو په
 دي امېد کټ ته اوخته چي زما مينه رښتيا ده زما به ضرور
 څو ک تپوس کوی زما د زړه وران کنور به ضرور اباد پېری ما
 ليدلے تصوير به حقيقت شی زما چقېدلی زړه ته به ضرور څوک
 مرهم راوړی او په دي سوچ سوچ کښې لکه چي اوده شوه.

صبا له

شپه څنگه تېره شوه دا خو هغه چاته پته وی څو ک چي
هجران اوزغمی، زړه ئې له گوگله بهر وی او د یو داسي کس
په لاس وی چي د واپسی، اُمید تري هم نه کيږی ساړه ساړه
اسو پلي، افسوسونه فريادونه، د زړه دردونه د خالقو خبري،
ملنه ي او توقي، کريم خان په دې سوچونو کښي سحر کړو. ملا
بانگ اووي کريم خان په کت کښي په ډډه شو او نپکي ئې
ورقولي.

کريم خان: پاڅه کنه نېکيه ناوخته دے راته خو غرمه
بنکارېری ته هډو په خوب مېږي نه.

نېکي: دا خو توره شپه ده مسلماننه د خوبه دي او پستو
ستا مينه دي ورکه شى قيامت دي جوړ کړه دے دا شپه د
پاڅيدو ده.

کريم خان: او نو... وايه نو... چي څه دي خوبښه وی هغه
وايه زړه دي روغ دے مونږ ممتاز يو خدا ئے دي څو ک چاته نه
متاړوی، متاړی بده بلاد.

نېکي: هر څه به اوښی خو دا دومره د تادی، خبره نه ده صبر
کوډه دا ډېر تحمل غواړی. که ته خان ئې خو عزت د غريب
سړی هم وی سوچ کوډه سوچ.

په خبرو خبرو کښې رنځ او لگېدنه، چاڼے راغلې د چاڼيو دور
ختم شو. دوی يو بل ته په سترگو سترگو کښې وکتل.

کریم خان: څه خان تياروه سکول ته د تلو بندوبست نه کوو

څه.

نېکے: ماته خو رشتيا پاگل ښکاري نن خو د جمعې ورځ ده

او چټی ده.

کریم خان: هغه (د خوشحالي نه پاڅېدو) واقعی نن خو
جمعه ده زما خو هلوو خیال نه وو. (په جیب ټي لاس او وهلو)

او هو څه راسره نشته کنه انعام به مې درکړه وو.

نېکے: تاته گوره او انعام ته. په جیب کښې دې مڼېکان ښه
بازی کوی او ته پرې لاس وهي پیسې په کښې گوري دا هغه
چاته وایه چې ناخبره دی زه خو درسره وړو کي لورې شوی یم.
اوس مې هم لاخلور انے ته قرض دارے ټي، یاد دي شی هغه

کرایه چې مې ورکړې وه.

کریم خان: نېکيه زما خو ټول ژوند ستا قرض دارے دے زه
به ستا کوم احسان یادوم او د کومې نېکي. بدله به درکوم. خو
دا نن چې څه کول غواړی دا احسان خو به زما ټول ژوند ستا
احسان مند کوی او زه به همیشه سر ټیټه یم.

نېکے: مه سر ټیټه کېږه او مه کوز سترگي کېږه دا خو ته لورې
خوې لري کنه ستا چې څومره احسانات په ما دی د هغې خو
زه شمار نه شم کولی.

په دې خبرو خبرو کښې دوی د حجرې نه اووتل او د سړک
غاړې ته ورسېدل. کریم خان کښېناستو او نېکے د گلجانا په

تلاش کښې روان شو.

نېکے: زه لاهم کلتی. گورم.

کریم خان: خدائے دی پہ مخه بنه کړه په ډکه منگول راشي په ډکه.

نېکې د مېنځ کوڅه اونیوه او د گلتي کور ته راغی د گلتي خاوند گلاب ولاړ د د حجامتونو کسپت ئې په غاړه دے او په نېکې ئې غوږ وکړو.

گلاب: نېکېه څه دی نن خو یواځې ئې خان دي در سره نشته څه ته خورته یواځې نه گرځي.

نېکې: (رو غونډې په سوچ شو او بیا ئې اووې) ماما د جمعې مبارکه ورځ ده او چټی ده. ما وې چې لږ شم ماما به کور وې حجامت به راله جوړ کړي. د سر دا وېنېته مې هم ډېر لوټي شوي دي.

گلاب: او نو وېنېته دي واقعي لوی شوي دي. دله زویه دا بېوزنه هغه چاته کوه چې دي نه پېژني زه خو دي هغه پلار پېژنم زما سره د هوږکه کوي. وېنېته درله آبله ورځ بختور جوړ کړیدی. نېکې په خپل خټ لاس او وهلو او هو زما خو هېر وو توقه مې کوله ما وې چې دے بوله شو دے نظر ئې نه لگي کنه. خو ستا هم د پيشو نه نظر ډېر لگي.

گلاب: زه بوله ايم خو هله وکے مې، ځوان دے. بچور يه زه د وړو کوالی نه سترگې تور دم نظر به مې ولې کميری نظرونه خو ستاسو د چي خورو کميری، مونږ شوده څکو شوده، رشتيا حال او وايه چرته راغلے ئې زما نه خبره مه پتوه.

نېکې: رشتيا خبره ماما داده چې ترور پسې راغلے يم خانان ورته نغري وهي.

گلاب: (په خندا شو) کوم خانان ورته نغري وهي؟ زمونږ که

نپڪي: نور خانان ڇوڪ دی خو زمونڙ ڪنه.

ڪلاب: دا ڇهه پنه اوتو بتو سسر ٿي نن درنه وار خطا دے.
ترور خو دي سحر وختی د خانانو ڪر تلي ده. شاید چي اوس

به بپر ته راشی.

نپڪي ڪوز سستر ڪي شو او ڄان سره ٿي رو غوندي اووي چي
هلوه ٻنپيه مي لگی چي خبره ڪوم هغه غلطه خبری خدائے دي
خبر ڪری ڪڇهه فال مي ڪوڙ دے را روان شو. ناڄایی ٿي ڳلتي
ترور مخي له ور غله او د خولي نه ٿي ور ته ناڄایی وختل.

نپڪي: نپڪ بختي! خدائے دي پڇير ڪر ه ما دروازه ساتله او
ته د ڪلی په گشت وتلي يي. په ٻنپيو ڪي دي د منڙی. هلوه ڪي
پراته دی سستري ڪڙي نه، ناجوڙه ڪڙي هم نه.

ڳلتي: بچيه غريب سڀي به ڇهه سستري شي، مز دوری ڪوو
ڪنه خورو به ڇهه، زه خو داسي بد نصيبه بڻجھ یم چي نه مي
دي ماما ملڪڙي دے او نه دي روزنه، قول پڙتے زما په سر دے
نپڪي: ترور ناکام ڪوه دا تمول تل^(۱) خو تاته راغزنه دے

نپڪان هم خوشحاله دی او عوام هم.

ڳلتي: د غرض خبره ڪوه ڇهه چل دے؟

نپڪي: هغه پروني. خبره ده نو... نور ڇهه دی.

ڳلتي: ڇاڻا. زما خو هلوه هبر وو ما خو وي چي تاسو ٿوڙه
ڪوئ. په توفو ڪڻي يي خبره رشتيا ڪر ه. دا يوه خبره دي خان ته
وڪر ه ڪه خان دے خو زمونڙ بچتے دے وڙو ڪي يو لوڙي ڪڙي دے او
خفنه ڪڙي پوي د ڪلي محلت خلق د دوی ٻنڙي دی خپل شرم
ڇوڪ نه ڪوی ڄان به بدنام او رسوا ڪري. او سره سره به زمونڙ

^(۱) تهل. ڇومره خلق چي په هار او مني ڪڻي يي نائي ته دانسي ور ڪوی هغه خلق ته
د دغه نائي تهل وائي.

هم بدنایمی او کروی. په خانانو کښې به بې اعتباره شور د سر سورۍ به یو وړک کړی.

نېکۍ: دا هر څه مې ورته وښلې دی خو زړه ئې داسې باښللی دے چې هر څه ته تیار دے. په نارو دمنع کېدو نه دے نصیحت ورته لکه څنډه ته سرود دے. یا لکه چې شگونه دېوالونه وهي، په دے خبرو کښې نور اوږدوالے د هر چا تاوان دے. خبره کول غواړی که چرې گلالي، انکار او کړونو مونږ به د عذاب څلاص شو په تا خو وینا ده نېوره ته ملامتنه نه ئې هر څه چې کېږی خو نن به سوال جواب راوړل غواړی.

گلۍ: خدائے دي خبر کړی ورځم به هر څه چې کېږی زما د چار خبره نه ده نېکان مې هم نه دی چې د کسب په بهانه ورشم. خدائے به یادوم خان راباندې هم گران دے او خپل شرم هم.

نېکۍ: ترور دا احسان به دي عمر له نه هېروم دادي په ما لحاظ دے ما به د غضبه خلاص کړي.

گلۍ: ته څه نور زما سره مه ودرېږه چې کله کار اوشی نو زه به په خپله تاسو اووینم. هسې په کوڅو کښې ودرېږه راوړېږه مه خلق به بدگو مانه شی او ماما خو دي درته معلوم دے که خبر شونو څه نور څه به ترې جوړ شی. په دي لوظ دوی رخصت شول. گلۍ: کور ته لاړه او نېکۍ د خان څنگ ته راغې.

کریم خان: څه چل اوشو نېکۍ خبر دے کنه.

نېکۍ: څه خبر دے او څه نه. پته نه لگی چې څه به کېږی خدائے دي خبر کړی خبره راته گرانه ښکاري. گلۍ: ترور هم ډېر فریاد او کړو، چې ډېره گرانه خبره ده زه به دا څنگه وایم او گورے چې منی ئې که نه.

کریم خان: چي ڇهه ڀه قسمت وي هغه به ڪپري. زړه ور ڪول
د چا د وس خبره نه ده. مينه داسي اور ڏے چي ڀه زور نه لڳي
خدائے دي وکړي چي د هغي ڀه زړه هم دا اور لڳيدلے وي. زما
يقين ڏے چي اور به دواړه طرفته لڳيدلے وي.

نڀکے: ڦير د صبر نه ڪار اخستل غواړي. دومره د تادي
خبره نه ده، چي څومره گرمي ڪو دومره به ڪار خرابي. بله دا
چي خبره د خپل لاس نه ده د بل د لاس ده. مُتازي گرانه وي د
ڳاڻتي، هم د عزت مسئله ده. گلاب ماما خواته معلوم ڏے
خوي ئي ڦير ناکاره ڏے. او د گرمي ماما هم د عزت سوال ڏے.
تاسو ته ناست ڏے د هغه نور څوڪ دي خو هم تاسو ئي عزت
ڪوي نو.

کریم خان: د خدائے ڪار ڏے ناکام نه ڪوونو ڇهه به ڪوو بله
چاره نيشته نو.

نڀکے: زما هم دا مطلب وو اوس پوهه شوڀي دا د ورځ دوو
خبره نه ده د وخت اخلی. زړه ڀه قابو کښي ڪړه ڇه سور کښينه.
لکه د مشر سري حوصله وکړه خپل خاندان ته اوکوره او د پلار
عزت وساته. بله چاره نيشته.

کریم خان: ما خو درته اووي کنه غورونه مې مه خوره ته هم
چي خبره شروع ڪړي نو ڳاڻير شي بيا ڀه ځان نه پوهيږي چي
ڇهه وڻم. ما خو اووي چي صبر ڏے صبر ڏے، صبر ڏے نور ڇه
اوکړم.

نڀکے: ڇهه چي څو دا ځائے زمونږ د کښينا ستونډه ڏے. خان به
هم راولائے وي. هغه ته پته ده چي د جمعي ورځ ده چټي ده.
دوی ڀه دي تور سحر چتره لاړل. نن ورځ ڀه ډېره کښي تېرول
غواړي، د ترور ڀه انتظار به هم يو، خدائے دي وکړي چي هغي

ته موقع په لاس ورشي او د خبر جواب راوړي.
دواړه روان شو او حجري ته راغلل. محفل گرم وو د کلي
اولس خلق او مشران راغونډه ناست دی. خان هم ناست ده
دوی هم دواړه یو طرفه خاموش کینېناستل او د مشرانو خبرو
ته ئې غوږ کښېدلو.

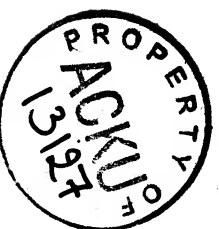
خان: ولي نېکيه نن خو کور ئې خبر ده که؟
نېکې: (لږ ئې په سینه کښېښود) جی او جی نن کور یو
جمعه ده کنده زمونږ چټی ده نن.

خان: اوهو زما خو هډو خیال نه وو واقعي نن خو د جمعي
ورځ ده او د اشرف ماما د خوی واده ده نن ئې مونږ له دعوت
راکړه ده.

خالی: (د خان نوکر) اوجی اوجی اشرف په خپله راغلی وو.
غفران: (د خان بل نوکر) ډېر ښه سړې ده اشرف ماما وی
ئې ټول به راځي ټول سره د وړو خانانو هم.

طوطا: خو به خو سړیه په خټه مړ ئې غفرانه!
غفران: طوطا! دینا او خټه خو تړلی څیزونه دی نو... دا
کنده چې ډکه نه وی گذاره نه کېږي.

خان: بس بس نور دي خوشامندو ته ضرورت نشته خو
ډرائیور خبر کړئ چې موټر تیار کړی او ځی چي خو.
موټر سټارټ کړه شو او دوی ټول ورته اوختل تنگی تنگی
کښېناستل ځکه چې گنډ وو. نېکې او کریم خان ئې هم د خان
سره بوتلل چې سېل به او کړی چټی ده ساه به آزاد کړی. او
موټر رو غونډی روان شو. د حجري د غټې دروازي نه بهر شو.

هفته پس

پنه انتظار انتظار هله گوله، اسو پلو فریادونو، سوچونو، فکرونو او یادونو کنبی هفته تیره شه. وخت لکه د سترگی رب تبریری خو دا هفته په کریم خان جنگه تیره شه. دا احساس صرف د هغه خوگ او دردمند زړه ته کېدو نورو خلقو ته څه پته وه چې ولې غمگین دے سترگی ئې او غلو ته پرېوتې دی. په شونډو ئې وچ پانو ولاړ دے. لکه چې درې میاشتي ئې تبه شوی وی. کم سم ناست دے. مازیگر وخت دے.

کریم خان: څه نېکيه چې لږ چکر شو کنه نن دوه درې ورځې اوشوړي هلو د کور بهر شوی نه یو. خونبه دي نه ده

خُڏه؟

نڀڪي: شڪر دے- شڪر دے! ۽ سر ۾ ٻه ماڻهو وڃي چئي ڪڇهه ۾ ڙبه ڊرل ۽ ڇا مڀڻ وڃي ۽ اوڻو ڏيئي ٿي ڊرل ۽ گنڊلي ڏي، ڀنبه شو ۽ چئي ڏي، خولي نه غڙ اوڻو. هلهه ڇهه چئي ڄو ڳوڻ ساهه به اڙاد ڪرو. ڊا ۽ تاهه ڇهه چل اوڻو.

ڪريم خان: هيڻ ۽ نه... ڇهه چل ڏي وڃي تاهه ڇهه بدل بدل ڀنڪار ۽ ڪهه؟

نڀڪي: ماته نه... اول خان ته ۽ ۽ آئين ڪڀي وگورهه ته نو پيا ڊوري ڊنيا نه پوڻينته ڪوه. ڊ خلقو ڏي سترگو ته نه گوري هر سهڻي تاهه گوري او ماته اشاري ڪوي چئي ۽ ۽ خان ڇهه چل شو ڊي ڙهه جو جبران ۽ ۽ چئي خلقو ته ڳوڻي ڀنڪار ۽ ڪهه.

ڪريم خان: او نو ڳوڻي جو يو ڪنه چئي ڊ انسان هر ڇهه ڊ بل ۽ ۽ مرضي شئي، ڙهه ٿي پرڏي شئي، يا ڳوڻي او سوچونه ٿي ڊ بل شئي، ڊ بل ۽ ۽ فڪرونو ڪڀي غرق شئي، خوب خوراڪ ٿي حرام شئي نو ڳوڻي نه وي ڇهه؟

نڀڪي: هيڻ چل ڊراند ڊ نشته ڀنبه جگه جوڙي ٿي! خان تر و تاز ڪوه دشمنان ۽ ۽ خان مهه خوشحالوهه ۽ ۽ ڙهه ناڪام تير ڪوه ماته پته دهه چئي ۽ ۽ تاهه ڪليف ڏي ڇو تاهه ڊ احساس نشته چئي ستا سره ستا ۽ ۽ خفگان نور خلق ڇومره خفهه ڪڀري تالهه ڊ نورو خلقو خيال ساتل ڏي.

ڪريم خان: هغه وختونه اول نڀڪيه ڙهه اوڻ ڊ خپل خان خيال نه ششم ساتل ڊ بل ڇا به ڇهه خيال وساتم. ڊا زما ڊ وس او توفيق خبره نه دهه اوڻو ڇو ۽ ڏي سوچ ڪڀي ۽ ۽ چئي ڇهه به ڪڀري يا ڇهه ڪڀر وڻي ڏي.

نڀڪي: هيڻ ۽ نه ڪڀري خدائے به خبر ڪري ته حوصله ڪوه.

خان مہ ورو کے کوہ داسی واقعات د لبر وخت خبری وی د اد د خرائی وخت دے خوائی خو پہ خیلہ یو لبروتوب دے لکہ د پیشکال د سیند راشی شری فو بی کبری او لبرہ شبہہ پس خیل گودر او پایاب تہ واپس راشی زما یقین دے زہ لہ خدایہ طمعہ لرم چہ ہم داسی بہ اوشی

کریم خان: (مسکے شو او یو اسویلے ٹی وکرو) ستا خُله مبارک شہ ستا پہ خُله کنبی غوری او گورہ شہ کاش داسی اوشوے دا یادونہ دا خیالونہ ہفہ سترگی ہفہ خبرہ زما د ذہن نہ ہبر شوے دومرہ نصیب زما چرتہ دے داسی بہ خنگہ اوشی؟

دوی دوارہ دیو بل سرہ پہ منڈ کور روان دی سوک نژدی شو ناخای د شا نہ اواز اوشو اودریبری کنہ زلمو خبرہ وکری او بیا یو ہبرہ وی دوی شاتہ وکتل گلتی ولارہ دہ دوی ٹی پہ منہلہ منہلہ خوالہ راغلل

کریم خان: وایہ کنہ ترور! خُہ چل اوشو؟

گلتی: نیکیہ خان خو دی فبرہ تادی کوی

نیکیے: ترور! دا موسم د تادی دے پہ تا خوائی نہ دہ

تبروتی؟

گلتی: خو فبر حرام ٹی، مور دی خرابہ بنخہ دہ او پلار دی کوچر... کنہ زما دی سپین سرتہ او گورہ او ستا داسی خبری... ودربزہ تہ... او بیا بی یو غرگی تہ لاس کرو

نیکیے: تہ ہم د اور لمبہ ٹی نو خبرہ اوری نہ خو غرگی تہ دی لاس کرے دی گورے چہ ماما درسرہ خُہ گزارہ کوی ستا سرہ خو پہ اور کنبی میستہ دہ

کریم خان: بربزدی دا بکواس میرو د غرض خبری لہ راشی،

خه اوشو تلي وي که نه.

گلتي: او... تلي ووم ډ پر وخت مي ورسره اوشو د گلابي مور ماتا بي (مهتابي) خو راسره داسي راشه درشه او کړو چي ناشنا.

کريم خان: خانو بيا؟ نور خه اوشو... د غرض خبره کوه.

گلتي: د غرض خبري په اول وار چرته کېږي دا خو به وخت اخلي. پردي پيغله جيني ده د هغي سره داسي خبري کول خه اسان کار خو نه دے کنه، چي زه لږم نو ماتا بي، خو راته ډ پر په مينه پخېر او وي او راشه درشه ئي راسره او کړو او وے ئي.

ماتابه: پخېر راغلي گلنا جان پخېر. اے جيني، سستا نه خو د اختر مياشت جوړه شوې ده بالکل بېنکاري نه. مياشت دوه اوشو دي طرف ته دي هلو وکتلي هم نه دي. خاوند دي څنگه دے؟ بچپوري دي بنسه دي، د لور نه دي خبرېږے که نه څنگه ده خوشحاله ده که خفه؟

گلتي: دي دي! لونه ورکې شه او کار ئي وړک شه غم ئي د مور و پلار او خوشحالي ئي د بل د کور. نشت نيمگړي يو تش لاس يو تيموس ئي هم نه شو کولے دي خلقو دا غم بنادي داسي گرانه کېږي ده. شته شي تا دي خدائے ژوندي لري چي زمونږه تيموس او کړي. زمونږ د غريبانو خلقو څوک تيموس کوي دور مي څنگه دے؟

ماتابه: بنسه دے نو وخت دے ټېر شو لوي زوے يو بنسته، پيغلي جينکي. راکړه ناستي دي، هلك ماشوم دے او سپرے بوډا کېدونکے دے. داسي وار خطا يم چي خه به کېږي.

گلتي: وار مه خطا کوه دلته خو دي خدائے د خانانو سوره لري کله امن دے څوک د چا پلو ته اوچت نه شي کتے نو بدې

سترگي، خو لالويه خبره ده.

ماتابه: او ترور ځكه خو دلته ناست يو كنه زمونږ د خانانو كوته ده او سسپه بهر مزدوري كوي- راوړي او دلته ئې فونږ په جيا عزت خورو- خو...

گلتي: ولي دې خبره په خوله كښي ونيوه.

ماتابه: د بلې جمعې په ورځ د گلالۍ د پلار مېلمانده دى، ما خو ستا لاري ته كتل چې خدائے دې دا راوړى چې او ئې وينم ښه ده ته راغلي.

گلتي: وايه كنه دې دې! خه خدمت دے خوك مېلمانده دى،

د كوم ځائے دى.

ماتابه: زمونږ د دې سړي اوځي دے د هغه د خوى دپاره د گلالۍ خبرې له سړي راځي. سړى ورله لوط وركړے دے، چې گلالۍ خپل خوره ئې له وركوم نو مېلمانده خو خبر خپل دى خو بيا هم رسم دے چې چائے، شربت او ډوډۍ، خو پكښي وي كنه يو خو چرگان به راله اوگوري او د هلكو خو دانې.

گلتي: خا خا دا خو ډېره اسانه خبره ده خو دا راته اووايه چې ته پرې هم خوشحاله ئې كه نه يوازې د گلالۍ د پلار

مرضی ده؟

ماتابه: هغه دې خدائے ژوندے لري زمونږ دى نور خوك؟

پېغله لور خو چې په جيا د كوره اوځي د خدائے رحمت دے او لويه د شكر خبره ده. هغه هلك په كراچۍ كښي مرزوري كوى ډېر گټندويه څلمے دے ډېر جياناك او ښه هلك دے او بيا زمونږ خو بچي دے چې د رنډا ځوے دے. رنډا خو داسې ښځه ده چې همېشه ئې ماته لكه د خور په سترگه كتلى دى. چرته كه دا دې كور ته راغلي ده نو همېشه ئې دې سړى ته زما صفت كړے

دے او زما درنه ئي وٻيلي ده.

گلتی: خانو ستا مرضی پکڻي ده خه خدائے دي خوشحاله کړی ستاسو دغه پيغله لور ده د سرو موران دے کوټه کږی نه د هغي حسن بنائست لکه د لویو کورنو د جینی دے خدائے دي هغه ډېر ژوند په راحتو او خوشحالو کښي تېر کړی خو چي د گلالی نه یو تیموس کړے دے که نه دا خو ډېره ضروري ده خکه چي نن صبا خو زمانه بدله ده او لافي اورېدی دی چي گلالی به لیکلو لوستلو هم پوهېږي.

ماتا به: او او پوهېږی جینکی ورکي شه او د دوئ لیکل لوستل ابله ورخه د خانداده چیتي راغلي ده نو دي پلار ته لوستله زما سترگي د جیا نه ټیټي شوې چي دا خه کوی؟ او گوره ته گلتا جان (دي سره ماتا بي خپله گوته په پوزه کښوده) چي يې پلار ورته د خدا شین ناست وو او مرضی او نه مرضی دا ئي د پلار کار دے او گلالی به ولي خفه کږی دا خه داسي د نواب یا خان لور ده چي د چا غټ کاله کره به ودېږي هم دغه زموږ په شان غریب سرے به ئي ودوی نو خان زاده خو ئي لاد خپلي تورو خوئے دے چاق چوبند او کاردارے هلك دے.

گلتی: نا خبر کنه که هر خه وی خو د جینی نه تیموس

ضروری دے دا خامخا کول غواړي.

ماتا به: لېونی کږه مه گلتی او ده سپی مه وښوده که چري اوس تري تیموس او کوم او انکار او کړی نو بیا... بیا به زه هېڅ نه شم کولے دا خاموشه ښه ده هی ټوبه زه خو پکښي هېڅ کار نه لرم، پلار ئي پوهه شه او دا خپل جوړ به کوی زما هسي سر سپین دے په سپین سر خان نه شم شرمولے او دا سره خو داسي سپین سترگے دے چي د سری په مخ د جیا خستره نه

پرېږدی. خپل ئې کار دے او خپل ئې جوړ دے.

گلانتي: زه پسي وړخم هسي يو خو خبرې ورسره كوم ته خفه كېږه مه.

د گلانتي: په زړه كېني خو مقصد بل وو د چا په كار راغلي وه. خو موقعه ئې كته د دوى د خبرو په اورېدو سره گلانتي دننه پټه شوې وه خكه چې عام طور د پښتنو جينكو د وركړې راكړې، واده كوژدن خبرې چې كېږي نو دوى خان له يموي ډډې ته شى او مشرانو له د خبرې موقعه وركوي. خو گلانتي پسي دننه كوټي ته وراغله او سلام ئې پرې ولولو. په دواړه مخه ئې ښكل كړه په سر ئې ورله لاس راښكو. وي ئې څنگه يې لوري، كېښنه ستانه زار شم ما خو سترگې چورلوي چې خورزه مې خه شوه وړو كې كور ئې دے او خپله خورزه مې پكېني دا څنگه ونه ليد ه خبرانه شوم خو مور دې وي چې دا دننه ده.

گلانتي: پخبر راغلي ترور څنگه ئې زامن او لونړه دې ښې دي، ماما څنگه دے كله ناكله په دې لار تېروخي توخه و كړي زما پرې لكه د خپل پلار سود كېږي. اكثر خو راته خپل وړو كوالے ياد شى وړيسي دروازي ته مخامخ شم او پخبر ورته اووايم. ابله ورځ مې ورته وي. ماما پخبر راغلي

ماما: لويه شي خورزي ما خوا ونه پېژندے

گلانتي: او كنه اوس لويه شوي يم گل مينه يم د كرامت كاكا لور.

ماما: وي، خدايه دا خوشتانه د چينار ونه جوړه شوې ده. هغه معصومه چيني. دومره لويه د ښځو څه عمر وي مثال ئې د جوارو د فصل دے نن ئې كره صبا ئې رپه. مور دې ښه ده بچي. پلار دې كور دے كنه؟

گلالی: او ماما بنه ده، پلار مې چرته تلے دے ستاسو واره
خنګه دی د لور نه دي خبرېږي ګنه. زما ډېره یادېږي مونږ یو
خانے لوبې کړې دی، راځی که نه که چرته راغله نو ما دي
خامخا وویښی.

ماما: خاڅا- خامخا... تا به ضرور اووښی اوس هم په هغې
پسې روان یم راوالم ټې، مور ټې راته وي چې لاږ شه لور دي
راوله ډېر وخت ټې اوښو راغلي نه ده او زما بېخه خو د
چرچنې لور ده چې په چغېدو شې نو د چا پلار به ټې قلاره
کړی دغې خوګ ته به څوک ودرېږي روسے او فرنکے ورسره سر
ته نه شي رسولے ما وي څم چې راځي ولم.

گلالی: (خپله خبره ګلتي، ته جاري وساتله وي) ترور د هغه
سره مې ډېرې خورې خبرې وشوي او هغه هېر مې شو چې
فریده د ماما سره راغلي ده که نه.

ګلتي: او لوري راغلي ده دلته ده ستا ټې ابله ورځ تپوس
کړے وو ځکه رامنځ شوم.

گلالی: ترور دا نېکۍ به دي نه هېروم ډېره پواځے یم د کوره
وتے نه شم او همخولي مې راتلے نه شې څوک وزگار خو نه دی
ګنه. فریده راولبېره ورځ به تېره کړې او که شپې ته دي
پرېښوده نو ډېره نېکۍ به دي وي.

ګلتي: پرېږده دا خبرې هر څه به اوښې، خو د مور خبرې خو
به دي اورېدلې وې ګنه. څنګه مرضی دي ده که نه.

گلالی: (اوښر میده سترګې ټې ښکته کړې او په نړۍ اواز
ټې اووي) ترور! زموږ د خلقو څه مرضی ده دلته خو جینکۍ،
غلامان دي او د مور و پلار او روزنډو خدمتګاري... خپل ټې
څه حق دے. او زه لاثوک یم چې د پلار او مور د مرضۍ نه به

خلاق كوم. خان زاده زما د ترور زوۀ دۀ چي زما د پلار خوښ دۀ نو زما په (په خبره خبره کښي) گلالۍ، غريب ونيوه او په مخ ئي لکه د باران اوبنکي راماتي شوي يو خو هټکي ئي نه مخ پوزه ئي سونډي که او غلې کښاسته.

وکړو پوزه ئي سونډي که او غلې کښاسته.
گلتي: دا ته څۀ کړي اۀ جينۍ، لېونۍ، شوي که ته غوا، مېخه ئي چي څوکه به دي، خرڅوي چي خوښه دي نه ده نو د چا هغه نيکه درسه زور نه شي کولۀ.

گلالۍ: ته خو داسي خبري کولۀ لکه چي لښکري دي راوستلي وي او ما لکه د قيصو او افسانو د شهزادگۍ په شان اوچتوي او محبوب کړه مې وړي.
گلتي: نور څۀ دي خو هم دغه خبره ده نو داسي لښکر

راسره دۀ چي جيرانه به شي.
گلالۍ: څنگه لښکر پوه نه شوم.

گلتي: د خان زوی کريم خان يو څو ورځي مخکښي ليدلي ئي زۀ ئي چاودلۀ دۀ تر اوسه ئي په شونډو پانډولۀ دۀ په ډيرو متونو ئي رالېږلي يم. چي دا خبر کړه زما د زړه حال ورته اوياه او که چري دا زما سوال قبول کړي نو د عمر به ئي

غلام يم.

گلالۍ: غلې غوندي شوه. بيا ئي وي ترور دا د وړو خبري دي. چرته زمکه او چرته اسمان. خان ځلمۀ دۀ خپل هوس به اخستلۍ وي. چا به لمسولۍ وي. دا خانان خلق خپل کار وکړي او سترگي پناه کړي دوی د چا په حيا او عزت څۀ کوي د دوی خو دا خيال دۀ چي که عزت مند يو نو هم مونږه او که درانه يو نو هم مونږه... مونږ خلق خو خاوري خټلي گنړي. د خپل منډو او غولي صفاتي وکړي او مونږ ډېران ته گوزار کړي.

گلالتی: کریم خان داسي، ځلمے نه دے ما د هغه د ميني اندازہ لکړلي ده ماته ئي ابله ورځ وئېلی وو خو زه نه راتلم، ما وي چي دوخت خبره وي تېره به شی خو خبره د وخت نه وه. داسي گېر شوي دے چي لکه د مرغی، به همېشه ستا د زلفو په پنځره کښي ستا مدحه وائی او هم ستا ثنا صفت به کوی اووايه څه ورته اوایم.

گلالي: دا ورته اووايه ترور چي دے خان دے او زه غريبه ښځه يم. زما د مور و پلار خوبه به زه پوره کوم او د مور و پلار خوبه او سوچونه به دے پوره کوی. هغوی دده دپاره به څه نوی نوی سوچونه کوي. زه ددغي سوچونو او خيالونو د ډولۍ، ناوي نه شم کېدلے. او که دده دا خيال وي چي خپل هوس به پوره کړم او لکه د سخا هندواني به ورله لته ورکړم نو دا هرگز نه شی کېدلے. ماته خپل عزت او د خپل مور و پلار حيا نه هر چا نه خوړه ده. يا خودی د دوستي، نوم پرېږدی هېڅ غريبه نه کوی او يا که واقعي په ما مئين وي نو نو.

گلالتی: پوهنه شوم پوهه شوم سوال جواب به اورسوم د پښتني پېغلي خبره دي او که په تشه مينه غولول خو ددي ځلمو کار دے چينکي، رسوا کړی او خپله مخه وشړی.

دا ټول داستان مي ستا په مخکښي بيان کړو نېکيه او خانه ښه سوچ پرې او کړی. خبره گرانه ده گورے حکم، چي غريبه ښځه د خان کور ته په ډولۍ، کښي تلل ډېره ناشونې خبره ده. لويه حوصله او پخه اراده غواړی او ته خو د خپل پلار د خوئی نه ښه خبر ئي نو زه به څه اوایم.

نېکي: ترور ډېره د غرض خبره دي او که خدائے دي گلالي ژوندی، او په عزت لری زمونې، طمعه ئي غوڅه که څه کریم

خانه ٻنهي سينڪوھ چي ڇو.

ڪريم خان: چرته ڄو لب ڄو ودر پيه چي ترور له د خبري
جواب ڄو و رکرو ڪنه... ترورا دا خبره زما بي مصححاته واوره
چي ڪه زه مالدار یم او ڳلالي، غريبه ده نو دا ڇه فاصله نه ده
دا ڪمپڊي شي. ڪه ڳلالي، مالداره ڪپڊي نه شي نو زه ڄو
غريب ڪپڊي شمس ڪنه. او دومره خوشحاله شوم چي ڳلالي، زما
د زره خبره تاته ڪري ده. زما د هغي عزت او حيا ته سلام ده.
زه د هغي د ٻنيو خاوري یم او هغه زما د سرتاج ده. دا زما د
پلار د عزت خبره نه ده ڪه زما پلار خان ده نو خان له ده زما
د ژوند حق زه هغه له نه و رکوم او نه دا ڇه د شرم خبره ده.
ڳلالي، ته به وه چي سستا په ده ننتي، خبره وعده او انشاء الله
د وخت انتظار به ڪوي. او يوه ورڃ به داسي ضرور راشي چي
مونڊي دوا به به يو ڄاڻي شو. دا به ناوي وي او زه به دوا ده
سينگار شوي ڄلي.

نپڪي: لهوڻي ڪپڊي مهه ترور دا خبره ونه ڪري ده نه شي ڪپڊي
دا ڇنگي ڪپڊي شي.

ڪريم خان: ضرور به وه. دا ڪپڊي شي دا به خامخا ڪپڊي
بلڪي دا اوشوه ڳلالي، له مبارڪي ور ڪپڊي ده زما شوه. او زه
ددئي.

خان د خندا نه شين شو ڇه نپڪيه چي ڄو نپڪي خبران
غونڊي شو چي اوس به ڇه ڪپڊي.

اوس به خه کپری

ماسخنن شو د حجره محفلیان بیا راغونډه شو کریم خان
ناست دے یو بالینست ئې ډډې ته پروت دے ښکے ئې خنګ ته
ناست دے خاموشی غونډې ده هر سره په سوچ کښې دے چي
یا خو خه بیماری ده یا مشر خان کریم خان ته بیا خه بد رد
وئیلی دی. که خه دی.

بختیار: ښکینه! خه چل دے بیا ده هفته نیمه کپری محفل یو
خراب دے مونږ خرابوی که به مونږ خفه یئ نو نه به راځو کنه.

ښکے: په تاسو ولي خفه کپرو بختیاره. لویه حجره ده ډیر
کتونه دی او ډیر بالینستونه. کتونه ستاسو په کښناستونه
ستری کپری او زموږ په سر ته نه ئې ناست که هسې دي وره
تارو شوی وی نو مونږ خو هېڅ نه دی وئیلی

مشوګ: ښکینه بختیار ښه وائی خو ورځې وشوې خان
زموږ نه خه دروند دروند غونډې دے او البته ورځ مې مخني
له راغے او غوږ ئې راته اونه کړو.

موزے: خا- مطلب داده چي دا تولو محسوس کړې ده زما
خو خیال وو چي ماته داسې ښکارېږي چي خان خفه خفه دے
مونږ خو هم ددې حجرې خلق یو ستا په غم کښې شریک وایی
کنه مونږ خه او کړو.

مشوڳي: ڀڃه وئ ڪنھن ڀڳيھه وائي ڪوم ڄاڻئي ته تلل دی مولیٰ وینکل وی ڪه نمرخه دورانی ڪاروی چي په منڊه منڊه ئي وڳرو.

بختیار: نانا- دغه به ولي وی چي ڇه وی نومونڀ نه به خان نه پتوی. خو گيله يو د ڀڳي نه ده چي دے خان خپل کړی

او مونږ ته پردي وائی.

ڀڳي: زما ڇه ڪار دے بختياره زه خو ځانله سترے ستو مانه پتے مې سر دے اڙول غواړی او دځني حصي نه پيار وېستل دی. وایم چي يو دوه دري گېتتي چرته وزگار شوه چي دا پتتي مې د سر نه ڪوزشي يقين په ځدائے اوکړه چي پلار مې راته پيگا ماښام هلو پوځير او نه وي او راته ئي اووي چي ته خو به په حجره کي د خان سره تياره وځوري ځان به ډک کړي خو دا نوره کوږمه، څاروی، مېڅي ډنگر، مور، خوياندې روڼه دا به څه کوی. او په کوزو سترگو د کوره راوتلے يم. خو چي ايله اخوا دېخوا کپږم سه مې شاتنه ښځ ولاړی "خان نعري وهی ځدائے ته اوگوری تاسو څو ورځي لاږ شئ راشئ چي زه لږ دمه

ښم

موزي: ته خو باري ډېر سترے شوی ئي نومونڀ خو دا خيال

وو چي مزي دي اوکي مزي.

مشوڳي: ياره موزي، ته څه پوهېږي سباده سپړه دا خلق وائی يو څه او کوی بل څه ما او تا کله خبروی چي څه کږی.

بختياره: هلمو خبروی دي نه ڪنه خلق متل کوی چي په سر دي دره نېشته او د سپيلمي داغونيه پري ږدي. په مونږ څه تاوډے چي ځانله ډنډه لږو او پتتي په سره وو.

کريم خان: او نو پرده غم څوځ په سروی داسي ياران خو

ڏيڻ ڪم پيڻهينجي چي په سخته ڪنبي پڪار شي. د مينجي ياران
ڏيڻ وي خو د وينجي ڪم.

بختيار: نانا خبره ڏانهه ده. دا خو گپ شپ دے خدائے دي
خير ڪري زمينست گران شے دے خدائے دي په چا نه راو لي
انشاء الله ڪه وخت راغے نو ملگري به دي بي عزتي له نه
ور ڪوي. دا زمونڙه وعده ده.

نپکے: خدائے دي خبر ڪري نو... امتحان واقعي گران شے
دے بختياره تا خبره ڏانهه و ڪره زړه دي زمونڙ غبت ڪړو ڪنه ما
او تا به خه او ڪړو. هغه متل دے چي "خوار به چا له خه ور ڪړي
سابه په ڪنډولي ڪنبي مونڙ به د خان خه مدد و ڪړو خو بيا هم
خوشحاله شي زړه ور خو دي ڪړو ڪنه دا هم پوره ده. بختيار
چيلم نه يو ڪش رانځڪو. لوگے ئي موزي او مشوگي طرفته پو
گړو "يارانو نظره نه شي څنگه ستاسو خه خيال دے".

دواړو په يو آواز ووي د خان په سر يو سر او دده په عزت يو
عزت ڪه دولت نشته نو غيرت خوشه ڪنه سرے په خپل وس
توفيق ملامت دے نور به خه او ڪړو.

ڪريم خان: خدائے مو خوشحاله ڪړه دا زما دياره پوره ده نور
به تاسو خه او ڪړي؟ او خه ڪولے شي غريب سرے دلته هميشه
د خانانو غلام وي او د غلام خپله مرضي چرته وي. ڪه مالڪ
وائی ڪنبنه نو ڪنبنی او ڪه وائی پاڅه نو پاڅي. دلته خو
يوازي تاسو نه چي مونڙ قول د پښتنو د رواجونو د ډنگو او
درنو تيگړو او د بوالونو لاندې لکه د چينچو پراته پو چي ڪه
خوزو نو چقبړو ساه نه شو اخستلے خدائے به يادوو چي هغه ته
خه منظور ه وي هغه به ڪيري.

مونڙے نو خه پړو ګرام دے. لوظ په لوظ وعده په وعده مونڙ

خو خبر کړې کڼه څه نه څه خو شته.

نېکې: ځنې خبرې داسې وی چې د وېلمو نه وی دا وخت غواړي او د وخت انتظار پکار وی.

مشوگي: انتظار انتظار به د خان رنگ زېږ کړی او لکه د مړی به د قدم اخستو نه ووځی چې معامله خرابه شی نو څه انتظار به وکړی خلق وی چې د واده مېرمن متیزه لاړه نو نکړيزي دي په دې پوښو ونه.

بختیار: یاره مشوگيه څه دې پر هوښیار نه شوي را کړه دا چيلم چي يو کش خو را کړو کڼه.

بختیار کش را بیکودو چيلم ئې موزی ته ورکړو او خپله خبره ئې د لسوگي سره غبرگه د خلې نه راوېستله "تېکيه" مشوگي ښه وی ښه خبره ښکاره کړې زمونږ يو شک پیدا کړې دے چې اخر معامله څه ده."

نېکې: ماته هېڅ پته نشته زه لکه ستاسو دغې ججرې ته ځم راځم. صرف دا پکښې ده چې سکول ته سحر يو ځائے خو نور څه دی زما او ستاسو تر مېنځه څه فرق دے؟

موزي: زما دې توبه وی خدايه نېکې برکتی شو اوس دے د خان رازدار شو چا به د سندا په بلنه کښې نه يادوو او اوس د جرگو خبرې کوی. خو خبر دده څه گناه کارونه د خان دی چې دے ئې زمونږ نه غوره کړې دے او مونږ ورته بد ښکارېږو.

کریم خان: گرېږئ مڼه لکه د هار د سوکړه دار اسمان په شان چيلم هم گروړئ او مړی يو هم خپلې په لوگو وچې کړې. دا زما خپل اختيار دے ځنې خبرې به ده ته کوم څه به تاسو ته زه څه په چا خرڅ خو نه يم (او دې سره خان غصه غوندې شه مخ ئې پټ کړو او په کټ کښې په ډډه شو.)

نبیکے: خو حرامیان یی نو... روغہ خبرہ در نہ نہ کبری وینیس
ئی اودہ شی او پخلا مرور شی نو دا به خوک دلاسه کوی.

بختیار: مونږ به ئی دلاسه کوو کنه که دے خان دے خو
مونږه ورور دے زمونږ همخو لے دے زمونږ خبره به نه منی نو د
نا به منی.

موزے: خامخا به دلاسه کبری.

مشوگے راپا چیدو د خان بیسو ته کنبیناستو وی ئی "نه په
ئپ خفه شوی مونږ په تا خیل ډیر ناز وینو دا خو ډیره معمولی
خبره ده خانم."

کریم خان: نانا خفه نه یم خو طبیعت می خراب دے نه خوب
راځی او سترے ستو مانه غوندي یم خدائے دی خبر کوی چي خه
به کبری.

بختیار: هر خه چي دی خو خه ضرور دی داسي خه قيصه
شته چي تاسو ئی زمونږ نه پته ساتل غواړئ خو دا خبره
ستاسو دپاره خبر نه دے. ځکه چي مونږ رونه یو مجلسیان
یو. کېدے شی داسي خه خبره وی چي ستاسو پکښي سوچ
کار نه کوی او مونږ درله مشوره د کړو.

نبیکے: او د مشوره داري زويه ته خو د مشورو ډیر مرزې
ئې کنه. مور دي درستہ ورځ په دروازه کښي ولاړه وی او د
خلغو خبري اوری لکه د رېلویو سټیشن هر خه نه. خلق خبر
کوی.

موزے: ډیره ښه ښځه ده که دا زمونږ په چم کښي نه وے نو
توره شپه به وه. او دا خلق به ناخبره په جور کو هی کښي ناست
وو که دروغ وائی که رشتیا نو خلق خو د دنیا د حاله خبر کوی
کنه ستاسو دا خیال دے چی په مونږ خوک پوهه نه دی ولی د

بختیار د مور نہ خوں خلاصہ پئی هغي ٿولہ خبرہ پہ چم کنبی خورہ کړي ده.

نبکے: هغه د خه خبره موزے د خه خبره
کریم خان: (راپاڅېدو) د خه خبره موزے مونږ ته ووايه ځه.

بختیار: خوند ئې درکړو که نه تاسو وايئ او که نه مونږ او وايئ.

نبکے: تاسو او وايئ.

بختیار: موزے خبره دي شروع کړي ده نو سر ته ئې اورسوه چې دوی خوشحاله شی. د دوی دا خیال دے چې څوک هلو خبر نه دی.

موزے: د بختیار مور نن په کوڅه کنبی د چم بېخو ته دا خبره کوله چې دوی ځی او د کرمی کاکا د کور په کوڅه کنبی ولاړ وی او ګلالی، سینکوی.

کریم خان: مونږ خو هلو خبر نه یو نېکيه دا خه وائی...
دروغ مه جوړوی مړه کړمے څوک دے او ګلالی... دا خه وائی دا؟

نبکے: (وارخطا شي او د متل لفظونه ګډه و ووائی) چې دروغ راځی رشتیاو به کلی وړان کړی وی. دا هغه دی چې بوساړي په دوکوی او د بختیار مور... هغه خو سوزی د مامه ده چې یوه خبره واورئ نو شل ئې پسي د ځانه جوړې کړي وی.

بختیار: او نو ستا مور خو د پره بڼه بېخه ده. هغي هم ورسره ځان میلاو کړو چې ځا دا زما دا زونه مردار دا یوه هفته نه کور ته راغلے دے او نه ئې خاړو له وابښه راوړی دی پلار ئې په سپینه گیره ځی د خاړو خدمت کوی او دے د خان سره په خنجر پیلو کړځی پردی، کوڅې ساتی. هغي صالحې دا داستان

په زوره زوزه بيسانو او تا تري مليکه جوړه کړې ده. او زموښ
مياندې دې حيصارې کړې دي.

نېکې: ښه ښځه ده زما مور- دلته تاسو اوس د خپلو ميانو
د عيرونو د پټولو د پاره هغه غريبه حيصاره کړه هغې څه
وېلې دي. خو دوه درې کسه به ئې خبر کړی وی نو دا څه
دومره خبره خو نه ده.

کریم خان: نور گپ مه شوئ سترې يو کوم شوې يو ډېرې
او غوږولي د غرض خبرې له راشئ. نېکېه رشتيا خبره ده چې
راز نه ساتلې کېږي او بيا چې ستا مور او د بختيار مور خبر
شولې نو راشه... چې څه به کېږي.

موزې: موزې خو څه وېل نه گنې زما مور او د مشوگي مور
خو موزې بله ورځ حصار کړی وو چې ښه ده که ستاسو
پلارانو ته يو حال او نه وي نو موزې غوږونه نيولی وو او
قسمونه يو کول چې خبر نه يو خو د هغوی يقين خبره نه
اخستله.

کریم خان: اوس ټول کښېنۍ خبره داده چې گلالي، رانه زړه
وړې دے. صبر پدے نه شم تاسو ته به توره ښکارېږي خو خبره
داسې رشتيا ده چې يوه لمحده او لحظه مې هغه د زړه نه نه
ووځي. او بل دا چې هغې خو زما مينه او غېرت چلنج کړی
دی چې که چرې دے په ما رشتيا مټين وی نو زما سره دي
واده وکړی په دې حېران يو چې اوس به څه کېږي.

نېکې: دا خبره زړه لږ ورنکې ده مينه او بيا د خسان او
غريبې جينۍ تر مېنځه او لاده هغه... دا کله کېدے شی او
څنگ کېدلے شی.

بختيار: ناممکنه ده دا خو سوال نه پيدا کېږي.

موزے: هغه دومره زوره وره شوه چې خان ته داسې جواب کوی دا خو بالکل نه شی کېدلے. اسمان زمکې ته څنگه راګوز

شی

مشورګ: که هر څه وایی ګنه... زه تاسو ته سپک ښکارم او

څېرې مې بدې ګنړۍ خو دا مې واورئ چې څوک مټین شی نو زمکه او اسمان یو شی فاصله داسې راشی چې دواړه یو بل یو شان ګنړی بیا پکښې خان او غریب نه وی. د خان د مینې نه داسې اندازه لګی چې دے واقعي سم مټین دے او د مینې په مخکښې خان څه وی او زه خو خوشحاله یم چې ګلالۍ زمونږ د غریبانو سترګې اوچتې کړې. اوس به ګورو چې خان د هوس مټین دے او که د زړه.

ښکې: ډېر رضیل سېه ئې سپک ئې او سپکه خبره دي او ګړه د ځان نه دي اوچت سوچ او ګړه تاله داسې خبره نه وه کول پکار. مونږ خو غواړو چې مسئله رفع دفع شی او ته لکه د تېلو بڼې (Banai) له اور وړکوي رضيله خو د شيطان نه په اخرا ئې نو.

موزے: یو طرف ته ډانګ دے او بل طرف ته پړانګ خو په دواړو کښې جبران یو، چې د ځان وچو شونډو ته ګورو نو خفه شو... چې د مشر خان عزت وقار او وهل کنخل رایه یاد کړو نو اوویر یرو چې یاره زمونږ به څه حال وی او ځان غریب به څه کوی.

بختیار: که اوبه د سر نه نه وی اغوښتي نو ښه به دا وی چې وړاندې شوع قدم وروستو واخلي او د مخکښې تلو په ځای په شا راستون شی. دا به ډېره ښه وی ځکه چې دا یوه نه کېدونکې معامله ښکاری او بل دا چې متل دے چې پيشو ته

به گينگرے خوك به غاره كوى.

كریم خان: خه مطلب؟

بختيار: مطلب دا چي دا خبره به د خان بابا سره كوى خوك
خنكه به ورته وائى او خوك به ورته وائى؟ زما خو هئى، توبه نه
پلار ته وائيم او نه بل چاته.

مشوگى: بربره مه... د بربى فز ئې خه چي تقدير وى هغه به
كېږى. او داسې بېكارى چي دا معامله كېدونكي ده.
بختيار: خنكه مشوگيه دا به خنكه او شى.

نېكې: دے خو هسي فضول لگيا دے دا به خنكه كېږى يوه
خبره چي نه كېدونكى وى نو لكه د گنگى، په هغې كښې ډكې
وهل نه وى پكار خكه چي په گنگى، كښې ډكې وهې نو بوئ
تري زياتېږى.

موزى: اوس د انتظار او سوچ وخت نه دے، دا د وړو خبري
نه دى نه د وړو مجلس دے دا نه د تاش لويه ده چي پكښې يو
غل شى او بل بادشاه او بيا حكومه كوى دا د رشتياوو خبري
دى د رشتياوو.

كریم خان: نور پكښې هېڅ سوچ او دروغ رشتيا نشته خو
دا سوچ و كړئ چي وينا به خوك او خنكه كوى داسې يو موزون
سپړه پكار دے چي په خبره پوهېږى او د خان بابا سره خبره
وكړى.

نېكې: زما خو توبه ده روره تيار فصل دے خپل پلار هم نه
زغلام او خپلي ډډې هم په لوړو نه سپړوم.

موزى: ډنډې ته لږې او نډې ئې په موزې خپله ډنډه چي
دي لږې ده سر ته به ئې رسوي.

مشوگى: دا دده د وس خبره نه ده مونږ، ټولو له سوچ پكار

دے ڇي ڇٺه ڪول دي. بختيار: د غرض خبره هم داده لکمه مشوگي چي اوکړه داسي سپيني خبري معامله سر ته رسولے شی. يا به هی، شی. يا به غور، يا به اخرا شی يا دپخوا.

نېکے: د قلاړېدو کوشش خو اوکړئ کنه اول خودا سپړه سور کړئ.

کریم خان: د قلاړېدو خبره نشته زه په يو داسي سودا گرفتار شوے يم چي خوب مې حرام دے هر سپړه راته دشمن ښکاري د هر چا نه مې طبيعت په څنگي شوے دے بلکي ستاسو خبري هم راباندې بدې لگي دا عمر به څنگه تېرېږي زه خپل ځان په ژوندوني نه شم وژله خامخا ئې غور وکړئ.

دوئ ټول په يو جور سوچ کښي کښېناستل هر سپړه په دے فکر کښي دے چي څټه به کېږي او څنگي به کېږي. په سوچ سوچ کښي ناڅاپي بختيار اووي "هلکه يوه خبره مې فکر ته راغله" ټول په توجه شول او په يو اواز ئې اووي "څټه څټه".

بختيار: که مو خوښه وي نو ځان ماما ته به وينا وکړو. هغه زمونږ په ځان مښين هم دے او ماما ئې دے بله دا چي د ځان بابا سره ئې گپ دے خبره ورسره کولے شی.

کریم خان: يره بختياره د سروزو خبره دي اوکړه بس په دي عمل دے صبا به پسي څو او ځان ماما به راوړو هر څټه چي کېږي انشاء الله دا خبره به خدائے وکړي هغه سپړه واقعي ښه سپړه دے او په ما مښين هم دے د ځان ابې، سره به هم خبره وکړي. په دي مصلحت دے صبا به که خبر وي د چټي، نه وروستو څو.

او دې سره دوی ټول پاڅېدل او رخصت شول.

خان ماما

سردار خان د خپل کلی یو معزز خان دے ښه حجره او کور
کلی لری. اکر چي ډېره دېد به ئې نشته خو ښه پښتون زړه
سواندے او مینه لرونکي انسان دے. کریم خان دده خور ئې دے
د کریم خان مور او دده ماما هم دغه دوه خور رور دی نور
ورنږه خویاندې ئې نشته اوس خو د خبره د سردار خان دوه
درې بچي دی او کله کور مه ئې ده.

سردار خان په حجره کښي ناست دے مازيگر وخت دے د
کلی محلت خلق راغونډ شوی دی او گپ شپ لکه د عام
معمول شروع دے.

سردار خان: ارشده بچیه پتی ته وتلے وي که نه تماشه ښه ده
که چري د کر قابل وی نو چي ترېکتر پسي خبر کړو او وه ئې
کړو.

ارشده: بابا یقین نه لرم چي د کړوی ځکه چي سوکړه ده او
نو ئې کم دے دا به اوبه کول غواړی پس د اوبه کولو نه به بیا
اوړی نو.

سردار خان: ته خو تماشې له لږ شه بوقي به او گوري د خپل

خير تماشه خو بده نه وي.

ارشند: بنه جي بنه جي... چائے خڪم نو لڙ به شمس يا هلاڪه ته ورشه دوشم ته غڙ ڪڙهه ورته وايه چي زر راشي چي بيا د پتي تماشي ته لڙ شو.

سردار خان: په دوشم خه تندر اچوي سرپه گلاب ناست نه ڏے ڏے ڏ خان سره پوڅه ڪنه. ڪه چائے ئي نه وي خڪے نو چائے ورله راوڙي چي ڊرسره لڙ شي. لڙ شه گلابه خيل تويڪ راوڙه چي ڊ ارشد سره لڙ شي.

ارشند ڊ ڪوره واپس شو خان تري تپوس وڪړو "ولي بچيه لڙي نه خه".

ارشند: نا بابا تلم خوپاتي شوم (او شاته ئي وکتل).

خان ماما: ولي خوك مېلمانہ راغلل ڪه؟

ارشند: بابا خورن ڊي راغے خورن ڪريم خان.

سردار خان: اوهو دا خو هلاڪه ڊ خان خورن راغے. دا خو ڊپر معتبر سسرے ڏے. دوه ڊري نو ڪران او لويه گرمه گورمه. پخير راغلي ڪريم خانه پخير راو ڪريم خان ئي په غڙ ڪني ونيو په دواڙه مخه ئي بنڪل ڪڙو. ملڪڙو ته ئي ورله بيل بيل ڊ ميني پخير اووي. او ورتيه ئي ڊ ڪينپناستو اووي. دوي تمول ڪينپناستل او خان تري پوينتبه اوڳه).

هلاڪه ڪريم خانه ڊاڊي خه ڊ فتح خان په شان بنسپس راوستلي دي چرته ڊ رابعي گلپي په تڪل خو نه ئي ڪه نه.

ڪريم خان: خان ماما هر خه چي وائي وائي به خو راغلي يو او خو نه بلڪي شپه يو ده. ڪه خبر وي صبا به خو.

او په سترگو سترگو ڪني ئي يو بل ته وکتل.

سردار خان: ولي نه بچيه، شپه خو به ڊي خامخا وي. په ڊي

ماڙيگر به ته چرته ڇي د خپل نيڪه ڪور دي دے سامي به دي
اوڙيني دواڙه به خبري اوکرو زما د خور حال احوال به راته
اوڙائي د ارشد سره به وگرځي هغه پتي ته ڇي که د هغه سره
ڇي نو ساه به ازاد کړي. ارشد: يا ارشد.

ارشد: جي بابا.

خان ماما: ورشه کنه بچيه مور دي خبر ڪړه ڇي دوى به
شيبي له وي او بنه چائے ور له تيار ڪړه. خانان دي کنه زمونږ د
غريبانو کلي ته راغلي دي. او ملگري هم ورسره دي نو بنه
غور ئي اوکړه ڇي خفه درنه نه شي.

کريم خان: چائے به څکو بيا به د لالجي سره پتي ته لاڙ شو
چائے راوړے شو، اوڅکله شو، ارشد کريم خان ته اووي: "ڇه
ڇي څو چکر به اولگوو خبري به هم اوکړو".

دوى روان شول په لاره لاره ئي بنه گپ ولگولو د خندا شنه
وو خو کله به د کريم خان ځله د خندا په ځائے راغونډه شوه.
او بي طبعي به شو. ارشد هم جبران وو ڇي څه چل خو دے.
پتي ته ورسيدل د ونو بوتو په ليدو کيني مشغول شول دوى لږ
جدا جدا شو. ارشد غوښتل ڇي حال معلوم ڪړم- دوى دواڙه لږ
نرډي روان وو او د يو يو بوتی خوا ته ارشد دتعاشي دپاره
ودريدو.

ارشد: کريم خان! زما په مخکيني وړو ڪے لوٽے شوي زده دي
پيترم زما او ستا په عمر کيني اکر ڇي دومره فرق نشته خو
مشر بيا هم مشروي. په شکل و صورت دي پر پشاني خوره ده
او داسي سره ددي ملگرو چرته راغله هم نه ئي خبر خو دے"
کريم خان: لالجي خبر دے. بس داسي ساه يو ډوب شو
نېکي ووي ڇي ڇي د خان ماما کلي ته لاڙ شو. خور: سره دے

خبري به راتہ وکری۔ زو بہ یو خوشحالہ شی او د لالچی سرہ بہ ہم کپ شپ ولگوو بس راغلو، نور خہ نشته بالکل خبر دے

خبر خبر

ارشند: خبر چرته دے پچو! مونږ له دھوکې راکوي. ستا دا وار خطا خبري او د مخ دا رنږي لاري داسې اشاري کوي چې خه مقصد دي دے. مانه پتوہ مه که د خان بابا سره دي خفگان وي نو هم وايه. دا خو ستاسو بډ قسمتي ده نور خه دي هغه د خوي نه سخت دے ناکام ورسره کوئ بغیر د ناکام نه نوره خه لازه ده؟

کریم خان: لالچی چې ناکام نه کوو نو خه به کوو. چرته به لار شو که تریخ دے نو خواره هم وړیکښي دی خو دا د خپل نصیب خبره ده چې د چا په برخه ازغی وکړی او چا له گلو نه ورکړی.

ددي خبري ختمولو سره کریم نېکی ته اواز ورکړو: "نېکیه ته راشه زه دي بواځي پرېښودلے یم او لالچی هم یو لمځي" نېکے راغے د دواړو په خبرو کښي شامل شو.

ارشند: نېکیه! نېک دي نن خه خفه نېکا ربړی ما ډیر واپړوو راواړوو خو خه تری جوړ نه شو ته اووایه خبر خو دے کښه. خنګه راغلی؟

نېکے: هم داسې راغلو بالکل خبر دے... بس هسې د خان ساه ډوب وو... زموږ په ساه ډوب شو. بس راغلو... خو...

ارشند: ټول دروغ وایی... ستاسو او ستاسو د نېک د وار خطا خبرو نه پته لکي چې خه چل دے. ما خبر کړه خه چل دے، خبر خو دے. ترور مې خنګه ده. خان بابا خو د هغې سره خه جنګي جګړه یا ستاسو سره خه شړ شدت.

نپکے: نانا ہیچ جنگج جگرہ نشتمہ.

نپکی رو غوندي کريم خان طرف ته وکتل کريم خان هغه ته داسي اشاره وکړه چې زه به يو طرف ته شم او ته لاجی سره خبره اوکړه. نپکے وار خطا شو او پتې ئې په لاس اشاره وکړه چې نه توبه زه نه شم خو کريم خان بيا اشاره اوکړه او دې سره کريم خان د بختيار دلي خوا له لاړو نپکے او ارشد ئې يواځي پرېښودل.

ارشيد: اوس خو وايه کنه خه دی ما خو هر خه وليدل چې په اشارو يو يو بل ته خه ووي دا خو د پتو لو خبره نه ده.

نپکے: خان خه به وایم داسي خبره ده چې ژبه مې پرې نه خوزي او که خوزي نو وئيلے نه شم زه... زه.

ارشيد: (د نپکي په سر لاس کېښودلو) وايه پرېره مه دا دنيا ده په دې کښي هر خه کېږي ستاسو خواني ده او په داسي عمر کښي ډېرې غلطيا ئې کېږي چې خه وي بڼه په ډاگه او وايه.

نپکے: زموږ په کلي کښي يو غريب سړے دے کرامت الله ماما او د هغه يوه لو... لو... لوړ...

ارشيد: هان هان پوهه شوم خبر یم تري کرامت الله ماما خو ډېر بڼه سړے دے. غريب دے خو ډېر د حيا او عزت خاوند دے نوره دې ژبه مه نيسه وايه.

نپکے: د هغه لور ده گل مينه نوم ئې دے خلق ورته گلالي وائی.

ارشيد: دا هم راته پته ده، د هغي د حسن او شرافت داستان مې اورېدلے دے. خلق ئې ډېر صفت کوی او وائی چې ډېره حيانا که پيغله ده.

نپکے: عجيبه خبره ده مونه په کلي کښي يوه هغه وړاندي

خبر ښو او تاسو زمونږ نه مخکښې خبر شوی یی دا څنگه
لالاجی

ارشید: گوره ښکېه که مونږ څومره لري یو خو دومره
ستاسو نه ځان خبر ساتو. کله چې تاسو دغې کوچې ته تلک
راتگ شروع کړه د کریم خان مور خبر شوې ده او زما په
پلار پسې ئې سوه رالېږلې وو چې کریم خان بوځه او پوهه ئې
کړه چې قلاز شی د پلار خورئ ئې ناکاره ده هسې نه چې زما
سر له پټتې وتری. مونږ د هر څه نه خبر یو چې تاسو راغلئ نو
بابا خبر وو. ځکه ئې د فتح خان رابعه گلې ذکر وکړو او په دې
خیال ئې تاسو زما سره راولېږئ چې که د دوئ په زړه څه وی
نو یو بل ته به ووائی. وایه کنه څه وئیل غواړي.

ښکې: ځان مې دې له راغله دے چې د خان ماما سره خبره
وکړې او ځان ماما د خان بابا سره. او هر څه چې کپړې خو چې
گلای، ځان له او غواړی.

ارشید: دا دومره اسانه خبره نه ده چې ځان دې راضی او خبره
اوشوه او خلاصه شوه. د ځانۍ، او ځوانۍ، دا تقو دې لږ په
سوری کړه. یواځې د یو تن د مینې، عشق او زړه خبره نه ده. د
خاندان د عزت مسئله ده گوره

ښکې: دا هر څه مې ورته وئېلی دی خو هېڅ ته تیار نه دے
او ناوخته کورئ هم مې ځکه چې دوه درې ورځې ورزستو د
هغې جینۍ کوژدن کېدونکې ده. که چرې پلار ئې ورکړی نو
دا مسئله به داسې پیچیده شی چې ورانه ماشوره به شی نه به
ئې سر معلومېږي نه وېښ دي چولۍ ته اوگوره لالاجی هر څه
چې کپړې خو د خان ماما سره دا خبره نن شپې ته شپې وکړه
کنه کریم خان به شپه څنگ تېره کړی.

ارشاد: بیشہ دہ کنہہ خئی چئی خور دا د اوس خبرہ نہ دہ پہ قلازہ بہ کبریٰ

د مانیام تیمارہ خورہ شہوہ دوی پہ لارہ روان دی عام کپ شپ لگی کریم او نہکے لب وروستی شول کریم خان تیموس او کپوہ تنہیکہ تا الائجی تہ خبرد وکہ

نہکے: ما خو خبرہ کیری نہ وہ الائجی راتہ خبرہ بنکارہ کرہ چئی تاسو د کرامت اللہ کا کا د لہو پہ بارہ کیتی راغلی بی کریم خان: (حیران غونڈی شو) دا خہ وائی ہفہ تہ خہ پتہ وہ

نہکے: خان ابی خوک راہرلی دی
کریم خان: ابی تہ خنگ پتہ ولگیدہ ہفہ خہ خبر وہ

نہکے: دا یو داسی اور لگیدلے دے چئی مونز بی سکر و تو تہ کتل او لمبی بی داسی نبغی او دنگی لڑی چئی قولی دنیا اولیدی او د اور پہ خوا کنبی پہ سکر و تو د ولاؤ خان پولی شوری نبی ہر چا ولیدی ستا خو دا خیال وو چئی خوک نہ دی پوہیدلی، خو قول خلق پوہیدلی دی او زما خیال دے چئی خان ابی تہ کخہ د گلالی مور ماتا بی ترور حال و بیلے دے، خکہ خو ہغوی د ہغی پہ ورکولو تادی کوی خدائے دی خبر کپی نو

ارشاد: ہلاکہ خہ پت پت گور مہریٰ، مونز نہ خہ پردہ زمونز غیبت کوئی کہہ وائی کنہہ پہ زرونو یو خہ دی نہیکہ تہ لب وروستے شہ زہ دی د خان سرہ یو خو خبری کوم کریمہ تہ لا وروکے ہلاک بی رور کیہ! د نہم جماعت ہلاک بہ خہ وی د ہفہ خیالات او تصورات بہ خہ وی چرتہ سوچ دی کپے دے چئی ستا ددی خبری نہ بہ خومرہ خلقو تہ دک درد اور سہریٰ او ترور بی بی، خو بہ داسی متاثرہ شی چئی حد بہ بی نہ وی تاتہ

د خپل پلار خوی معلوم نه د هغه پرې ولې تنگوي. •

کریم خان: الاچی هر څه چې کېږي دا اوس زما دوس خبره

نه ده. دا به په خدائے شی او په تا به شی.

ددې خبرې سره د کریم خان د سترگو نه اوښکې لږې ارشد

پوهه شو چې خبره جوړه ده او ډېره وېش ته تلې ده. تسلی ئې

ورکړه. په سر ئې ورله لاس کېښودو "مه خفه کېږه کریمه چې

څه ممکن کېدے شو نو هغه به وکړو خو افسوس په دې دے

چې سستا د پلار ټول توقعات او امېدونه به په خاورو کېښي

ولرے شی چې سستا سره د هغوی د خفگان خیال نشته نو بیا څه

دی سستا خوښه زموږ خوښه."

کریم خان: (په خندا شو) الاچی دا احسان به دې تر عمره

هېر نه کوم.

ارشاد: دا د احسان خبره نه ده زورکینه! دا سستا اخلاقی او

فطری حق دے خو څه وکړو زموږ غلطو رواجونو زموږ ښېو

ته بېوې، اچولی دی. زموږ سترگې ئې پټې کړې دی. د ښه او

بد پېژندگلوي ورکې کړې ده. او د خاندان هر مشر لکه د

فرعون ځان ته خدائے وائی خوا که د چا زړه چوی او تن ئې

سوزی خو چې ددغه فرعونیانو انا سر کوزي او سر ټیټې نه

شی یا که ټوله دنیا فنا شی. ویني او بېږي یا د چا مظلوم

سره ظلم او وشی خو چې ددې مجازي خدایانو خواش او ارزو

پوره شی.

کریم خان: الاچی زما دې قسم وی چې که څوک هر څومره

انا لری او ځان ته غټ وائی نو وائی به خو زه به صرف او صرف

د گلالۍ سره واده کوم او که چرې اونه شی نو ددې مطلب دا

شو چې زه به په دې دنیا کېښي نه يم.

ارشاد: نه رور کي به داسي سوچونه مټه کوه دا هر څه به تياک
تياک شى لاڅو اوس راغلي ئي شپه به تيره کړو صبا په د بانيا
سره خبره او کړو هغه سره ډير د تميز او عقل خاوند د ښه
ناک زړه لري داسي پلار چرته پيدا کېږي؟ لکه خدائے چي ماله
راکړې دے. او بيا ستا په خفاگان خو ډير خفه کېږي کريمه مه
خفه کېږه بابا به ستا مرضى په هر قيمت چي وي خو کوى به
زما پرې يقين دے

کريم خان: خدائے دي کوى چي خان ماما او مامى مې
ملگرتيا وکړى. لاجى په تاسو مې زړه ډاډ دے کنه خپل کلی
کښې يو شپه هم نه شم کولے هغه خو راته اوس تنور
بنکارېږي. دلته به يم ددي حايه به ځم نه تر هغي پورې تر څو
چي فيصله نه وي شوي.

ارشاد: نا نا نا هر گز نه. دا خو به بالکل نه کوي خپل کلی
ته به ځي بابا به دريسې وروستو درځى ناپوهه کېږه مټه په
مورچه کښې ناست فوجي چي څومره مقابله کولے شى هغه
حنگي په مورچه راخونکے سره نه شى کولے. خپل محاذ به نه
پرېږدے او بله دا چي ترور بى بى به درباندي ډاډه وي. د هغي
خو به وخت تېرېږي گنه.

دوى په خبرو خبرو کښې کلی ته راغلل. د کلی په کوچرو
کښې ځيني ځني هلاکانو همخولو د کريم خان سره خبره به خپر
وکړل. جوړ تازې ئي او کړو تپورسونه او شو تن راغلى وى که؟
کريم خان په جواب کتبي وي او نن راغلى يو شپه يوده
هلاکانو هم اووي چي ښه شوه مونږ به بېگا له حجري ته راشو
کي شپ به اولگورو.

ارشاد: ښه ده کنه هلاکه د ستار منگى پروگرام پکښې

او کڙي دوی راغلی دی چي شپه خو ښه تېره کړه کنه.

هلاکان: خامخا به راځو خو د شین چي پروگرام جوړ کړی د منگي دپاره د غنمو مټیاک وړه جوړ کړی. او هغه رښه بره پروت وو او اوني خلې چي د شپي ناوخته په سامان پسې نه گرځو خو چي درشو او سور کړی یو او سره د چیلیم د کش او دپ شروع شوے وی.

ښکې: دا مجلسیان همپشه داسې وائی خو په خپله خبره ئې بیا عمل نه وی. او بیا چي رباب وهی نو هغه خو ټوله کله د لاسه کوی. دري گینتي په سور واړوی او دوه په چرسو- چرگ بانگ او وائی او دوه سازونه ئې نه وی غږولی او وائی بس دے

هلمک: داسې به نه کېږی که خبر وی نن به تیار درځو د وړو او رږ دمه واری ستاسو شوه ښکېه! او د سور کولو زموږ نه.

دوی حجرې ته راوړسیدل خان ماما ناست دے په خندا شو او رو غونډي ئې اووي ارشده ښه دي وگرځول که؟ زموږ د غریبانو زمکې ئې ولیدي دے خو د نواب زوے دے د پلار ئې ډېر جائیداد دے نو خوشحاله شوے به نه وی.

ارشده: بابا که دچا ډېره وی که لږه هر سرے خپل کور خوری که دده پلار نواب دے نو موږ له څه راکوی او که موږ غریبان یو نو دده نه یو څه غوښتلی دی.

کریم خان: نا خان ماما لاجی هسي ووي ډېرې ښې زمکې دی زما خو ډېرې خوښي شوي ستاسو کلے ډېر ښانسته او ښکلے دے

خان ماما: تا زموږ کلے څنگ ولیدو باغ ته لاړي او په تیاره کښې راغلي او نن خو دي په ذهن داسې سوچ ښکارېږی چي هډو د خپلي لاري نه علاوه به دي نور څه لیدلی هم نه وی.

کریم خان: خان ماما ۽ پرڻه ممي اوليدو ٻنهي اوگرڇڏو
لالجي راسر ۽ پر اوگرڇڏو

خان ماما: ٻنهي شوه ٻنهي شوه مامي دي ٽيموس کولو کور ته
ورڻه چي هغه دي ويني نو پيا راڻه ڇني نو رهلکان دي هم
ليدو له راغلي وو ڏسائڻ ۽ شپي به پيا راشي نن شپه دي
مصروفه ٻنهي گاري. خو ارڻه دوي به ۽ پر تنگوي نه دوي به
ستري وي او خوب به ور له ورڻي.

ارشد: خدائے دي کري بابا چي دوي له خوب ورڻي.
خان ماما: (په خندا شو) او نو دعاء کوه چي ددي کلي شپه
د دوي ډياره خوب آره ٿاڻه شي.

کریم خان کور ته وراڻي مامي ئي په دواړه مخه ٻنهي کړو.
په ٻنهي مور دي څنگه وه؟ خوياندي دي ٻني وي ٽول ٻنهي
وو داسي وړك شوي ئي لکه د انځر گل، هلو وراڻي نه نو.
مونږي څه غريبانان يو تاسو ته دلته په راتلو خان بد ٻنهي گاري.
هله ستا نه زار شم راڻه کښه په دي کټ کښي اے دا تولا ئي
مي تاته غورولي ده.

کریم خان ئي يو وار پيا په وچولي ٻنهي کړو خدائے يو
ژوندي او اباد لره مور دي په خورو مړه شه. د هغي غريبي څه
حال دے. ستا ډيلار مثال خو د پشکال د سيند دے ۽ وغلو ته
پرېوځي او لکه په شرو بهېږي ته کښه زه در له چائے زر راوړم.

کریم خان: مامي د چاټو ضرورت نشته پيا به ممي روتی.
خواته نه کږي.

مامي: نو شربت در له او نه کړم پيا هلاکه داسي ست کوي
لکه چي پردی کور ته راغلے ئي نا انصافه پيا کښين را کړه دے
او د کښين شربت به در له په پيو کښي جوړ کړم دا وڅکه چي

طبیعت دي ازاڊ شی سوچ مه کوه طبعه ازاده کوه يه زړه دي
 بوج مه اچوه ته خو وړو کي هلاک ئي سستا دا عمر د سوجړنو
 دے؟ او گوره ته لکه د گل دي خند پدو نكي خبره وه سستا خو
 داسي بنا سست وو چي خلق به ورته حيران وو. نو خکلي هگي
 درنه جوړه شوئي ده. دا څه کوي ځان ډاډه کړه ژوند داسي کله

تېرېږي.

کریم خان: عجيبه خبره ده خان ماما وائي بد رنگي ئي
 لالجي وائي پریشان او خفه ئي مامي ته هم وے چي خکلي
 هگي. درنه جوړه شوئي ده داسي څه خاص خبره خو نيسته.

مامي: او نو ته خو خپل مخ نه ويښي کنه مونږ ته خو
 ښکارېږي، خوشحاله شه خوشحاله.

کریم خان: مامي ډېري خبري او شوي خو شېرين گل مې
 اونه لیده چي چرته تلې ده که؟

مامي: هلې زما خو فکر نه وولې جيني، شېرين گل ته چرته
 پټه شوئي ئي، راووخه هلله رابهر شه کریم خان راغلې دے. راشه
 زړ زړله شريت تيار کړه او پخبر ورته اوایه د خپلو نه څو ک
 پټېږي نه.

لېږه شېبه پس شېرين گل لاس په پلو پټ کړې دے او په مخ
 ئي دوپټه راغورولې ده په پټ لاس ئي شريت راوړو هڼه واخله.

کریم خان: ولي دي داسي ځان پټ کړې دے کڅه وظیفه دي

چرته د پير صيب نه اغستي ده.

شېرين گل: مونږ ته او گوره او وظیفو ته... وظیفه خو به
 تاسو ښکان خلق اخلي.

دي خبري سره شېرين گل وخندل او د کریم خان نه ئي تش
 کلاس واپس واخستو.

کریم خان: مامی زه ځم بهر ملگری انتظار کوی خان ماما هم منتظر دے او لالچی هم.

مامی: په مخه دي ښه خوياد لره سحر به بغیر زما د ليدو نه نه ځي، او هېر مي شو يا هلاکته ووهی، خوري که وريجي درله پځي کوم.

کریم خان: مامی ستاسو خوښه ده چي څه درته اسان وی هغه پاڅه کړه.

شېرين گل: غله اسانه ده وريجي زر پځيږي.

کریم خان: بس نو په دغې عمل دے.

کریم خان د کوره راېر شو حجرې ته راغے کښېناستلو.

خان ماما: ارشده تاسو کښېنئ خپلې خبرې او کړئ زه به درنه کور ته لاړ شم تاسو به گپ ولگوي او د دوی ډېر خيال ساته چي کریم خان او ملگري ئې خفه نه شي.

د غلې وخت شو غله او خوړے شوه. شپه پخه شوه د کلي واړه او هغه ځلمی هلاکان راغونډ شول د ستار، منگي او چيلم دور شروع شو څوک لاس پړقوي، څوک ټپي وائی او کله کله پکښي د غزل انداز شروع شي. مجلس گرم دے خو کریم خان په يو کټ کښي خاموش په دي سوچ کښي ناست دے چي څه به کېږي او دا خلق څنگي خبر شوی دی خو بيا ئې فکر وکړو چي څه خدائے ته منظور ده وی هغه به کېږي نو زړه له ئې تسلی ورکړه او په کټ کښي په غزېدلو ختملاستو.

زول

زول والو تللو دورې خواورې د خلقو په کورونو او زړونو خورې شوي داسې گرد او خاورې خورې شوي چې د چا کپړې او سرونه گنده شول ټپک ئې وهل او پاک شو خو د ځينو خلقو په زړونو کښې دغه خاورې او دورې دننه شوي او مسبدونکې خندېدونکې څېرې د شپې په پخېدونکې تیاره کښې داسې څېرې پرې شوي چې اوس په آئين کښې هم ځان نه شى ليدے د خړو څيرو ليدو له آئين که صفا هم کړې نو کار نه کوى خو چې څېرې سپرې څېرې لکه د بهار د گل په شينم لمبېدونکې او تر و تازه شوي نه وى په ظاهره خو سردار ځان او د هغه بڼه زرين گل دځندا شنه وو ارشد هم د ترور د زوى د خوشحالولو کوشش وکړو خو د دوى په زړونو څه تېر شول او څه صدمه ئې برداشت کړه سردار ځان د حجري نه کور ته راغی او په زوره ئې

اووي: د شنبړني، مورڅه شوي تياره ولي ده نن خو په کور کښي رنډا نشته زما د خورنې په راتلو خفه ئې که غنبرين خور نه بلکي زما لور ده هغه په ما گرانه ده. زه د هغې غم نه شم برداشت کول.

زرين گل: يا سرپه دا ته څه وائي د ځان سره خبرې کوي خبر خو دے که، پتا څه او شو راځه راځه رادننه شه پيغله لور دي بهر په کت کښي ناسته ده هغه به څه وائي... هغه به وائي چې دا پلار مې څه وائي... د هغې در سره هم خيال نشته کريم خو زموږ بچي دے د هغه مور زما لکه د لور دده د هغې خواړي عمر هلته ډير ښه دے چې لامونږ به پرې هم زياتي وکړو.

سردار خان: خوښه دي نه ده چې ارشد ته اواز وکړو زما خو طبيعت خراب دے په زړه مې څه سا ډوبی غولدي ده.

زرين گل: ستا خوښه ده خو معامله درنه ده زه تري خبر شوي يم لوتې زوے دي دے خبره ورسره خامخا پکار ده.

شبرين گل په کت کښي ناسته ده سر ئې زوړنډ دے او په سوچ کښي ده چې اوس به څه کېږي د پينځمو هم عجيبه رواجونه دي د ماشومانو رشتي به وکړي چې هغورئ ته په خپله هم پته نه لگي نه ورته ياد وي نه پکښي د خوښي ناخوښي خيال وي خو بس لکه د گډو بيزو ئې خرڅ کړی بيا ئې تپوس نه کوی چې څه پرې تېرېږي.

ارشد پسي د کور نوکره جينۍ وراغله وي څوکيداره... خان ته اووايه بابا نغري وهی. نوکر ارشد ته په غوږ کښي څه ووي ارشد پاڅېدو او کور طرفته روان شو.

کريم خان: الاچي چرته ئې ناوخته خونه دے.

ارشد: زه راځم روړ که څه دوا ئی ده هغه خورم نور ز به

راشم.

ارشاد ڪور ته وراڻي مو راو پلار ٿي د منهن وٺ به جي. ولاي وو شيرين گل په ڪٽ ڪٽي ڪٽي ناسته وه په ڪور ٿي د غم تياره خوره ده زول پري الوٽي دے هر سهرے په گردونو او خاورو ڪٽي ڪٽي لڙي بنگاري ارشد سره د راتلو پوهه شوع و و چي دوي ٿي حبران درمان وليد وارخطا شو.

ارشاد: بابا... ابي... ولي ڇه چل دے خير دے داسي وارخطا خو تاسو ما چرته هم نه وي ليدلي. شيرين گل... ڇه شوه شيرين گل؟ خوري! ته چرته ٿي راشه ڪنه.

شيرين گل: لاجي دا ڇائے ٻم په سر مي درد دے پرتي ٻم شين ڇائے مي ڇڪلے دے خوب راڻي ما لڙه ارام ته پريڊي. زرين گل: ارشد به ڇيه خور دي ٻيه وائي دي ته حاجت نشته ڇي چي ڪري ته شو د يو بل د زره حال معلوم ڪړو.

دوي ڪري ته لڙل ڪينهاستل يو بل ته حبران حبران ڪوري چي خبره ڇنگه شروع ڪړو خان ماما وارخطا دے چي: "زه خو په دوه محاذه گهريم يو طرف ته د لور مسئلہ ده بل طرف ته د خور ٿي. اے خدايه داسي امتحان خو ڏي پر گران دے! د ڪوم جرم سزا داسي راڪوي" خاموشي ده هيڄوڪ نه ڪوي.

ارشاد: بابا تاسو ڇه وي بهر مېلمانہ خوشي پاتي شو او زه ترپنه ڪور ته راغلم. ٻيه خبره نه ده چي هغوي خوشي ناست وي.

سردار خان: پجه! په يو عجيبه ڪيفيت او امتحان ڪٽي مېتلايم د ترور زوے دي راغلے دے چي ماما جي دي راسره لڙي شي چي د پلار سره مي د ڪرامت د لور خبره وڪري هغه ٿي مني او ڪه نه دا خو بله خبره ده خو هغه او د ڪريم مور ماسره د

شېرنی خبره ډږو کوالی کښې د کریم دپاره کپړې وه. ددې مسئلې به څه کپړی ځکه چې د خاندان اکثر خلق ترې خبر دی. دا خو ډېره گرانه پېښه شوه.

ارشاد: بابا دا د سوچ خبره نه ده. بوج یو ځائ ته وړې کپړی که شېرنی زما خور ده نو کریم مې زور دے ما د هغه بې قراری او مینه لیدلې ده د هغه د سترگو نه مې اوبکې په بهېدو لیدلې دی د هغه د مازيگر اسوبلی یو داسې زول وو چې ډوډي خوړي خو ئې په ځان والو زولې ولې طوفان او گلی ئې زمونږ په کور راوستل ستاسو خوښه ده د شېرنی هم د ژوند سوال دے. زه خو نه پوهېږم په هر حال د مینې قیمت مینه وی نو.

زرین گل ارشده بچیه خدائ دې لوئے کړه تا خو د پلار د زړه دپاره داسې اووې خو چې په زړه کښې دې څه دی هغه ستا په رنگ ښکاري که د کریم د زړه زول زمونږ په کور دے نو د ټولو نه ډېر ستا په رنگ دے.

سردار: تاسو ټولو ته گناه نشته گناه زما دے چې ما ولې د رحیم خان سره په ماشوموالی کښې د شېرنی رښته د کریم خان دپاره کوله زما خو خیال وو چې یوه خور مې ده وږه دلته لویه شوېده او د مور د مرگ نه پس د هغې قدر و قیمت په ما فرض وو او بله دا چې رحیم خان اخوا د پخوا سره هم نه وو د خپل کلی یو ښه عزت دار خان وو کریم هم ماته لکه د بچی وو ښاښته وه او پلار پرې مټن وو نو ماته څه گناه وو.

زرین گل: خبره نه ستا د گناه ده نه زمونږ دا د تقدیر فیصله ده مونږ به هر څه برداشت کړو خو شېرنی به څه کوی هغه خو به په خالقو کښې د سترگو غږېدلو نه وو ځی او داسې

به خوان وی چي د هغي سره به واده وکړی.

ارشاد: ولي دا څه ضروري خو نه ده چي شپږنۍ دې د بل

چا سره واده وکړي.

سردار خان: نو څه به کوی، کریم خان به دوه بڼڅي کوی او بیا دا ممکنه ده چي هغه دومره په مینه گلالي، واده کړی د هغه په زړه کښي به د شپږنۍ دپاره خومره ځانے وی دا خو بالکل نه شی کېدے زما لور به په بن بالکل نه ځي ماته خپل خورنۍ گران دے خو د لور په سر سودا نه شم کولے نه شم کولے. ارشاد: داسي خبرې مه کوه دا ماته زغمل گران دی.

زین گل: هر څه د خدائے په حواله کړئ چي هغه ته څه

منظوره وی هغه به کېږي.

ارشاد: اول خو دا هم گورو چي رحیم خان بابا څه وائی آیا هغه د بابا خبره منی او که نه هغه د تشو بادو په نیلي سوز خان دے دا هغه چرتنه کولے شی چي د یو غریب سړی د لور سره به د خپل زوی واده کولو ته تیار شی او د داسي غریب چي د بل پلو د خان په کوټه کېږي وی.

سردار: ددې سره زمونږ څه کار دے کریم لوتې امېد او طمعه راوړې ده او بل دا چي په دې هغه هلېو پوهه نه دے چي د شپږین گل کوژدن د هغه سره شوېده که نه دومره بهي هوده سرے خو نه دے نو.

زین گل: تاسو نارینه په خبرو سوچ کوئ او پوهېږئ هم انکو پښتو ستاسو خپله زما خو دا خوښه ده چي د شپږنۍ نه هم تپوس او کړو چي هغه څه وائی.

ارشاد: مور د پره بده خبره دي او کړه هغه معصومه ولي به.

دي خبره کښي لوی هغي خوارې ته څه یته ده چي د هغي

کوڙڏن د کریم سره شوی ده.

زرین گل: ولي نه ده دا په دي هلك څه شوی دی ترور دي ورله په دي اختر کښي صندوق نه دے راوړے وړيکښي د غوږنو کالے، جوړي جامي او پيزارونه وو او نائي خو تا په خپله رخصت کو هير دي شو څه.

ارشند: منم منم دا هر څه شوي دي خو هغه نه ده خیر چي دا هر څه د څه وو او چاله ئي راوړی وو.

زريني: گوتنه په پوزه کښوده او په مسکا ئي ووي. ولي ارشده تاته خلق داسي ناپوهه ښکاري چي مېلمانۀ کور ته راشي صندوق راوړی شربت وڅکی او جيني، پټه شی نو دا د پوهېدو علامت دے که نه. او هغه د غوږونو کالے خو اوس هم د شېرنۍ په غوږونو کښي زانگي ما ورته وېلې وو چي دادي ورله ترور رالېږلے دے.

ارشند: نو په تا دومره سخته وه چي بيا د غوږ کالے دي هغي غربي ته په غوږ کښي اچولو څه شرم خو پکار دے.

سردارخان: په دي کښي د شرم څه وو يو کور دے هغه ئي ترور ده د مور په ځائے ئي ده د هغي کالے به ئي استعمالولو نه نو د چا راوړے کالے به ئي اچوو.

ارشند: د کالۍ اچول ئي اسان وو غوږونه ئي ډک شول ولي اوس به دغه کالے وکاږی څوک دا سوچ يو کړے دے چي ددغه کالۍ لري کول به شيرين گل او مونږ به څومره گران پريوځي.

زرينه: ځان مه سستۍ کوئ هسي خوشي خبري دي هغه خبره چي: "شيخ فريده خوله پټه بهتري ده" خاموش شی فاصله نه ده لري وتلې. د ارشد پلاره ته صبا روان شه د رحيم خان سره به خبره وکړي خوږ به دي هم اويښي که هغوی اونه منله

خو خبره په ځانے او گټه په خپل ځانے پاتې شوه او که خبره

اوشوه نو...

ارشډ: که اوشوه نو بیا - بیا به څه کوو؟ مونږ به کوزې سترگې پاتې شو زما خوږ به داسې پاتې شی یا به دغې کوږته نابېلې واده کېږي او دا زه هرگز نه شم زغملے

سردار: اوس شپه ده څه نه کېږي مونږ ته او زمونږ لور ته هېڅوک څه نه شی وئېلے کریم خان زما بچے دے او ته مې زوے ماته په تاسو کېږي هېڅ فرق نشته ځان لېونے کوه مه د شېرینۍ به دا خپل نصیب وو زه خپله لور په بن هم نه ورکوم او د چا دپاره ئې قربانوم هم نه.

ارشډ: نو څه به کوي د کریم خان خبره به د کریم خان په

پلار مې کنه.

زړینه: خامخا به منی کریم خان زما بچے دے او د غبرین زوے دے غبرین لکه د لور ما ساتلې ده په ما ئې د شېرینۍ غونډې حق دے دا به خدائے ته منظوره وی پلار ډي مه خفه کوه بچیې.

ارشډ: زما د پلار د خفگان سره زما کار نشته ما سره د خپلې معصومي او بې کسی خور فکر دے چې د نورو خلکو د مینې په طوفان او زول کېږي به د هغې ارزو، خواهش او عزت دل شی دا ډیره گرانه ده.

سردار ځان: وار مه خطا کوئ صبا ته صبر وکړئ د شېرینۍ رائي به هم معلومه کړو د رحیم خان خیال به هم ښکاره شی یقین مې نه شی چې رحیم خان ډي خبرې ته تیار شی ډیر نارامه او اړی مار دے نو... هان خو دا راته اووايه چې د شېرینۍ رائي به خنګ معلومه شی.

زرينه: د هغې سره به د هغې ملګري بڼا سته جان يعني
 ښېستو خبره وکړی همزولي ئې ده او په يو بل مټينې هم دی
 انشاء الله شېرینه به د ښېستو نه خبره نه پتوی
 ناڅاپي خبرې شوي "کاله دا تیاره ولي ده څوک نشته که...

دا خاموشی ولي ده"

زرينه: بختی، څوک ده داسې اواز دے لکه د ښېستو.

بختی: او بی بی ښېستو ده.

زرينه: ښه ده ښېستو چې راغلي د شېرنې د سره ضروری
 کار وو د ځانه راغلي که؟

ښېستو: نا ابی، جینۍ راپسې راغلي وه چې شېرنې گل وئ
 رادې شی کار مې دے پري.

زرينه: ښه شوه ما هم دريسې څوک در لېږل خو چې راغلي
 ښېستو: ولي خبر دے ټول راغونډ شوی یئ او پتې پتې
 خبرې کوی.

زرين گل ټول واقعات ښېستو ته بيان کړل ښېستو غريب
 او نيوله او په ژړا شوه راغله شېرنې، ئې په خوا پوري او نيوله په
 هټکو هټکو ئې وژړل پوزه ئې سونې کړه بيا ئې په څادر پاکه
 کړه او دواړه کښېناستلي ښېستو د شېرنې، په اوگه لاس
 کېښودو او څه ئې وئېل غوښتل خو شېرنې گل ترې په خبره
 کښې ورومبۍ شوه.

شېرنې گل: ښېستو ستا وينا ته ضرورت نشته زه د هر څه
 نه خبر یم.

ښېستو: نو څه دي خيال دے څه به کوو.
 شېرنې گل: چې څه نصیب وی هغه کېږي د خولي نورې، د
 خلقو نه پاتې شی لاس ئې په تالی کښې وی او مرګ ورله

راشی. مرگ انتظار نه کوی ډپر په تادی، او ناڅاپی راځی
 کاش د مرگ د راتلو نه هم خلق خبرېدے د انسان په ژوند
 کښې ځنې ځنې واقعات لکه د مرگ ناڅاپی راشی او بنده
 پوهه نه شی چې طوفان ئې په مخه واخلي او داسې طوفان ئې
 واخلي چې څوک ورته لاس نه شی رسول. غاړه ترې لرې شی
 خپل ورته نه شی رسېدے او په خپلو متو بنده دومره زور نه
 شی لیدے چې غاړې ته شی. او ښېستو خورې انسان سترے
 ستومانه د ظالمو موجودو او تیزو چپو په څېرو کښې لږ شی
 فنا شی. بیا ئې څوک تکل کوی چې په کوم ټانگ کښې به ئې
 کوری. څه مړی تر لاسه شی او څه زما په شان د طوفان د خړو
 اوبو په لهو کښې پټ پاتې شی. نه ئې د قبر ځای معلوم شی نه
 ئې د مرگ تش په تشه ویسې څه مور و پلار او خور و ور
 وړای خو چې سترې شی نو قلاز شی. دغه حال زما شو د
 هېچا نه شوم ما خویو داسې گناه نه وو کړې چې دومره سزا
 راته مېلاؤ شوه.

شېستو: مة جفه کېړه ته واقعی بې گناه ئې ستا مور و پلار
 او ورور اوس ستا نه قربانی غواړی.

شېرین گل: او نو په دې کور کښې خویو ځې زه د قربانی
 خاړوے یم نور څوک دی. سترگې مې پرته کړې او د کریم د
 نوم سره ئې وترلم. ما د کریم تصویر په خپل خالی ذهن کښې د
 یو عاشق او د ځان نه د مجبورې جوړ کړے وو ځکه چې زما په
 ذهن هم دا خبره وه چې زه د کریم یم او کریم زما دے. نصیب
 څه ته وائی دا خو ما بالکل نه منله اوس مې اومنله چې چرته د
 چا د چا سره تقدیر نه وی نو هغه رشته بالکل نه شی کېدے
 او نه کول پکار وی خو ولې به نه کوی چاته څه ښه وی معلوم

خو هله شی چی زول راشی هر خه پت کړی او وړیسی د طوفان
تیز او تند باران دغه هر خه په یو داسې طرف لاهو کړی چې
درک ئې نه لگی

ښېستو: دا خه د لېونو خبرې کوي په حوصله شه.

شېرین گل: حوصله ده نو خه به وکړو د پښتنو په کورونو
کښې چټکۍ کولې خه شی او ولې به کوی رور ئې خفه کېږي
د پلار لوظ ئې ماتېږي د چا نه خوړ خفه کېږي او د چا نه ترور
پاتې مونږ شو نو زموږ خو نه ترور شته نه رور او نه پلار، نه د
چا لور نه ورېږي او نه خویاندې.

ښېستو: د غرض خبره وکړه خه به کوي مور و پلار دي د
سوال جواب په طمعه دی.

شېرین گل: دا به زما نصیب وو زه د خپلې بد قسمتی
دپاره د کریم تقدیر په لټه نه وهم زما مکمل اجازت ده. خکه
چې کریم مینه کړې ده. کېدای شی زما په مینه کښې به کمه وو
یا به مصنوعي وه کله پکار خو وه چې زما مینې د کریم په
ذهن یو تصویر جوړ کړه و نه شو. کریم به د گلالي
تقدیر وو هغې ته دي مبارک شی او گلالي دي کریم ته مبارکه
شی خو خو خو...

ددي سره د شېرین گل د سترگو نه اوبنګې روانې شوي او
په سپین مخ ئې د اوبنګو داسې طوفانی شېبه راغله چې زول
راوړي د وړې خاورې ئې وویځلې او د شېرین گل سپین بشپړ
لکه د سپرلی د گل چې گرد پري لګېدلې وی او شېنم ئې
اووینځی خنده رویه وځلېد. په خفګان کښې د شېرین گل
حسن نور لا داسې شو چې ښېستو ورته خبرانه شوه.

د ښېستو په ذهن کښې دا خبره راغله کاش دا وخت کریم

خان دلته وے او شيرين گل ئي ليدلي وے شائد د هغه د زړه نه د گلالی عشق وتلے وے او مسئله به حل شوي وه. ښېستو به

سوچ کښي وه.

شيرين گل: ښېستو! څه په سوچ کښي شوي زما په خبره پوهه نه شوي.

ښېستو: پوهه شوم بې د لويو خلقو لړئي زړونه وي گڼي په خپل خادر کښي بل څوک ځايه ول يا خپل حق بل له ورکول دا ډېر گران کار دے خو نن مې اومله چي واقعي لړئي خلق لړئي وي. تا له دي خدائے اجر درکړی او د زړه صبر کښه ماته پته ده چي د کريم خان سره ستا څومره مينه ده.

شيرين گل: ښېستو خو دا خبره ياده ساته چي دويمه قرباني به په ما نه کوی ما چي نن کوم بوج د پلار، مور او زور دپاره يوه ددي نه وروستو زه د نور بوج د اوجتولو قابله نه يم.

ښېستو: څه مطلب پوهه نه شوم.

شيرين گل: مطلب دا چي زه به دويمه کوژد نه کوم دا زما وعده ده. دا مې که مور وائي يا پلار او يا زور نو بيا به زما نه بل څوک ناکاره نه وي گورے دا ورته په نېغه ووايه.

ښېستو: دا خو بيا د وخت خبره ده د وخت نه مخکښي خبره کول نه وي پکار.

زين گل: ښېستو يا ښېستو ته کوم ځائے ئي راشه کښه خانان په انتظار دی.

ښېستو: راغلم راغلم بې بي راغلم.

زين گل: څه وائي ښېستو شيرينه څه وائي.

ښېستو: د پښتنو لور ده لويه سينه ئي ده. د لړئي ژالې

مر غوڀڙيءَ هميشه لڙائي وئي. ستاسو د خبري سره ئي اتفاق ڏے وائي چي کريم زما هم د ترور زوے ڏے زما د ترور هم په ما حق شته چي څنگه زما پلار. مور او رور وائي هم دغسې به کيږي. زه به داسي تصور کوم چي زه کونډه شوم زما دپاره کريم مړ شو خو شکر ڏے چي پلار، رور خو مې شته کنه سر توره نه يم دوی زما عزت ڏے.

سردار خان: (غريب اوني سو) شپږين گل زمونږ دپاره لويه قرباني اوکړه.

ارشډ: په خپله څه به ئي کولے چي مونږ ټول ورته اړم شوی وونو.

زرينه: بس که ارشده پلار دي مه خفه کوه د هغي به تقدير نه وو خدائے دي ور له ددي نه ښه کور ورکړی.

دوی امين دعاء د خبر اوکړو چي ځي صبا به گورو شکر ڏے چي خور عزت منته ښکاره شوه. کريم خان زمونږ چي زوئے وو. د عنبرين په عمر کښي دا يو خدمت وو ښه شوه چي زوئے ئي خوشحاله شي. خبر ڏے که زمونږ لور خفه شي د خپل دپاره خوقرياني کول غواړی کنه انشاء الله د شپږين دا الحاظ به په مونږ تر عمره وي. مونږ به د هغي د بوج لاندې يو ددي سره خان حجري ته لاړو، زرينه خپلي کمري ته او شپږين گل سره د ښيستو خپلي کمري ته.

قیامت

قیامت یا محشر خو چالیدلے نه دے خو وائی چي دنیا به
 گده وده کری کورونه به وران ویجاړ کری. دپوالونه به ارتاؤ
 کری او چتونه به والوزوی دنیا به تباہ شی او خلق به مړه شی،
 خو نن داسي قیامت راغے چي کورونه وران نه ټنکاری چتونه
 اباد دی بازارونه گرم دی خو په زړونو قیامت زلله ده دننه پټ درزېږی درد کوی
 کسانو په زړونو د قیامت زلله ده دننه پټ درزېږی درد کوی
 خو اف هم د چا د خلې نه نه ووچی سحر شو سردارخان جبري
 ته راغے او نوکر نه ئې تپوس او کور.

سردارخان: هلاکه خچنه مېلمانۀ خانان پاڅیدلی دی که نه

دی؟

خچن: نه جی نه دی پاڅیدلی هلاکان دی لاوختی دے، لا

اوده دی نو...

سردارخان: شپه به ئې رونی کری وی کنه، زلمیتوب خو

لبو تنوب دے ملگري به راغلی وو مجلس به ئي ڪهڻي وي
ناوخته به ملاست وي

خيچن: او جي او جي ڏيهر خلق بيگهه جبري ته د ڪريم خان
خنڱ ته راغلي وو ٻيهه وه مهفل گرم وو

سردار خان: او ارشد چرته دے ڪور وو ڪه بهر؟

خيچن: بهر وو جي هغه خو ورسره ٽوله شيهه ناست وو، رور
ئي راغلي وو نو هغه به تري چرته تلو

سردار خان: او نو د تروري، ماما زامن دي او په يو بل مڻين
هم دي خدائے دي اباد لري چي دوي وي مونڙ خه ڪوو زمونڙ خو
وخت تلے دے اوس خو د دوي ورخي دي زمونڙ وختونه تير دي

خيچن: خانه ستاسو سورے دي خدائے پاڪ زمونڙ په سر لري
زمونڙ وخت خو ستاسو سره دے دوي به څانله بيا نور گوري

سردار خان: خيچنه ارشد وڻين ڪهه ناوخته دے ڪار له به تلل

غواڙي

خيچن لاو ارشد ئي راوڻين ڪهه "پاخه خانه مشر خان راوتلے
دے وائي دے وڻين ڪهه"

ارشد: خا... او هو دا خو ناوخته دے بابا وڻين شوے دے؟

ده خان زرتيسار ڪهرو مېلمانہ هم پاڇيدل د چاڻيو مهفل
ولگيد خيچن گرم گرم وگرڇيد دسترخوان ئي خور ڪهرو ڪتونه
ئي بهر ڪول ڪمره ئي وزگار ڪهه او چائے وڇکے شو

ڪريم خان: لالچي اوس خه حڪم دے خان ماما خه وائي
زمونڙ به خه پروگرام وي

ارشد: خه چي لاڙ شو د بابا خنڱ ته چي هغه خه وائي

دواڙه راغلل د سردار خان په خنڱ ڪيبي ڪيڻا سستل او
ٻيڪنه بيڪنه ئي ڪنل چي هغه پوڻيٽ، وکري

سردار خان: څنگه ئې کریمه بچیله شپه خو نیمه تېره شوه کنه

څه پروگرام یو دے؟

کریم خان: خان ماما دا خو ستاسو په لاس کښي ده چي څنگه وایي نو.

سردار خان: زما خو ډېر ساه ډوب دے چي څه به کږې ستا پلار او د چا خبره منل د هغه سړی ذهن داسي جوړ دے چي د هر چا خبره بده مني د امن امان او روغي رغبت خبره خو هغه ته پښتو ښکاري د هغه مازغه د نفرت، تخریب او جنگ جگړي په لاره روان دي. دا نه چي د بل چا د پاره خو د خپل اولاد او پېڅې د پاره هم. کنه او گوره ته خلق کوم ځان ته ورسېدل او تاسو په کوم ځای یی: په پلو کښي ورسره ملگره نشته مېلمه ئې ورک... تحصیل تهاره نه پېژني او لادغه ستا بد بخته مشر رور ئې ملگره دے خو څه وکړو سترگي به پتوم که نه ځم خو ډېر خود غرضه به ښکاره شم او غږين به راته وائی چي دا مې څنگ رور وو بلکې پلار مې وو چي زما د زوے پرې دا یو خدمت راغی نو دا پېتے ئې په سر نه کړو ځی چي خو.

ارشاد: بابا ماته څه حکم دے زه پاتي شم که لاړ شم.

سردار: بچیله ته پاتي شپه دغه سړی ډېر اړی مار دے ماته که هر څه ووائی زما نه کشر دے او ځي مې دے زه به ئې منم خو ستا زه به خفه شی ته مه څه انشاء الله که څه ضرورت شونو زه به ځواک راو لېږم ته به راشي او بل دا چي دلته دي موړ او خور له هم حوصله وړ کول غواړی.

ارشاد: ستاسو حکم په سر سترگو بابا خو چي څه او شو هغه او شونې کوشش وکړه د کریم خان پلار که هر څه وائی خو چي

کریم خان او ترور بی بی در نه خفه نه شئی. مونز به ناکام کوو.
خه کریم خانه چي کور ته ورشو د مامی نه دي رخصت راواخله

چي خي

کریم خان او ارشد کور ته وراغلل ارشد ووي "ابی، کریم
خان خي"

مامی: کریم خانه پیچه ډبره تادی یو ونه کړه؟ خالصه یوه
شپه؟ دا خو خه پردے کور نه دے دوه دري شپي به دي کړي
وي. د نیکه کور دي دے مور خو دي چرته په کلونو هم نه ده
راغلي. زما دپاره به ئې تپوس وکړي او لاس به ئې ښکل کړي
هغه ماته داسي ده لکه شپږین گل ما وړه لویه کړې ده خه
اوشو که ستا مور ده (او ددي سره د مامی په مخ اوښکي
راماتي شوې).

ارشد: ابی، دا خه کړي ژا ته خه حاجت دے؟ شپږین گل خه
شو شپږیني. اے شپږیني. راشه کنه کریم خان نه رخصتوي؟
شپږین گل: (د کوټي نه راښه شوه) ولې کریم خي خه؟

کریم خان: او شپږیني، خم رخصت مې کړه دعاء کوه چي نن
کوم قیامت راغلے دے او را روان دے خدائے دي تري مونز په
امان اوساتي.

شپږیني: امین امین په خله دي گوره شه لفظونه دي مبارک
شه، خدائے دي ستا مقصد تر سره کړی دا زمونز په شریکه
دعاء ده.

شپږیني: غریب ونيوه مری، ئې وچه شوه او په منډه کوټي ته
لاړه. صرف دا ئې اووي چي: "زما دعاگاني به ستا سره وي، تا
دي خدائے کامیاب کړی او زما د مور و پلار او روز قربانی دي
خدائے قبوله کړی خبر که مونز په تکلیف کښي شو"

کریم خان ناخبره پہ دی هر خه حبران دے چي دا خه کبری
خو دا ئې خیال شی چي شائد دوی زما د پلار د خوی نه خبر
دی او په ما خفه کبری چي ده سره به زیاتے وکړی. خکه هر
خو ک پریشان او ناراض دے خبر نه دے چي د دوی په خپل کور
قیامت راغلې دے. او د هر سړی په زړه د پریشانی، او غم پولي
ولاړې دی. د شین اسمان بندر پری پرېوتلے دے. کریم او ارشد
د کوره را بهر شول ماما ئې ولاړ دے.

خان ماما: خو کریمه بچی؟

کریم خان: جی خان ماما خي چي خو

دوی د خلقو یارانو دوستانو نه رخصت واخستلو او د کریم
خان کلي ته ئې مخه ونيوله لږه شپه پس دوی کلي ته رادننه
شول. د کلي لویو وړو سردار خان ته هر کلے ووي هر سړی
خوشامنده وکړه. چا وي خنګه یی، چا وي بد رنگے شومے ئې،
چا وي وېنسته دي سپین شوی دی. چا وي خنګه دي لاړ خطا
کړه، هر چا له هغه په خدا خدا جواب ورکړو او په خبرو خبرو
کښي ججړي ته راغلل. رحیم خان ناست وو پاڅېدو او
سردار خان ته ئې هر کلے اووي.

رحیم خان: خان لالا پخبر راغلی، بي پروګرامه؟ تاسو خو

هللو خه وېلي نه وو.

سردار خان: خپلو کورنو ته سرے بي تپوسه ورخي رحیمه.

رحیم خان: دا خبره خو ستاسو درسته ده خو... بیا هم کنه.

سردار خان: ولي خه وار خطا غوندي نه ئې، پریشان ښکاري
زمونږ په راتلو. خه شوي که، خکه چي ستا خو د مېلمه ورپوز
بدې شې او مونږ ناخپه راغلو، خبر دے مه خفه کړه چائے
ډوډی، به نه خورو کنه. خچنه خنګه؟

خچن: ناجی نا۔ خان هغه نه دے اوس هغه خو ځوانی وه
هلوکوالے وو بي پروا ځکه وو اوس خو د بچو پلار دے ولي به
داسي کوی او ستاسو خو دے ډیر لحاظ کوی.

رحيم خان: خچنه خان لالا خو هم داسي ملندي کوی که مونږ
منزړے د لکۍ نه ونيسو خو ده ته گيدږ ښکاري او هنه خبره
مي هيره شوه خان لالا کريم خان د پرون راسي غيب دے د هغه
په سوچ کښي ووم.

سردار خان: کريم خان د خپل ماما کره راغله وو شپه ئي
هله وه ما سره راغے هغه سکول ته وگرځيدو او مونږ دلته
راغلو.

رحيم خان: داسي هلوک دے خوار شوه چي چرته ځی مانه
خبروی هلوکه کور خو دي مور ته اووايه کنه.

سردار: نا داسي نه وه بي تپوسه ځکه راغله دے چي ارشد
باندي پښت شوه وو هغه راوستله وو.

رحيم خان: يواځي وو که لوفران ورسره وو يو دري تيسار
خواره ئي دی هلوو خوشه کوی ئي نه.

سردار خان: دا خو ښه خبره ده چي ستا زوه دے او ورسره لا
ملگری گرځی نن صبا زمانه کښي څوک د چا پروا ساتی رحيم
خانه!

رحيم خان: خپله زمانه په خپله مته کښي ده چي په لاس
کښي دي زور وو نو هر څوک دي خپل دی چي بي کاره شوي
نو هېڅ نشته.

سردار خان: دا د زور او مقتي زمانه نه ده. دا د خپر خواهی
او د خلقو سره د نرم سلوک وخت دے. ستاسو د خانی دور
نشته دا جمهوري دور دے، د انسانيت قدر دے وړيکښي هر

سڀي ته دا حق حاصل ڏے ڇي، ڇوڪ ئي خوبنن شى د هغه
ملڪ تيا وکري.

رحيم خان: پريڀڙي دا نصيحتو نه وخت ڏي پر دے ڏي پري خبري
به وريکني اوشي.

سردار خان: ڀيڻه ده ته کڻينه دي سرو سره به خبري اوکري
اوزه به ورشم ڇي عبرين اووڻم.

رحيم خان: خان لالا ڀيا خو چائے کور وڌڪي، که ڏوڏي، ته
اڀسا رڀڙي نو خان له غور اوکري.

سردار خان کور ته وراڻے عبرين د منڊو ڀيڻه جي، د خيل پلار
غوندي د رور ڀيہ انتطار ولاڙ وه، چي ڀيہ رور ئي سترگي
ولگندي را ڀيہ منڊه شوه دواڙه لاسونه ئي ورله بنگل کول.

عبرين: خان لالا سو ڏنگه ڀي ئي ڀي، جي جوڙه وه هغه خو زما
مور ده زما ئي ڏي پر خدمت کيڏے ڏے زه ئي لکه د لور لويه کيڙي
يم. ڏندائے دي ورله جتنونه ورکري ڏين ڀي دنيا دي ڏندائے
خوشحال لري. شيرين گل ڏنگه ده لويه شوي به وي زما خو
ڏي پر وخت اوڻو ڇي، اومي نه ليده هغه يو رالڀڙي وے ڇه وخت
به ئي دلته تير کيڏے وو خوشحال شوي به هم وه.

سردار خان: عبرين ڀي قلاره کڻينه هم دغه شان به د خلقو
تيو سونه کوي که ماڻه به د کڻينا ستلو هم ورائي ڇي کڻينم.

عبرين: کٽه مي سم کيڏے، تولائي مي پري خوره کيڙي
ده د پروڻ نه مي سترگه رپده ما وي ڇي ڇوڪ راڻي. ڀيڻه شوه
ڇي پلار مي راڻي راڻي کڻيني.

سردار خان: کڻينا ستلو خور ئي ورسره جوخته

کڻينا ستله. عبرين خيلي لور کلثوم ته ووي.

عبرين: کلثوم! اے چيني، تا خيل ماما ته سلام ونه کيو.

داسې شرمېری دا چې زما دې توبه وی. دا جینی، خو هلو د چا د غم د بنادۍ نه ده جبرانېم چې څه به کېږی راشه راشه خواره نه شي خپل پلار ته سلام نه کوي.

کلثوم راغله او ماماته ئې سلام او کړو هغه ئې په سر لاس رابښکولو او دلایسه ئې ورکړه "بچیه د خپلې مور خدمت کوه ددې نور څوک دی خو هم په تاسو ئې وخت تېرېږی نو"

کلثوم: خان ماما زموږ نور څوک دی تاسو هم سترگې نه رامخامخ کوئ مامی مې څنگه ده.

سردار خان: ښه شوه ښه شوه چې د خویاندو رونیو د یو بل سره دومره مینه شته. زه خو د پر خوشحاله شوم چې لایو بل پېژنئ.

کلثوم لاړه د چائنې، شربت په تکل شوه. سردار خان او خور ئې یو بل ته وکتل.

عینرین: خان الا چرته یو لاړ خطا کړه زما خو داسې یاد شوے وے نه مې د درتلو وس کېدے شو او نه مې تاسو راوسته شوئ.

سردار خان: وخت تېروه ناکام ښه وی زما هم د بېر د یادېدې خو څه وکړم ستا داسې خاوند دے چې یوه سترگه ئې د سړی او بله ئې د پېړۍ ده خپل پر دے ورله نشته نو.

عینرین: خان الا عمر داسې تېر شو سحر کېږی او ماښام کېږی هره ورځ په موزن لکه د قیامت تېرېږی.

سردار خان: څه خدائے دې خبر کړی. تپوس دې او نه کړو چې زه څه له راغله یم.

عینرین: تپوس مې در نه کړے وو چې چرته یو لاړ خطا کړه. خو نه تپوس ته حاجت هم نه وو زه به یو یاده شوي یم ما وي

زما رور به په ما پسې راغلې وی ما به بوځي. نور به څه له راغلي وی.

سردار خان: پرون کریم خان راغلی وو شپه ئې هلته وه څه په شوو سر دے هغه راوستلې يم.

عنبرين: هغه خا دا د کریم خان په ځله راغلي ئې شکر دے چې کریم خان ته لاستا د کور لار معلومه وه.

سردار خان: دا خبرې پرېږده د غرض خبرې له راشه کریم خان وائی چې ستاسو په کلی کښې د کرامت الله لور ده گل مینه نوم ئې دے او خلق ورته گلالي، وائی په هغې مښین شومے دے او وائی چې زما پلار ته ووايه چې دغه جینی، ماله وغورای. ستا څه خیال دے او وایم که نه؟

عنبرين: دا څه وائی خان الا کرامت کا کا ته او گوره او د هغه لور ته او کریم خان له غوښتلو ته... ددې خبرې اونه وائی زه خو به ئې پلار وژلي يم او یا به ئې د کوره وبستلې يم. دا لا بله ونډه لری. تے اوس گوره کریم خان ته او دده دې خبرو ته تاسو بد او کړل چې په دې خبره کښې راغلی.

سردار خان: کریم خان زما بچے دے په زړه مې گټه اېښودلې ده کنه په خپل اولاد به څوک ښېې کېږدی او وه به ئې چټوی.

عنبرين: د شېرين گل خبره دې هېره ده خان الا څه مونږ خو...

سردار خان: ستا د زوے دپاره ټول قربانۍ. تے تيار يو. د شېرين مور، رور او هغه په خپله مونږ وعده وکړه چې خالص ستا په سر ستا د زوے دپاره به هر څه او پخښو شېرين خو وائی چې سر به سپين کړم او د کریم بد به اونه غواړم. زمانه ازاد دے ازاد دے

د عنبرين سترگي د اوينکو نه ډکې شوي مخ ئې پټ کړو لږه شبيهه د کټ نه پاڅېده او روانه شوه، خو روږ ئې دوباره کينېوله.

سردار خان کينېنه خوري، زړه غټې کړه دا حوصله غواړي.

عنبرين: خان لالا دا خو به قيامت راشي بلکې قيامت راغی د شبرين گل په مخکښي به څنگه سترگي غړووم او بې بې ته به څنگه گورم زمانه خو د پلار کور لږ پاتې شو او که لاد خاوند کور هم پاتې شو جو څه چي څي.

سردار خان: خدائے به خبر کړی هر څه به تياک ټاک شى ته غم مه کړه حوصله وکړه.

عنبرين: ته خپلې بڼې په خپله وهي د خپل اولاد مړۍ د خپله لاسه ماتوي شبرين گل ستا لور نه ده خان لالا؟

سردار خان: د شبرين خبره پرېږده اوس دا خبره کوه چي څه به کوو؟

عنبرين: ستاسو د سوچ خبره ده زه خو هي، توبه شه نه خپل يم نه خبر او تاسو هم بد او کړو چي مخکښي ددي خبري نه کور ته نه وئ راغلې هغه خو شکي سره دے وائی به چي دے (ته) دي (ما) راوستلے دے

سردار خان: زه څه ماشوم خو نه يم زه به ورته ټوله خبره د کريم د طرفه کوم ته بې غمه اوسه خدائے به خبر کړی.

سردار خان له کلثوم چائے راوړو مېر ئې کينېودولو، خان ووي چي زما ملگرو له بهر چائے ولېږه په خپله ئې چائے وڅکو "بڼه ده خور زه اوس ځم"

عنبرين: خان لالا زما خو وار خطا دے چي څه به کېږي او چي لا ته لږ شي نو بيا به څه کوو؟

سردار خان: مه پرېره مېرې يو خو سستا دومره كمزور زه

دے چې...

عنبرين: وچېږدو الا جی زمونږ په سينه کتنې زړونه كوم

دی.

سردار خان را بهر شو او رحيم خان ته ئې ووي چې: "ستا سره
خان له خبره كوم دواړه كمزورې ته شول سردار خان ورته د كريم
خان د خولي ټول حال احوال ووي. رحيم خان گرم شو او څوگڼ
شو.

رحيم خان: دا څنگ کېدے شی خان لالا ته ايله دي خبرې
له راغلې وے دا خو ته ما شرموي او د خان په شرم هم نه
پوهېږي، تا خپله لور كريم له نه ده ورکړې نو د هغې به څه
کوي، ماته چې دا خبره اونه کېږي دا گرانه ده دا خو ته په کلی
محلت کېني زما سترگې ټيټوي ما شرموي.

سردار خان: ته غلے شه د څوگڼ نه څه نه جوړېږي خان گرموه
مه زه که راغلے يم نو هم سستا د عزت دپاره. شېرین زما لور ده
او كريم مې زوے خو اوس خبره دومره جوړې له تلې ده چې د
دواړو خاندانونو د عزت سوال دے مونږ به ناکام کوو خو چې

عزت مو خراب نه شي

رحيم خان: نور به څه خراب شي، قيامت راغي هر څه به تباہ
شي سستا لور سستا په کور پاتې شوه او زما د زوے نه زما کور
پاتې شو. د نن نه پس دا دروازي په هغه بندې دي. او د درېره
چې د کرمی لوبی لږگی گوزار کوم، چې کلوه ورته په سر کوم.
دے دومره سره شو چې خپله لور زمونږ اينگور کوی.

سردار خان: حوصله وکړه حوصله دا دومره گرانه نه ده لکه
چې په تا بده ولگېده لږ غوندي د سوچ نه کار واخله کرمی ته

خُٽه وٺيل هم دومره اسان نه دی لکھ چي سستا خيال دے او خپل زوے هم مه پر دے کوہ اوبه د سر نه اغوښتلي دی. اوس خو ډوبیده دی خوښه دی نه ده چي، ځان بچ کړو او دا بچاؤ مونږ په شریکه کولے شو چي یو بل له د مصالحت لاس ورکړو تعاون وکړو د صبر نه کار واخلو او حقیقت تسلیم کړو هسي نه که خبره نور شرم ته لاړه دا به ډېره گرانه شي.

د رحیم خان په ځله څرگ، ولاړ دے لاس و ښیپي ئې ریږی "ځان لاتنه هم عجیبه سړی ئې دا خبره د کولو وه چي ته راتلي اوس څه وکړم".

سردار خان: هېڅ نه کېږي کنه زه دومره لېونه نیم لکه چي تاته ښکارېږم اوس هر څه چي دی دا خبره منل دی او کوم کار چي په روغه کېږي هغه وړانول نه وی پکار.

رحیم خان: نو ښه ده سستا خوړئ دے او ته ئې ذمه وار ئې. زما د طرفه د نن نه په کور بند، د جائیداد نه عاق او په درشل به مې قدم نه ږدی. دا خو ئې زما ناموس خراب کړو خلق به څه وائی چي د رحیم زوے د کرامت لور واده کړه.

سردار خان: ما اوس پوهه کړي خو ته کوږ لږکي ئې او کوږ لږکي په بار کي ئې نه سمېږي. دا هغه زمانه نه ده چي ځان ملکانان به وو او غریبانان به غریبانان. جمهوري دور دے هېڅوک چاله پیغور نه ورکوی. خبره په سړه سینه او لوی زړه او مننه. زه لکه د مشر رور تاته وایم چي بله هېڅ چاره نشته ځکه چي دا د ميني خبره ده او د ميني اور چي ولگي د هغه مړه کول د تعاشکړو یا د عامو خلقو کار نه وی.

رحیم خان: نو بیا دا اور به په څه مړی.
سردار خان: دا به په څلو ص، مینه، محبت، صداقت او

شفقت.

رحیم خان: دا تہ کولے شي، خان لالا زہ نہ شہ زما خو ہم دغہ
یوہ خبرہ دہ سستا خبرہ منم ہر خہ چي، کوي تہ او کوہ د کرمی، لور
ورلہ وغواہ خو الابلا بہ گردن ملا. زما خیلہ فیصلہ پہ خیل
خائے دہ سستا خورئے دے کہہ د خان سرہ ئي بیائی، او کہہ بل خوا
خی خیل جوړ ئي دے د نن نہ پس زما پہ درشل بند او دي سرہ
رحیم خان پاخندو.

سردار خان: اے سرہ تہ خو لو، کنبہ کنہ سستا پہ تلو دا
مسئلہ حل کپوی خو نہ دي تہ خو غوړ! اینودل دی.

رحیم خان: ہم دغہ فیصلہ دہ چي ژوندے یم نو قسم مې
دي پہ خدائے وی چي، به پري ټینگ ولاړ یم. البته سستا راتلل
راتہ گران دی د رشتي انکار ورتہ نہ کوم حکم چي تہ د خپلي،
لور تقدیر وړانوي نو زما خہ کار دے چي زہ ئي جوړووم.

سردار خان: د تقدیر جوړول او وړانول دا د خدائے پہ لاس
کنبی دی د تقدیر لیک هېڅوک نہ شي وړانولے. زما د لور به ہم
دغہ تقدیر وو هغي د خپلي ترور د زوے دیارہ قریانی ورکوہ.
زہ به خورئی له قریانی ورکړم او تہ دي زوے له.

رحیم خان: قریانی دہ قریانی دہ نور خہ وکړم زما پہ کور
بند او رستمہ ورتہ ازادہ.

سردار خان سوچ وکړو چي خہ د رشتي اجازت ئي وکړو نو
بنه شوه نور کار به په قلازہ وکړو. راغے خور ئي خبر کړه او
کریم خان هم، خور تہ ئي ووي: "زہ به اوس لږ ششم بله ورځ به د
کرمی کره لږ شسم او کریم خان به د خان سرہ بوځم". کریم خان
ئې بوللو او د قیامت هغه شور او وړانہ ویجاړه دلته پاتي شوه.

انقلاب

په دنیا کښي انقلابونه راځي حالات بدليږي وخت بدليږي ځني انقلاب حکومتمونه او ملکونه بدل کړي، ځني انقلابونه رواجونه او دستورونه وران او ويجاړ کړي. د غلامۍ، پټې وشلوي زنجيرونه پري کړي هټکړي، ماتي کړي او ازاده ازادي شي دا يو داسي انقلاب راغی چې خلق حيران شول چې يو سخت گیر پلار د يوې خانې او لويې کورنۍ سرې خپل زونه ته د يو غريب سړي د لورد رشتې اجازت ورکړو خلق په سوچ کښي وو چې دا څه د نفرت وه يا جذباتي فيصله وه چې رحيم خان په بې سوچۍ کښي وکړه. بهر حال د غلامۍ د ډنډې نه ازاد يو ځملي کريم خان نن يوه اوږده ساه واخسته. ذهن ئې ازاد شو او خاموش غوندي د خپل ماما سره روان شو. نېکۍ غلغله کړې خان ماما شاته وکتل نېک ولاړ ده.

خان ماما: نيکيهه راځه کڼه د خان سره دي نه ځي څه؟
 نيکي: حيران یم چي زما خان ما د ځان سره بوځي او که نه؟
 کریم خان: زه خو درته ځکه ځکه څه نه وایم چي دا ستا د ژوند
 فېصله ده. مور و پلار دي دی ښه په قلاړه د یو خان سره ژوند
 تېره زموږ څه پته لگي.

نيکي رو رو روان شو او بیا راگرندې شو او خان ته ئې ووي:
 "خا... نو زه درته دومره دلہ او دووس ښکارم، زما خو ته مور
 و پلار ئې زه د خپله ځانه څه خبر یم ما خو هر څه ستا خوړلی
 څکلې دی. او اوس هم چي ته په کلې کښي نه ئې نو زما د
 ژوند به څه حال وی زما خو ژوندون ټول ستا په سر تېرېږي
 کریم ځانه مور و پلار خو ستا نه هم پاتې شو نو زه به هم خپل
 پرېږدم کڼه."

خان ماما په خندا شو ځلي ته ئې لاس ونیمو او وئې وئېل:
 "هلاکه نيکيهه ته خو پوره شته ئې، زما خو درنه داسي طمعه نه
 وه وفادار ئې، اے راځه ته هم لکه د کریم خان زما بجې ئې. هغه
 هم ستا خپل کور دے وار خطا کېږي مه هر څه به ټپاک شی. دا
 د وخت تقاضا ده چي زه تاسو د ځان سره بوځم ځکه چي فی
 الحال رحیم قهر دے او گرم سره دے د سترگو نه ئې فنا کېدل
 پکار دی."

دوی گړندی گړندی د کلې لور ته روان شو بل خوا رحیم
 خان د قهره سور کور ته راغے "څه شوه د کریم دووس دلہ مور"
 د اواز اورېدو سره غږېږن کمرې ته دننه شوه. وروته ئې بندول
 خو هغه اواز او کړو "زاوځه اوس څه له پتېږي دا خو ټول ستا
 حراميتوب او شیطاني ده خپل رور دي هم وشرمولو او زموږ
 خاندان هم."

عنبرین: یقین وکړه خانه که خپل خبر یم زما په زړه څه تېرېږي تاته څه پته ده. زما لکه د گل شان وریږه کوز سترګې پاتې شوه او د کرمی خورر پېر، ورېشي خورک لور به د خان اینګور شي. وه ئې ژړل او مخ ئې بل طرف ته ستون کړو.

رحیم خان: هغه د څه شی خان د کوم خان اینګور دا خیالات دي نن نه پس بدل کړه رور دي راغلې وو او پاکه پاکه خبره مې ورسره کړې ده چې که د کرمی لور اخلی مونږ به پرېږدي دا مې د خدائے سره وعده ده چې ژوند یم نو سترګې به پرې ونه لګورم.

عنبرین: ستا اختیار دے خانه ته پلار ئې هغه دي زوے که شپې ئې که ئې پرېږدي، مونږ خلق په دي کنيې نه کار لرو او نه لرلے شو. مونږ لکه د خدمتګارو سحر پاڅو او ماسختن ستړی ستومانه اوده شو سحر بیا پاڅو عمر دے ټول په تاوي ماوي کنيې ختم شو.

رحیم خان: نور بکواس مه کوه چې څه دي او کړو د خان سره دي بد او کړو. د خپل تقدیر فیصله دي په خپله وکړه.

عنبرین: زموږ به دغه نصیب وو خفه کېږه مه زما خو خان له زړه په پخو چړو پرې پرې دی. د زخمونو نه ئې وینې څاشي او د ملهم د اېټودو پرې هم څوک نشته.

رحیم خان: ښه پوهېږم خو نه پوهېږم نو.

عنبرین: زما ژوند خو ستا سره دے زه خو ستا په سر دلتنه ژوند تېروم زه به دا اوګټیم چې کریم هلوو زما زوے نه دے او نه وو.

رحیم خان: دا د خلې خبرې دی ښځې داسې وائی خو عمل پرې نه کوی. د نن نه پس به د خان لاسره هم تعلق نه ساتي.

زمونږ ورسره غم بنادى کټ ده د رشتې ځېلې پرې دي.
 عنبرين: چي د زوۀ رسته مې پرېکړه نو روړ هم راته اسبان
 دۀ اکر که هغه زما پلار دۀ او زۀ ئې لکه د لور لويه کړې يم
 اوس د څوگي نه څۀ نه جوړېږي خاموشي بنسۀ ده نور ځان
 شرمول نه دي، پکار خپل ځان نور مه سترۀ کوه بۀ په فلاره
 کښينه.

ددې سره رحيم خان د کوره را بهر شو او تود تريخ جبري
 ته راغۀ کښينا ستلو "هملکه داسړي څۀ شو چرته تلې دي که"

غفران: نه جی نا ټول ناست نه دی دادی کنه.

ددې سره ټولو په يو اواز "جی، جی او جی نه جی، جی هان
 جی" راپاڅېدل او لاس په تسليم ودرېدل.

رحيم خان: يره غفرانه ددې کرمی څۀ نه کېږي چي څۀ
 اوکوړو؟

خاله: ولي نه هر څۀ نه کېږي اوس به ترې لاس لاندي کړو او
 کله به ئې گوزار کړو.

طوطا: سوچ پکار دۀ کله گوزارل اسان کار دۀ خو
 معامله درنه ده ځکه چي هغه هم د چا خان په کوټه کښي دۀ
 څۀ خوشۀ خو نه دۀ او بل دا چي د هغه غريب قصور څۀ دۀ
 کرمۀ خو ډېر بنسۀ سپرۀ دۀ بي ځلې، بي زياته لکه څارونۀ
 خوري او ځکي نور د څۀ نه خبر نه دۀ.

غفران: د طوطا خبره بنسۀ ده ډېره بدنامي او رسوائی به
 اوښی او بل دا چي که سپرۀ ئې لري کړي نو بل کلی ته به لاړ
 شی مسئله خو په دې نه حل کېږي.

خاله: د پيري مړي شوی هېڅ هم نه شي کولۀ دوه څپېږي ئې ئې
 وهم اوس به منت کوی او لور به هم د کوره وشړي.

غفران: یرہ خو قبیح سرے ئی مونز پہ اور اوبہ اورو او تہ
پری تہل نولے دووسہ خان قھر دے دے صبرولو کو پیش ئی کوہ

طوطا: دے خو د تکو طالب دے چي دوه ئی جنگولی نہ وی
نو و و و ی نہ شے خورلے

خالے مونز ناست خہ تہ یو فائدہ یو پہ دی کنبی دہ

رحیم خان: خہ وائی ہلکہ رو رو خبری ولې کوئی پہ زورہ وائی

غفران: خان صہب اوبہ چي د سرہ تہروخی نو خہ نیپی
لمدی او خہ سر، د وخت نہ مخکنبی چي د یوی خبری غور
اونہ شے نو حالات داسی شے او بل دا چي دا خو ہلکو الے دے
داسی کبری د دنیا تولو غمو غمو د سانو اکثر غریبانان
بنجی نہ دی کړې خہ دا خہ نوری خبرہ خو نہ دہ

طوطا: اوجی غفران پہ تمول عمر کنبی د سریتوب خبرہ
وکرہ

غفران: مونز د سہری زامن یو خک د سریتوب خبری کوو
کنہ زما خوینہ دہ چي خان الہم راغلے وو خیلہ فیصلہ تاسو
کړې دہ پہ د پرو وہلو سرے بد بنکار پری اوس خبرہ د خان الہ
دہ چي ہغہ خہ کوی بنہ بہ کوی مونز لہ خاموشی پکار دہ د
وخت انتظار بہ کوو

طوطا: دا خبرہ د پیرہ بنہ دہ غفرانہ خو پری خبری دی و کړي
زما پہ عقل او فکر کنبی دی بدلون راوستو زہ خو دی د پیر
خوشحالہ کرم، دا خو یو انقلاب دے راغے او تہر بہ شے او
خدائے دی و کړی چي دا زمونز د خبرہ وی

رحیم خان: ہنہ د خبرہ وی د خہ د خبرہ د شرمیدو او
بدنامی؟ رسوائی اوشوہ بدنامی اوشوہ خو دا مہی واورى
کورے کہ چا دا خبرہ د نن نہ پس وکرہ چي یا کریم خان یا خان

للائو ژبه به تري پري کړم او کله به ئې په سروى اوس هغه پوهه شه او د هغه خورنې چې څنگه ژنده وى دغسې ئې دوره.

د داسې سړى به هم داسې خورنې وى نو.

دوى خاموش شول نو رېلمانه راغلل او د هغوى سره په خبرو شول بل خوا سردار خان کريم خان او نېکې سره د خپل خپل کلى ته ورسېدل. حجري ته لاړل لږه شېبه پس سردار خان کور ته وراغې زرينه راپاڅېده.

زرين گل: خانه پخېر راغلې پخېر څه چل او شو عنبرين جوړه

وه ډېره به درته خوشحاله شوي وى. ډېره موده پس ئې خپل ورور وليدو خامخا به ډېره خوشحاله شوي وى.

سردار خان: څه به خوشحاله شوي وى په هغې خو داسې تندر اړتياو شو چې ټول وجود ئې ورله وچلولو. او د يو داسې رور نه به خوشحاله شى چا چې د هغې نه زوى پرده کړو زريني زوى.

ددې سره سردار غريب ونيوو او رومال ئې مسخ ته کړو ددې گل رامنډه کړه او د پلار لاس ئې ونيوو.

شېرين گل: بابا مه خفه کېږئ ترور بى بى داسې بېځه نه ده چې په دې نه پوهيږئ تاسو خو ټوله قرباني د هغې د زوى دپاره وکړه کله داسې ماما خو دې خدائے هر چاله ورکړى.

سردار د شېرينې په سر لاس کينېدو وه ئې وېشل "بچې هر چاته مختورن شوم خپلې خور ته هم او رحيم خان ته هم. دلته ستا مور ته او تاته هم ارشد هم رانه خفه دے خو څه په دې مې زړه ډاډه چې کريم خان خو خوشحاله شو کله."

شېرين گل: بابا دا لويه خبره ده زمونږ دپاره خدائے دې تاسو له عزت درکړى د کريم خان ستاسو نه طمععه وه که نه

دلته به ولي راتلو.

سردار خان: لويه شي لور خدائے دي عزت منده كره زما زره دي غيت كوو.

زرين گل: څه چل او شو مونږ خو خبر كره كنه يوازې راغلي خبر شو. سړه ډېر تريخ دے او زوره ور دے سستا سره خو به ئې ډېرې مټاكي وئېلې وى خدائے خبر چي د عنبرين به څه حال وى. ځني اولاد دي خدائے پخبر كړى كريم خان زوے نه شو خو د هغي خواړې افت شو.

سردار خان: تيك ده مټاكي ئې ډېرې اوئېلې او كريم ئې د كوره راوشړلو ما د ځان سره راوستے دے اوس نه پس به هغه دلته وى.

زرين گل: ولي خان د كوره او شړلو خدائے ده ته هدايت او كړه په مور ئې هم كور وران كړو په مونږ هم او په ځا هم دا څنگ سپه شو.

سردار خان: اوس ددي خبرو نه څه نه جوړېږي چائے تيار كړه كريم خان له ولېږه زه به ورشم چي ددي خبري شلا وڼ وشى، چي غوڅه ئې كړم.

خان د كوره بهر شو.

زرين گل: شېرني، راشه اوس خو پټېږه مه بيا ولي په كوت دننه شوي تا خو هم فلسفه اينده كړي ده لكه د پيشو دي نړى ژبه ده او په هر طرف ئې اړه وي اوس دننه پټي اونېكي مه توبه وه. پلار دي ډاډا كړو دا ټول قصور ستا دے كه تا هغه له ډاډ نه وے وركړے نو هغه به د كريم خان سره ولي تلو. راشه اوس چائے تيار كړه او د ترور زوے له ده دي ولېږه زه خو نوره دا مزدورى په سپين سره نه كوم او نه كولے شم. زما دومره زور

کوم دے چي الا ڊيرو له به چاښونه پخوم راشه زراشه.

شېرين گل څو غونډي د کونجې نه رابهر شوه او بېله ئې په اور کېښوه او مور ته ئې اوي. "موري خفه شوي هر څوک خفه کېږي خو قرباني وائي دي ته چې څوگ سموران اونه شي او زغم تېر شي، اوښکې کمزورې شي دے دا ځان نه شي ټينگولے رابهر شي او د انسان د محبت، کمزوري، او يا د مينې اظهار تري اوشي، تا فکر اونه کړو زما بابا څومره قرباني وکړه د يو واړه خوړئ دپاره- هغه په خپلې خور ډېر مين دے ډېر لحاظ ئې ورله وکړو. دا خو د هغه مينه ده چې د پېښو په خرابو دستورونو او غلطو رواجونو کې ئې انقلاب راوستلو بدلون راغے او ذهنونه ازاد شول. انقلابونه هم داسي لوي خلق راوستي شي دا د هر چا کار خو نه دے کنه موري!"

زرين گل: بس کړه بس کړه ملاهه شوي تقريرونه نور مه کوه چائے چې پوخ شي نو دغه ځائے په الماري، کېښې بسکتې دي هغه ورسره ورکړه.

(اوو ئې ووي) په خپل نصيب پوري ملنډه کوي تقدير درله خپل پلار وران کړو او ته لاخو شحالېږي. ته ورکه شه او ستا پلار وړک شه. دا انقلاب دي وړک شي او د ذهن ازادي. د نورو خلقو په عزتونو او زړونو خلق ټيټې کېږدي او اوچت وڅيړي تندر پري رتاو شه تباہ او برباد شه په خپل سر- مونږ ئې کوز سترگي کړو د خاټه په مخکښې به سترگي څنگه غوړو.

شېرين گل: (په خندا شوه) مور دا خبرې مه کوه مونږ ولي کوز سترگي شو زموږ سترگي خو اوچتي شوې.

زرين گل: خا نو ته به دي نه پوهېږي پتي زموږ سره څه او شو. شېرين گل: ښه پوهېږم ستاسو سره نه خو زما سره او شو خو

دستورونو او رواجونو کښي انقلاب راوستلو خدائے دي کامياب کړه. دعاء کوه چي ستا مقصد تر سره شی. هسي نه

چي پلار دي هم خفه کړو او مقصد هم ونه شی.

کریم خان: خان ماما دا اوس ستاسو په لاس کښي ده چي خومره زر کېدے شی نو غور ئي وکړئ. ځکه چي کریم ماما وېلې دی چي: "زما خور ئے دے زه ئي هغه له ورک". هسي نه زما پلار ورپسي، نو کران ولېږي او دباؤ پرې واچوي او وه ئي يروي دا به ډېر بد او شی تاسو ته خوپته ده چي زما پلار ډېر ناکاره او زوره ور سېږے دے.

سردار خان: ماته د هر څه پته ده ښه احساس دے راته ته د نن نه پس هېڅ غم مه کوه اوس خوستا دا کور دے د عمر ميشته دي ده. د پلار تصور دي د زړه نه لرې کړه. هغه مټياک، ناکاره سېږے دے. زما نه هم خفه شو او تا به هم قبول نه کړي خدائے دي خبر کړي زما د خور سره انگته وانه چوي نو.

کریم خان: خان ماما ستاسو سور دے دي همېشه زموږ په سروی کهه د کټه اولوبېدو خو چي د زمکې نه ارتاونه شو. خلق وائي لاس چي مات شی نو غاړې له ځي. حقيقت وائي ستاسو ډېره مننه څوک کله چاله په سخته کښي لاس ورکوي پاتي زما د مور خبره شوه نو هغه خو تاسو لکه د پلار گنډې چي زه يو په د سردار خان: زما مقصد دا وو چي ته اوس سوچ مه کوه سور

سردار خان: زما مقصد دا وو چي ته اوس سوچ مه کوه سور کښينه او مه انتقام ته مائل کېږه د پلار د مخالفت کولو سوچ پرېږده. هر څه چي دے خو ستا پلار دے دا وخت به تېر شی او دا ستا خپل کور دے.

کریم خان: زه به څه مخالفت وکړم. زياتے خو ما اوکړو. ولي

خچن چائے راواختلو مېزونه ئې کينودل پيالې ئې خوري
کړې. چائے ئې تقسيم کړو او په قلاړه کينېناستلو.

سردارخان: خچنه څه چل وو ښېستو درته ولي قهر شوه.

خچن: دا په تياره عادت شوي ده مسته شوه مسته د کافر
لور ده داسې خبرې کوي هلو په چا وچ نه خوري. خو خبر دلته
وره لويه شوه. شېرېنۍ بې بې پرې مېينه ده مونږ ټول به ئې ناز

وړو.

سردارخان: هوښيار شوي خچنه قهروه ئې مه ډېره حرامۍ
جينۍ ده. هسې نه چې د لاسه اوځي، زما خيال دے چې ته واده
کوي نو هم ددې سره وکړه نو.

خچن: مونږ دې در ته ځان راغورځولے دے دا دل دی او ددې
شوملو د غاړې دی. په خدائے به شې او په تاسو زما څوک دی
عمر يو دلته تېر شو. ستاسو رضا ته او درگاه ته پراته يو نو.

سردارخان: کريم خان ته اواز وکړو چې "راشه ته" دواړه
کمرې ته ننوتل او جرگه شو.

سردارخان: بچيه ډېره لويه ډنډه دي اولرله دا گورے نهلول
گران کار دے خدائے دي خبر کړې اوس به څه کوو.

کريم خان: ما خو خپل هر څه بېخېلې دی خان ماما تاسو
راسره په دې سخته لار کينې مدد وکړو سر مې هم سستا او مال
هم سستا. ستاسو دا مينه او احسان به زه نه هېرودم ستاسو دا
قرباني به هميشه زما په سروی زه به تر عمره ستاسو غلامی
کوم.

سردارخان: نه بچيه زه ستا پلار یم په ما دي حق دے دا خو
تا پخپله قرباني وکړه. د مينې دپاره دومره قرباني زموږ په
دور کينې هېچا نه ده کړې زه په تا فخر کوم. تا خو زموږ په

دستورونو او رواجونو کښي انقلاب راوستلو خدائے دي کامياب کړه. دعاء کړه چې ستا مقصد تر سره شي. هسي نه چې پلار دي هم خفه کړو او مقصد هم ونه شي.

کریم خان: خان ماما دا اوس ستاسو په لاس کښي ده چې خورمه زر کېدے شي نو غور ئي وکړئ. ځکه چې کرمي ماما ونېلي دي چې: "زما خورنئ دے زه ئي هغه له ورک". هسي نه زما پلار وريسي نو کران ولېږي او دباؤ پرې واچوي او وه ئي يروي دا به به پر بد او شي تاسو ته خوپته ده چې زما پلار بهر ناکاره او زوره ور سپړے دے.

سردار خان: ماته د هر څه پته ده ښه احساس دے راته ته د نن نه پس هېڅ غم مه کړه اوس خوستا دا کور دے د عمر ميشته دي ده. د پلار تصور دي د زړه نه لرې کړه. هغه مټياک، ناکاره سپړے دے، زما نه هم خفه شو او تا به هم قبول نه کړي خدائے دي خبر کړي زما د خور سره انگته وانه چوي نو.

کریم خان: خان ماما ستاسو سور دے دي همېشه زموږ په سرو کې د کټه اولوبېدو خو چې د زمکې نه ارتاونه شو. خلق وائي لاس چې مات شي نو غاړې له ځي. حقيقت وائي ستاسو ډېره مننه څوک کله چاله په سخته کښي لاس ورکوي پاتي زما د مور خبره شوه نو هغه خو تاسو لکه د پلار گنډې چې زه يو په ځان پيټه کړم نو د هغې بوج خو ډېر اسان دے.

سردار خان: زما مقصد دا وو چې ته اوس سوچ مه کړه سور کښينه او مه انتقام ته مائل کېږه د پلار د مخالفت کولو سوچ پرېږده. هر څه چې دے خو ستا پلار دے دا وخت به تېر شي او دا ستا خپل کور دے.

کریم خان: زه به څه مخالفت وکړم، زياتے خو ما اوکړو. ولي

مجبوری هم وه. هغه ته هم گناه نشته ولې چې په دوو کښې
یاد سپړې دے. بدنام او رسوا به شی خو مجبوری هم یو څیز
دے زما هم گناه نشته (ددې سر: کریم خان غریب و نیولو او په
سپین مخ ئې اوبښکې راماتې شوي ماما ئې لاس په سر رابښکړ
او وه ئې وپیل).

سردار خان: مه خفه کېږه بچیه داستا داسې کور دے لکه د
ارشاد خان او که مور دې راغله نو لا پوره ښه ده. روتی، ده وچه
لمده به خدائے راکړی. ته ورشه د ملگرو سره کښینه زه سوچ
کوم چې څه کول پکار دی.

کریم خان: خان لاهر څه چې کېږی خو مقصد تر سره کول
غواړی نو. زه به د لاجی سره کښېنم اوس ستاسو خوښه ده
چې څه کوئ

سردار خان: څه ته ورڅه کښېنه داستا اوس زما ذمه واری ده
زما په سر پټیته دے زه به ئې وړم انشاء الله مونږ به کوز سترگی
کېږو نه.

کریم خان په زړه کښې ووي چې عجیبه ماما مې دے دا خو
د پلار نه هم خوږ دے

افرین په داسې انسان چې د رستي او مجبوري خیال ساتی
انشاء الله دا به خلق یاد ساتی چې کریم خان د یو جابر زوره ور
او نارامه پلار سره ټکر او کړو او د خپلې مینې د پاره ئې د
خاندان په رسمونو کښې یو عظیم انقلاب راوستلو. خو خپله
مینې ئې رسوا او نیمگړې پرې نه ښودله انقلاب هم داسې وی
لکه دا.

پریکمون

وخت تیریری که انسان هر خه غواړی خو دده مرضی د خدائے په لاس کښي وی. سحر هم د هغه او ماښام هم د هغه مرضی. د انسان ژوند خو د فطرت یا کائنات هغه پرزده ده چې صرف ښکلا، خلا، چهل پهل او فطرت پرې په حرکت کښي وي. کله چې تقدیر او غواړی نو دغه پرزه خاموشه کړی او د فطرت یوه ښکلې او خلید ونکې خوزیدونکې پرزه یو خو لمحو کښي د تورو خاورو لاندې شی. هر خه نیمگړې پاتې شی. څوک ارزومند او نیمه خوا لار شی او څوک پوره معموره که سردار خان هر خو تادی کوله چې معامله ختمه کړی ځکه چې اوس خو ټول پټیته د هغه په سر وو ولې بیا هم شپږ اته ورځې په خم خم کښي تیري شوي هلته رحیم خان په کرمی ماما دوره دباو شروع کړل یو سره ځی او بل راځی او یوه ورځ خو پسي خالے لاړو او رائي وستلو او رحیم خان ته ئې پیش کړو.

رحیم خان: هلاکه کرمیه ته دومره سره شوي چې زموږ په خاندانی معاملو کښي دخل کوي. فلا ربړې نه چې په چنار پوري دي زورند کوم، مری دي ماته کوم او نورې دي په دنیا ختمه کوم چې تورو خاورو ته دي ولېوم نو هله؟ سور کښنه سور په خپل څادر کښي ښيې غزوه او د خپل ځان مناسب خلقو سره کار لره ځان او پېژنه کنه داسې حشر به دي شی چې ځانے څپکے به دي هم معلوم نه شی.

کر مے: خانه اول تپوس وکړه ولې بدې ردي وائي گیره مې

په دې کلي کښې سپينه شوه ما خو څه وارنې نه دے کړه
ستاسو کلي ته مې په تاسو پسې کله راوړې ده. ستاسو د
لمني لږندي ناست يم ستاسو په امن کښې يم زه خو دلته
مساڼو ووم زما څوک وو روړ يا نور خپل خپلوان هېڅ څوک مې
نه وو ستاسو په ما احساسات دى ما ستاسو نمکونه خوړلى
دى نو زه به داسې نمک حرامه يم او داسې کار به کوم چې
ستاسو عزت به خرابيږي يا به ستاسو خاندان ته نقصان رسى
او ولې به کوم تاسو بد ما سره څه کړى دى همېشه يو راسره
بنه کړيدى او کوى به هم مونږ ناست چاته يو زمونږ دى نور
څوک؟

رحيم خان: خان چالاک کوه مه شيطانه په سپينه گيره ئې خو
حرامى ئې ځله دي د ملېکې ده او زړه دي د شيطان او گوره
ته خاليه او غفرانه ځان ئې داسې نا اشنا کړو لکه د څه نه چې
خبر هم نه وي.

غفران او خالې: (په يو اواز) اوجى اوجى مونږ دا خلق خو يو
داسې ده ته گوره ته دے چې دي کلي ته راتلونو په برغولى
کښې ورسره وړه نه وو دلته ستاسو په لمنه کښې اوسېدو کور
ئې خوشې پروت وي دے څى په کراچو کښې مزدورى کوى موږ
شو. خپته ئې ډکه شوه او سر ئې پټ شو نو مست شو مست.
اولادي دغو کې ته ئې گوره چې ځان ئې بالکل ناخبره کړه دے
ته به وے چې دے چرته د هاتى په غوږ کښې اوده دے.

رحيم خان: که د هاتى په غوږ کښې اوده ئې يا د سندوا خو
دا واوړه کړميه چې يا خو به کله پرېوږدي يا به دي لور نن يا
صبا چاله ورکوي که نه نو...

کرمې: خان صبيب ما پوهه کړئ يقين په خدائے وکړئ چې

خیل خبر نه یم. دا تاسو څه وایئ زه خو بالکل نه یم خبر.

رحیم خان: ښه چې نه ئې خبر نو خاله او غفران به دي خبر کړی او پوهه به دي هم کړی.

غفران: ښه خبر ئې خو ځان دي نا غرضه کړه دے نو واوره ستا لور ده گل مینه د خان په زوے کریم خان باندې ئې کوه دي کړې دي. تعویذونه پري کوی ستا ښځه ور له دلای کوی د خان زوے ئې اوچت کړه دے هغه اوس په خپل کلی کښي نه شی کښیناستلے او ځان ته ئې مخامخ وېلې دی چې زه د گلالی سره واده کوم ته خبر ئې کریمه چې هغه له مونږ د سردار خان لور غوښتلې ده او د پاڅه پري ستا لور دا بلا گه کړه.

خاله: خبر دي په دي کښي دے کریمه چې ځان له اوس غوره کوه یا به دی کده گوزالے کېږی او یا به دي لور ورکوي که خپل عزت غواړي نو تر مازيگړه تاته مهلت دے خپل انتظام کوه هسي ځان په طعمه کښي وانه چوي که نه بیا به سکو مانه ئې او د ځان خوی خراب دے دا خو مونږ یو چې لا دومره مهلت یو تري غوښتلے دے مونږ وي غریب سره دے ولي پري ځان بدناموي که نه د درتلو سره به دي خپل حال لیدلے وو.

کریم: ځانو دا خبره ده زما غریب لور او د ځان زوے قسم مې دي وی که ددي خبري نه اگاه شوے چرته یم دا څنگه اوشه ځکه چې زما لور خو د کوره چرته هم نه ووځي.

غفران: آو نو ستا په مخکښي خو به نه ووځي... د ښځي نه دي تیموس او کړه.

کریم: بس کړه غفرانه ځله دي سمه خوزوه نور چې څه اونه وائي غریب یم خو بې خبر ته نه یم.

خالے: او اتہ خوءہ پڙ غبرتي ئي. د خپل کور د حاله ناغرضه اوسه دا واوره کریمه چرتہ چي بارداره ونه وی هلته خلق ضرور غرگی کوزاری وخت مه ضائع کوه خه مخه دی اوشه هسي نه چي خان درباندي لاس اوچت کړی او مونږ ټول د خان سره خراب تراب کړي.

کر مے کوزي سترگي د ججړي نه کور ته روان شو جبران دربان دے او په خپل زړه کښي کرل رپل کوی چي گلالي، خو داسي، جيني، نه ده ما خو هميشه د هغي په سترگو کښي حيا ليدلي ده هغي، خو چرتہ زما په مخکښي په بړندو سترگو نه دی ککلی دا څنگي کېدے شی دا يقين زه څنگه وکړم. خو بيا به ئي سوچ شو چي "پغله جيني، ده خواش لری کېدے شی چي د خان زوے ئي لېدلے وی او، او نو... کېدے شی، کېدے شی" او په دې سوچ کښي خپل کور ته راندنه شو. ور ئي په زوره بېرته کړو او خپلي بڼخي ته ئي اوازونه شروع کړل "ما هتابي اے ماهتابي اے بڼخي چرتہ ئي رامخامخ شه خواره شي ته چرتہ ورکه شوي"

ما هتابه: اے سرپه دا ته خه وائی ولي چغي وهي خه سودا خو نه ئي راخستے کنه. ستا خو داسي غلے خوی دے چي گاونډيان دي د اواز په اورېدو پسې کړيږي او زما گاونډيان ماته وائی چي ماتا بي ستا د خاوند خبري مونږ چرتہ نه دی اورېدلی.

کر مے: نن به واورى نن به ته هم واورې او گاونډيان هم بلکي ټول پلو او درست کلے به واورى. (خپله گيره ئي ونيوه رائي نیکوده) رسوا شوم بند نام شوم نن په ډکه حجره کښي ماته خلقو سپکي خبري وکړي او گوره دومره زه سپک شوم چي

غفران او خالی ماته سبک و کتل او کنځل ئې، راته وکړو څه شوه گل مینه څه شوه تبه ئې ماته مخامخ کړه.

ما هتابه: اے سړیه حوصله وکړه صبر وکړه دا څه کوی د خلقو په څېرو پسې څې دغه خوتالی څښت دی د حجرې خوشامند گردی سپی دی سپی چې چا ورته نورې، واپور له هغه ته لکې، وهی خپل پردے چرته پېژنی که نن د هغه خان خوری نو د هغه ملگری او که صبا ور له بل خان من داني زیاتې کړې نو په هغه پسې دی. ته خو سم سمه ئې دروند ئې مونږ: غریبانان یو خپله خورو لږ کښېنه ما پوهه کړه څه خبره ده.

کرمے: حوصله مې خرابه ده ما هتابې نن مې په ژوند کښې اول ځل داسې خبرې اورېدلې دی چې دا زما په سوچ کښې هم نه راتلې خان نوکران رالېږی وائی چې ستا لور په کریم خان مینه ده او واده ورسره کوی خان خپل ژوئے د کلی نه وبستلے دے او ماته وائی چې کله دی وړه.

ما هتابه: نه غصه کړه مه هغه اوبه وڅکه زه به در له چائے پوخ کړم لږ خو کښېنه ستا لور ددې کارونو ده؟ د هغې په لمن خو مونږ کښې هغه خو د وړو کوالی نه د خپلو گاونډیانو کړه چرته نه ده تلې، ټولې جینکې، گودر ته اوبو له څی، خو دا چرته نه ده تلې زما دې په خدائے قسم وی او دادے په قرآن درته لاس بډم. که ستا لور ناکاره وه... پاتې شو د. خان ژوے نو خان دې خپل ژوے پوهه کړی که خان وی نو خان له به وی. مونږ دلته هم په پردی، کوټه کښې یو او بل کلی کښې به هم په پردی، کوټه کښې یو مونږ، دلته څه غوزان بېخ کړی دی؟ صبا به کله واخلو او بل کلی ته به لاړ شو اوس خوشحاله شوی، که نه؟ مونږ به تا په سپینه گیره شرمورو داسې دې خدائے ونه کړی او د لور د سره

دي شك لري، ګره.

ګرمي: ماهتابي تا خو دي خدائے حياتہ لري. زما خو حوصلہ بالکل خرابہ شوي وه. زړه مې فېل کېدوئکې وو ما وي چې د ګلالۍ مړۍ به اول ماته ګرم او خپله سينه به وروستو په چاره سورۍ سورۍ، ګرم چې دا شرم مې پټه شي.

ماهتابه: داسې دي خدائے ونه ګړۍ زمونږ هم په دنيا ګڼېي د ژوند حق دے که څوک ځانان دي نو ځان له به وي مونږ له څوک څه راکوي چرتنه د لرګو ګېله ئې راکړې دے يا د روغ ناجوره تپوس ئې راله کېه دے. خپل اولاد نيازينان کېي په خټونو ئې دغه د سپوښان نوکران سواره ګرځوي او بيا ئې په نورو سوروۍ مونږ د چا اولاد په خټونو نه شو ګرځولې.

ګرمي: هر څه چې اوشو خو سامان دي تياروه چې ګډه وړو. ماهتابه: اے سپه! نو چرتنه به خو لږ چې داسوچ خو او ګډو ګڼه.

ګرمي: برکلی ته به لا شو هلمته د رنډا ګور هم دے او خلق

ئې هم ښه دي.

ماهتابه: او دادي ښه ووي في الحال به د رنډا ګره لا شو تا خو هسې هم رنډا ته د ګلالۍ دپاره خا کېي وو ګڼه. ياد دي شي هغه يوه ورځ چې راغلې وه او تاته ئې د خپل زوے سرفراز دپاره د ګلالۍ وينا ګړې وه.

ددې سره کرامت سر او خوزوو او په سوچ ګڼېناستو چې واقعي دا خبره ډېره ښه ده يو خو به په جيا ګڼېنو او بل دا چې ګلالۍ پيغله شوې ده نو ددې دا پټي به د سر نه کوز ګړو ګلالۍ دننه په کوټه ګڼې ستن نيولې ولاړه ده زړه ئې درزېږي رنگ ئې زړ شوے دے چې: "دا څه او شو دا خو يو نوے افت راغے دا خلق د محبت او مينې دښمنۍ کوي. دوی دوه زړونه

ولي، يو خانځي نه نشي پر دا شت کولې. د جديۍ، دپاره دنيا نومي
 طريقي او نوي نومونه ورکړي. څوک ورته د خان او غريب فرق
 وائي څوک ورله د خپل، نسب نوم ورکړي څوک ورله د دروند
 او سپک نوم ورکړي. په هر حال دنيا نه غواړي چي دوه تنه دي
 خپل ژوند په خوشحالي، تېر کړي. زه به کريم خان ته څه واييم
 ما خو د گلتي، ترور سره وعده کړې وه لوظ مې کړې وو. دا
 خو به زما ميخ تګ تور شي زه به بې وعدي شم. کريم خان زما
 په سر خالقو د کلي نه وشړلو پلار ئې ترې لاس په سر شو مور
 ورله رخصت وړکړه او زه به لاړه شم د بل سړي په ډولۍ، کښي
 به کښېنم. بيا به ئې د خان سره ووي چي "د مور و پلار عزت
 او د هغوي ارمانونه ګلالي، په دې هر څه به پسي کېږدي او دا
 بوډاګان به پرېږدي". زه ورته ووي چي پرېږده دا بوډاګان دا
 ستا څه خيال ساتي دغه دے کډه بل کلي ته نه وړي څه. دا په
 دې سوج کښي ډوبه ده چي خدايه گلتي، ترور به کله راشي
 څنگه به راشي هغه راغلے او ما ورته د خپل زړه حال او بېلے او
 ورته مې سوال جواب او کړې. زما دومره نصيب کوم دے چي
 په دې وخت کښي به گلتي، راشي يا مې پلار د کوره ووتلے چي
 په کوڅه کښي څوک او ګورم او وره ئې لېږم خو زما خيال دے
 چي زه کريم خان ته په وعده کښي رښتوني نه شوم انجام د
 محبت ناکامه تياھ او بدنام ښکاري.

په دې کښي ور وږه بېدو، او آواز هم ورسره اوښو "کرامت الله
 خان يا کرامت الله".

کرامت: هلاکه څوک ئې چغي وهې ور خو دي د چوڼۍ
 وويستو لږ صبر او کره پيږي په پيمو کوم دراغلم څه داسي تادي
 ده درياندې.

ماهتابه: خدائے دي خبر ڪري چي خان بيا ڇوڪ راو لپبل ڪه.

گلالی: (زړه پيه درزا شس) خدائے دي خبر ڪري چرته پيتي
راله گوزار نه ڪري.

گرامت: (رابهر شو) ڇوڪ ٿي ڇهه شوي رامخامخ شهه هلاڪه
ڇهه وائي ڇهه.

خچين: زه ٿيم زه زما نوم خچين ڏے زه د سردار خان نوڪر ٿيم
هغه راغلي ڏے او سستا سره ٿي ڪار ڏے. هغه د سرڪ پيه غاره
ولاڙ ڏے تاته وائي رادي شي زر راشه زر.

گرامت: سردار خان د ڪوز ڪلي؟

خچين: ڪوز بر پر پرده خو زر راشه خان پيه لاره ڪنبي ولاڙ ڏے
هسي گنهه گوره ورته جو پرې دوه ٽڪه درسره ڪوي، او بيا روان
ڏے.

گرامت: عجيبه خانان دي ڪله يوز راڻي او ڪله بل اوس دا
اوزگار د ڪومه راغے خدائے خبر چي ڏے به لاکوم اسمان را ڪوزه
وي. ڇهه خبر چي ڇهه وائي وائي به. وابه ٿي ورو راشه ورشه.

د خان خواته نيزدي شو او سلام ٿي ولولو "خان صبيب
السلام عليکم! خبر خو ڏے دلته ڇنگهه راغلي پيه لاره ڪنبي
ولي ولاڙ يي راڻي زما سره ڪه يو ڪار وي نو ڪور پيه يو ڪورت
ڪنبي ووه ڦهولي شته لب ساه به واخلئ او زما مناسب چي ڇهه
خدمت وي نو پيه سر سترگو زه خوشناسو غلام ٿيم غلام."

سردار خان: ڪرامته ته غلام نه ٿي ته يو لوي سهرے ٿي ته
شريف او اخلاقي انسان ٿي غربت پيه دنيا ڪنبي شرم نه ڏے د
انسان شرافت او اخلاق د هغه جامه ده دولت ڪه هر ڇو ڦهر وي
خو انسان پڪنبي وڀے تبه او د هوس منت بار بنڪاري.

گرامت: خان صبيب د خلي نه دي زار شم داسي خوڙي

خبري او د يو خان د خلي نه.

سردار خان: ولي سستا خانان خو هم ډېر ښه سړی دی. سستا سړه ښي خبري نه کوی څه.

د کرمی سترگي د اوښکو نه ډکې شوي غريب ونيولو او په ژبه غوښی او از ټي ووي.

کرهۍ: خانه سستا لویۍ ته مې سلام دے اوس د کلی د خان د حجرې نه راغلم هغه الفاظ ټي راته ووي چې دا به څوک سپی ته هم اونه وائی. ډېر ټي سپک کړم او سړی ټي رالېږلی وو چې کله دې بغاوه. سستا نو کر چې اوس راغے نو مونږ د پېتو په تړلو شروع کوله او کله د يو د وړو دپاره راټولوله.

سردار خان: دا د لاري خبرې نه دی څه مخکېښي شه نورې خبرې به سستا په پوښۍ کښي کوو.

کرهۍ: خانه ودرېره چې کټ پوزے خو برابر کړم کنه زمونږ خوارانو کره څه دی او بيا ستاسو د کښېستلو دپاره خو هېڅ هم نشته. يا خدايه ما مو کړي چې نن خو مې خپل ځائے وے چې خان خو راسره ناست وے په منډه منډه راغے او بي واره ټي چغي کړي ماهتابي يا ماهتابي.

ماهتابه: اے سړيه دا نن په تا څه شوی دی کله دي سترگي د اوښکو ډکې غريب نيولے راشي او يا داسې په چغو او خوشحالۍ چې لکه نوشېروان باچا درله تخت درکړې وې.

کرهۍ: د نوشېروان د تخت نه لويه خبره ده. سردار خان راغله دے د کریم خان ماما او زما سره ټي کار دے دوه درے پاکي تولاښي او هغه د کټ خادرونه هم راواخله او زه دا کټونه ډېوډۍ ته اوباسم.

د گالۍ په شونډو د اميد مسکا راغله او لکه د خزان :-

وچي پانوي چي د شبنم د يوې قطري په انتظار وي پري د شبنم د قطرو باران اوښو. زه ئې غټ شو او په فکړ شوه کېدې شى چي سردار خان د کريم خان دپاره راغلې وى. پيا به ئې اوي مونږ خوارانو ته گوره او داسي نصيب ته د غريب سړى دوومره نصيب چرته چي تمام کدو په تورى، واخلې. ماهتابي زړ زرخادري راواخستې او يو دوه کټونه سم شو. خان کټي کټي ډډه ووهله او نوکران ملگرى څه کښناستل او څه ودرېدل. خچن: کاکا! اوبه راباندې وڅکوه کنه.

کرامت: خان جى چائے به څکو زما غريب سره کنه ستاسو مناسب نه یم خو خدائے دي تاله عزت درکړى زه يو عزت مند کړم که نه زما خو دا خائے ستاسو د کښناستو مناسب نه دے سردار خان: کرامته دا خبره نه ده لوى د خدائے ده انسان به

څه وى او لوى به ئې څه وى.

خچن: اول خو شربت راوه کرامت کاکا پيا به سوچ کوو چي چائے به څکو کنه.

کرامت راغے د شربت وينا ئې وکړه گلالي، او مور يې د سوچه شاتو شربت تيار کړو څه د سلورو گلاسونه او څه کنډولې، دوه دري لوبى ئې په لاسونو کښي نيولى بهر راغے خلقو تړلو شربت وڅکو د شربت نه پس دخان سره راغلو کسانو خان ته وارپه وار ووي خانه مبارک شه، خانه مبارک شه، مبارک شه خانه.

سردار خان: ودرېرى تادی مه کوئ د کرامت رضا شرط ده.

هسي نه چي دے خفه وى يا پري بوج وى.

کرامت: سردار خانه د څه مبارکى دا قبول څه وانى، زه خو حيران یم چي تاسو پتې په زړه کښي څه نيولى دى. زما د سر

سودا. خو نه ده ڪهه؟

سردار خان: ڪرامتہ خبر به ٿي چي زما خور ٿي ڪريم خان د هغه پلار رحيم خان د ڪوره و بستل ڏي د هغه گناه داد ڏي چي هغه ستا د لور گلالي. سره مينه لري، محبت رنگي او نسل ته نه گوري، ڪرامتہ دا يو فطري عمل ڏي يو خدائي شان ڏي يوه معجزه ده اولوئي. ده چي د چا په زړه کڻبي وي هغه د خدائي خوشي وي او چي د چا دياره وي په هغه د خدائي احسان او مينه وي تفصيل به ڇه ڪوم مونڙ به گلالي. پسې راغلي يو ستا خوينه ده ستا ڪور ته راغلي يو ستا د جولي. نه ڄاڻان لاندې باسو مونڙ طمعه لرو چي خالي لاس به يو نه رخصتوي.

ڪرامت: خا... نو دا خبره ده تاسو دومره په گنڀه راغلي پئي زما دومره حبشيت چرته ڏي خلق وائي چي هاڻيان ساڻي نو دروازي لوڻي ساڻه زه غريب ٻيم هاڻي نه شمس ساڻي ڇڪه چي دروازه مه لويه نه ده او ڪه چري دروازه لويه ڪيم نو ڪور به مه بي پردي شي. ولي چي په لويه دروازه د وڙو ڪي ڪور هر گوت به به اسانه ٻهڪاري او پناه هيڄ نه پاتي ڪيري.

سردار خان: ڪرامتہ د غريب د لفظ نه قنار شه هغه خو زمونڙ خپله مسئلہ ده تا سوي توب و ڪرو خپل حقيقت دي ووي مونڙ د غربت يا مال سره خپلوي نه ڪوو مونڙ د يو شريف سوي د شريفي، ٺيڪي، ٻٽاڻسته او ٻئي لور سره خپلوي ڪوو.

ڪرامت: زه خو خبر شوئي ٻيم چي ڪريم خان سره تاسو د خپلي لور ڪوڙڻ ڪري ده. نو گوندي دا خبره غلطي ده ڪه زه ناخبره ٻيم، او ڪه نه تاسو هغه له دويمه بيخه ڪري. زه خو به پر خبران ٻيم. دا خبره تاسو ڇنگه ماته ڪري.

سردار خان: (يو سمورا سويل و ڪرو) ڪرامتہ ستا خبره بالڪل

تیاک ده خو دا د وړو خبرې دی هغوی لاماشومان وو په ښه بډ
پوهنه نه وو زما خور عینرین راغلي وه او ما د شېرین گل مور
ته وېښلی وو چې که د شېرین گل چا تپوس کولو نو ما به
خبروئ. بیا مې خور څه جوړې جامې هم رالېږلې وې دا هم زه
منم چې شېرین گل هم د کریم سره مینه کوی خو نن ماته دا
مشکل مخکښې دے چې کریم خان زما خور دے زه په خپلې
خور ډېر مټین یم ما د خور دپاره په ژوند کښې هېڅ هم نه دی
کړی د کریم خان پلار تاته معلوم دے یو ناکاره جگړه مار سړی
دے. تخریب پسند انسان دے همپشه ئې زما سره شرسدت او
ورانې وه. د هغې قول اثرات ئې زما خور ته په غاړه کړي وو
کریم خان چې هغه یو وار په وړو کوالی راغلے وو نو دغه ئې زما
کره دوباره راتله وو. د هغه په ذهن د گلالي یو ښکلے تصور وو
د ښکلا یوه نقشه وه او داسې نقش وو چې دغه د هغه د ذهن
نه وړانول ډېر گران کار وو. د هغه د مینې سېلاب په چپو وو
او داسې موجوده ئې وهلی وهل چې کریم پکښې ډوږیدو ته
روان وو. ما د کریم د سترگو اوښکې پر داشت نه کړې ماته
خپله کثره خور مخکښې مخکښې شوه یو طرفته د رحیم خان
ناکړدو ظلمونو او بل طرف ته د هغې د معصوم زوے د سترگو
اوښکو زما نه قربانی غوښتله او زما په زړه پکښې د دوو
معصومانو دپاره د قربانی یوه داسې ماده راغله چې زه حیران
شوم. ما د خپلې پټې سره خبره وکړه هغې ته د لوړ مینه ډېره
زیاته وه خو ماته تکلیف رسول ورته هم ډېر گران وو هغې خا
وکړه. او شېرین گل ماته را تر غاړه شوه وې "بابا زه ستاسو د
احساناتو د بوج لاندې یم دا یوه معمولي قرباني ده زه ئې
ستاسو دپاره ورکوم." او د خپل حق نه دست برداره شوه خپل

کریم ئي ڳالهي ته حواله ڪړو ڪرامتہ ڳالهي ته.

دددي خبري د ختميدو سره د سردار خان د سترگو نه اوينڪي رواني شوي او وه ئي ڙپل. ڪرامت راپاڇيدو د خان ڀنيو ته ڀڻڪه شو خانہ بخڻينه غواړم ستا زړه غٽ ڊر خدائے لوتئي پيدا ڪړي ئي د لويو خلقو خويونه لوتئي وي برداشت ڪولے شي خو زړه د خپلي لور د خبر خواهی، دپاره د شبرين گل ڪور نه وړانوروم هغه هم زما لور ده دا زړه نه شمع ڪولے هر گز نه شمع ڪولے د شبرين گل د سترگو اوينڪي د هغي د زړه نازك ارمانونه زړه د خپل غرض دپاره وچقوم دا نه شي ڪېده دا بالڪل نه شي ڪېده ڳالهي به زړه خپل خورئي سرفراز له وړ ڪوم.

سردار خان راپاڇيدو ڪرامت ئي په خوا پوري جغت ونيو او وه ئي وي.

سردار خان: ڪرامتہ ته يو عظيم انسان ئي تاله چي خدائے ڪوم خوي او خصلت در ڪړي دے د هغي په مخکښي د لويو خاندانو نو خلق هېڅ هم نه دي ڳالهي زما لور ده اوس ته په تڪليف ڪښي ئي ستا ڪور وړان دے د رحيم د ظلم لاندې ئي ستا بي عزتي ڪېدونكي ده شبرين گل د خان لور ده ڪه يو ڪريم نه وي نو بل به ورته مېلاو شي او تر لاسه به ئي ڪړي. خو ڳالهي ته به بل ڪريم مېلاو نه شي دا به د ڳالهي سره ظلم وي. دا ظلم زړه په ڳالهي او ڪريم خان نه شمع ڪولے. ڳالهي زما لور ده ڪرامتہ زما ستا پرې هېڅ حق نشته (جبب ته ئي لاس ڪړو او د رويو د نوتونو يو بڼول ئي راگوزار ڪړو) واخله دا دي اولنۍ گل او پري ڪون به لږ پسته د چي نه وروستو و ڪړو.

ڪرامت هېڅ ته جوړ نه شو نه ئي د مامتهايي نه صلاح

واخستله او نه د ګلالۍ نه خو د سردار مینې او خلوص پرې دومره اثر وکړو چې د هغه زړه ئې او ګټلو. روپۍ ئې واپس کېې "خانه زده روپو خپلوی نه کوم ما خپله لور د یو نیک انسان یو ذمه دار پلار د یو خود دار بنیاد او حساس ماما خور ئې له ورکړه مبارک دي شه ګلالۍ ستا شوه ګلالۍ ستا شوه".

سرطوط: کرامته دا احسان به دي تر عمره نه هېروم خبره راسره خلاصه کړه چې مونږ خو.

کرامت: ودرېږه چې کور ته ورشم ماهتابه خو خبر کوم کنه که ته راسره ورځې راشه اوس خو دي کور شو.

کرامت او سردار خان کور ته ورغلل.

کرامت: ماهتابې- ګلالۍ! راشئ څوک راغی ستاسو کړه او ګورئ تاسو.

دواړه رابهر شوي چېراني غوندي شوي چې مونږ خو ونه پېژندو دا څوک دے. کرامت ورته ووي "سلام وکړئ سردار خان دے د کریم خان ماما" دواړو سلام وکړو وي ئې خانه کښنۍ د غریبانو کړه د کښناستو ځانے چرته وی.

سردار خان: دا خو اوس زما کور دے که غریب دے او که مالدار ماهتابې ما ګلالۍ کریم خان له اوغوښتله او کرامت راکړه د ګلالۍ په سر ئې لاس رابښکودلو بچۍ خفه نه شې مونږ هسې په ظاهره لوئې او غټ بڼکارو خوپه باطنه ستاسو نه لېرو اړه یو په تاسو کښې قریاني او محبت وی خلوص او خود داری وی ماته معلومه شوه چې ستا مینه خومره رشتوئې وه دومره زړ تر زړه هر څه څنګه او شو دا صرف او صرف ستا محبت وو او هو دا خو واقعی حوره ده د خور ئې

خوبه هسي نه وه په ځانته وه منم کريم خانه ستا د مينې او بې قرارۍ انداز به بالکل درست وه.

کرامت: سردار خانه يو سوال کوم خو که مېنې ئې.
سردار خان: وايه کرامت به د نن نه پس خو زما غاړه او ستا لاس که مړۍ مې پرېکوي نو هم ئې درنه نه منع کوم. دا احسان به دې څنگه هېر کړم.

کرامت: مونږ به خو نن رحيم خان رخصت را کړې ده هغه سړې مټاک کوږ لږ کړې ده هسې نه چې مونږ به نور څه نقصان را ورسوي که دې خوبه وي نو مونږ به ټول ستاسو سره ستاسو کلې ته لږ شو هلته به په امن خو يو کڼه.

سردار خان: ولي نه دا خو دې زما د ځلې خبره واخسته ما ځله جوړه کړې وه چې تاته او او ايم خو ته مخکېنې شوي ځې چې خو زه به څوک را ولېږم ستاسو سامان به راواخلي او رابه ئې وړې.
کرامت: خو يو شرط به پکېنې وي سردار خان.

سردار خان: وايه چې څه شرط دې وي هر يو منم.
کرامت: مونږ به ستاسو کره نه بلکې يو جدا کور له څو خوا که د نوکر کوټه وي يا د کنډرۍ زه غريب يم ستاسو په لويو دروازو کېنې استوگنه نه شم کولې.

سردار خان: ښه خو به دا وه چې هلته تلې وه ځکه چې گلالي، درسره ده او گلالي، زما اينگور ده او د سردار خان اينگور د نوکر په کوټه کېنې او سپدل ښه کار نه ده. خو څه...

کرامت: ستا اينگور وروستو او زما لور مخکېنې ده د واده نه مخکېنې هر لور د خپل پلار کره او سپړۍ خوا که هغه د نوکر کوټه وي يا د کنډرۍ د واده نه وروستو د لور خپل نصيب ده چې د خان کره وي يا د غريب کره.

سردار خان: نو باري بيا به راسره نن هم په دي خاے پرېکون کوي چې خبره خلاصه کړو بيا هلته خبرې نه کېږي دلته دي ځله ازاده ده هر څه چې غواړي اووايه.

کرامت: پرېکون خو اوښو زه به نور څه غواړم گلالي، د کلی خانه شوه د سردار خان اینکور شوه د کریم خان بنځه شوه او س خو هر څه د هغې شو او چې هر څه د هغې شو نو زموږ هم شو د کالي پتري يا جاېدا د مسئله نشته مونږ خو د سر سمور په کنلو ستاسو د جولي لاندي شو دا يو جاېدا دے. ستاسو په امن کېښي شو عزت يو بيا موند دا يو کالے او زېږ دے نور به څه غواړو.

سردار خان بيا په څو واړه د کرامت د پوهې تعريف وکړو او وه ټي وټيل راځه سړی به راشی سامان به راوړی هلاکه خچنه ته پاتې شه موټر به راوېږم گلالي، د گلالي، مور، زور او خور به گاډی کېښي راوېږئ او سامان په بل څيز کېښي بار کړئ راځئ زه درته هغه زموږ د حجرې په خوا کېښي چې کومه کوټه ده هغه خوشي ده ستاسو د راتلو نه وړاندي لږه صفا مفا کړم چې تاسو راځئ او هغه تياره وی.

دوئ لږل کلی ته ورسېدل لږه شپه وروستو موټر او يو د سامان دپاره ترېکتر راغلو د ترېکتر په تړالي، کېښي سامان او موټر کېښي بنديان روان شو لاړو د سردار خان کلی ته ورسېدل کرامت ماما د امن په فضا کېښي يوه اوږده ساه واخستله او د خدائے ثناء ټي ووي او شکر ټي ادا کړو خدايه لوي احسان دي وکړو ته په خان نور هم احسان وکړه ستا په قدرت کېښي د خزانو څه کمې دے؟

د غريبانو مدد ټي اوکړو ته ټي مددگار شه.

علاقی

د سردار خان د کلي لورې، واره، خوانان او زاره په انتظار دی چې کرامت الله خورک دے. گلالي، خنگي ښځه ده چې دومره انقلاب ئې راوستلو زړونه ئې ودرزول خاني، ئې ماتي کړې کلي ئې بدل کړل رواجونه گوډ شول او رسمونه ختم شول د هر سړي دا خواهش وو چې کله به د کرامت لورځي لرگي په ځانے شي او مونږ به ورسره ملاقات وکړو د کلي د پېغلو او زړو ښځو هم دا خواهش وو چې گلالي، وويني چې دا څه داسي د حسن ملکه ده. د خوبسورتۍ يو پېکر دے د بدلون يو صورت دے او د ښکلا مجسمه ده چې کریم خان ورپسې د پلار خانۍ او کلي له لته ورکړه او گلالي، ئې خپله کړه د گلالي، د ليدو دپاره شېرین گل هم په طعمه او اميد وه او په سوچ کښې وه چې دا به خنگه بڼا دمه وي دا خنگه ښکلا او حسن دے چې د کریم زړه ئې داسې پرې کړے دے او په داسې اور ئې ستي کړے دے چې هغه ته د دنيا نور تکليفونه هېڅ هم نه ټيکاري سردار خان کور ته راغے او شېرین گل د منډو په جۍ په خپل تصور کښې ولاړه ده د خالي نه ئې بې واره وختل.

شېرین گل: بابا گلالي، راغله څه شوه مونږ خو ونه ليد.

سردار خان: په قلاز شه ساه واخله دا څه... اے جينۍ، ته خو

داسې وارخطا ئې چې چرته زړه دي فېل نه شي.

شېرین گل: تاسو دي خدائے حيات لري ته زموږ د سر

سورے ٿي. ستاسو مينه دومره ده چي په هغي بل خيز هېڅکله نه خيزي نه پري اثر انداز کېدے شي خو نا بيا هم په دي سوچ کښي ووم چي ځلالی، څنگه جيني، ده چي دومره بدلون د هغي د حسن په وجه راغے آيا دا يو حقيقت دے يا د کريم خان د نظر يو جلاک يا دسترگي د يو رب يوه جادوگره دهوکه ده. چي په يو نظر کښي ښه ولگي او بيا ټول عمر لکه د مړچکي او د نارنج تريخ او تريو وي چي نه ټي سپرے خوږے شي او نه ټي توکلے

شي

سردار خان: زړه دي ټينگ ونيسه زما هم دا خيال وو لکه چي ستا دے خو حقيقت بل شان دے ځلالی، واقعي د جنت نه راکوزه شوي يوه حوره ده نور صفت ټي درته زړه نه کوم ستا سره به ټي ملاقات اوشي گورم چي ستا ذهن د هغي ښه والے حسن و حيا تسليموي او که نه.

زرينه: خامخا به داسي وي چي کريم خپل پلار هېر کړو مور ټي پردي، کړه او د پلار جائيداد له ټي لته ورکړه او لکه د گل په شان سپړدلي غوټي، د ماما لور ټي پرېښوده نو چي دغه خوږی، پکښي نه وي نو کريم خان څه سوداځي خو نه وو کله.

سردار خان: زړه څه له راغلے ووم او تاسو مور لور داسي جيسار کړم چي اصلي خبره مي بالکل هېره شوه هغوي خو اوس راوړسېدل او ناوخته دے د روټي، پروگرام ورله وکړي.

شپږين گل: (په مسکا ووي) بابا مونږ دومره ناخبره نه يو زموږ يقين وو چي بابا تلے دے نو مېلمانه به ورسره ضرور راځي او دغه ده جدا پټيله وريږو باندي ده چرگ مي ورله حلال کړے دے او غله تياره ده خو ما وي چي دلته راشي مونږ به ټي هم وينو او هغه به هم خوشحاله شي.

سردار خان: دا دومره د تادي خبره نه ده سببا به شي يا بله
ورڻ اوس هغه سستري دي او ذهني پرېشانه دي په دمه په قلاره
به راشي.

شيء تيره شوه سحر شو دا شيء په چا لکه د گلونو په چمن
کڻبي او په چا لکه د قيامت وه گلالی، او کريم خان خوشحاله
وو ځکه چي دوه مئين زړونه د يو بل د ديدار په انتظار وو
کرامت او ښځه ئي په دې تلوښه کښي وو چي څه به کيږي زور
کله يو وو هلته يو ښه وخت تېر کړه وو دلته به څه گذاره وي
خلق به څنگه وي بيا به ئي ځان له تسلي ورکړه چي خدائ ته
څه منظوره وي هغه به کيږي د تقدير ليکلي چاري نه شي
بدلېدے خو کله به ئي دا سوچ هم شو چي خلق به راته
خود غرضه وائي چي د ځان د زوے د جائيداد او مالداري،
دياره ئي خپله لور ورکړه ځان ئي بي کوره کړو خو سر به ئي
وخوړلو چي اوس خو څه نه کيږي د صبر نه کار اخستل پکار
دي خو بهرحال خپل ضمير کرامت ملامت کړو او د ډبر کوز
سترگي شان وو ناڅاپي خيچن راغ.

خيچن: کرامت کاکا يا کرامت کاکا رابهر شه.

کرامت: ورشه هلکه مجبه ته اوڅه او از خو د ځان د هغه
نوکر په شان دے.

محب رابهر شو وي ئي ماما څه وائي په چا دي کار دے.

خيچن: ته څوک ئي د کرامت کاکا څه ئي که؟

محب: او هغه زما پلار دے وائي چي ته څوک ئي او څه وائي؟

خيچن: ورشه وايه خيچن دے د ځان نوکر ځان دي پلار ته
نعري وهي چي رادي شي زما ورسره کار دے.

محب کور ته واپس راغے او ټوله قيصه ئي پلار ته بيان کړه.

هغه د لږ وخت دپاره بيا په سوچ شو او کوز سترگي غوندي راپهر شو او خپن ته ئې ووي "خه خپنه چې خو مخکښي شه زه خو د کلی نه اشنا نه يم لاږ راته بيا په بېگا خو په تياره کښي راغلی وو دا کله هسي هم ناپېژندگلو دے"

خپن تري مخکښي شو او حجري طرف ته دواړه روان شو گڼره گوره ده ډېر خلق ناست دی څوک په کتونو او څوک کرسو کښي ناست دی ځني زاړه سړی دی څه ځوانان او څه هلاکان ټولو کرامت کاکا ته ډېر په توجه وکتل چې دا لاڅنگه سره دے ځکه چې د کرامت د لور حسن، ښکلا د خلقو په زړونو کښي يو داسي بدلون راوستلے وو چې هر سره جبران وو چې دا به څنگه جينے، وی خبر کرامت راغے او وئې وي "السلام عليکم زما د طرفه تاسو ټولو ته سلامونه زه خو څوک نه پېژنم که ځانان پکښي وی مشران يا کشران خو ټول مي سلام قبول کړئ" د مجلس خلقو هم د کرامت د سلام جواب ورکړو او کرامت کښينا ستلو.

کرامت: خان صيب ستاسو څه حکم وو زه خو لاپه سوچ کښي ووم چې کله کوفی، برابر کړم که حجري ته ووځم خو په دې کښي خپن راغے چې دوی دې غواړی هسي مې هم د لاس و ښیو نه کار نه کېدو ما وي راشه دا ښه شوه د دوی سلام به هم وکړم او ښه شوه چې د رحيم د گاوندو خلق راټول شوی دی د دوی سره به هم ملاقات وشي.

سردار خان: کرامته زموږ نه چې څه کېدے شول هغه مونږ وکړل په تايو څه لحاظ نشته د هر سړی خپل خپل غرض وی مونږ د خپل غرض دپاره ته دلته راوستلے ئې ته ښه تسلی لره چې دلته به تاته هېڅ تکلیف نه وی باقي دا شوه چې ستا په

خبره چي د خفگان يا د بدنامی، کړنې ښکارى نو دا لري که
 مېخ دي صفا که دا د رسوايۍ يا بدنامۍ خبرې نه دي مونږ
 ستا دروازي له درغلي يو ته نه ئې راغلې خو مونږ ستا منت
 کړې دے ستا د بدنامۍ او رسوايۍ يا د خفگان سوال نه پيدا
 کېږي ښه په ارام شه زړه په قلاره که دلته دي او س ژوند دے
 گذاره په تسلي او صبر کېدے شي.

کرامت: سردار خان ما خو تاسو ته هلته وېلې وو چي زه
 ستاسو مناسب نه يم او او س هم وایم زه خو ستاسو د ټپيو
 خاورې يم تا سو مال له لوئې را که ه او زه يو د زمکي نه اوچت
 کړم او په کټ کښي يو کښېنولم زما اولاد به ستاسو غلامی
 کوی مونږ نغاک حرامه نه يو انشاء الله کوشش به کوو چي
 ستاسو د احسان په بدله کښي که نور څه نه کېږي نو
 د پاننداری به کوو او ستاسو د عزت خیال به ساتو.

سردار خان: هوښيار سړے ئې په خبره پوهېږي او س مونږه او
 ته يو شان يو ته زمونږ ورور ئې د احسان پکښي سوال نشته
 خو خبره دا ده چي نن هډو د نکاح خبره وکړه چي معامله سر
 ته ورسېږي نو ښه به وي.

کرامت: خانه تاسو ته پته ده چي زما خو لوبڼې لرگي ترلې
 لایه منډو کښي دي او څه لاد ترېکتر په ترالی، کښي دی تول
 مي وړی هم نه دی گلاکي، ستاسو د ټپيو خاورې ده ستاسو
 مزدوره ده چي څنگه يو خوښه وي هغه شان کوی.

سردار خان: نو دا خو د پره ښه شوه ارشده! يا ارشده!

ارشده: جی بابا جی څه حکم دے؟

سردار خان: لاږ شه بازار ته میتیایانې راوړه او يو دوه دري
 جوړې پیزرونه جامې او ښه بناړسۍ راوړه پروگرام به ساده

وی خُکسه چپی داد مینبی واده دے دلته د سساز و سینگار
 ضرورت نشسته چپی د دوو زبونو مینه په جوش وی او لمبی ئی
 شروع کړی وی په هغه د دنیا ظاهری ښکلا تش سینگار او
 شوشا بده لگی او کور ته لږ شه خور او بمور ته دی ووايه چپی د
 هغوی خنګه خوښه ده گلالی. کوم ځانے ناوی کړو راځی خو به
 زمونږ کړه داد کریم خان خپل کور دے.

کریم خان: خان ماما زه به یو عرض او کړم کنه تاسو بده نه
 گنځی.

سردار خان: وایه پیچیه اوس به څه خفه شم ما خو خپل وس
 دا وو چپی مې وکړو په زړه دي څه دی او وایه چپی پوره ئی کړم
 خپله خور به مې څه یاد ساتی.

کریم خان: زما خواش دے چپی خان له به په یوه وړه
 غوندي کوټه کښي یم نه د کرامت کاکا او نه د خان ماما کړه
 ماته به احساس نه کېږی چپی زه نیمگړی یم.

سردار خان: دا خو به ډېره گرانه وی پیچیه فی الحال داسې
 ځانے چرته دے چپی ته ورته یواځې لږ شي ماما کور خو ستا خپل
 کور دے کوز طرف ته به درته کمره وزگارې کړم او گلالی، چپی
 زما اینګور ده زما کور ته به راشی.

کریم خان: ستاسو د احساسونو بوج دومره دے چپی زه ئی
 وړې نه شم کنه زما غوندي د بي څوکه سپړی څوک ملګرتیا
 کوی تاسو زما پلار پیر پښودلو او زه یو واخستم دا احسان
 راباندې بل وکړه زه به ډېر مشګور یم.

سردار خان: ارشده پیچیه دا ممکنه ده چپی داسې اوښی
 داسې ځانے چرته دے زما خو هډو فکر ته نه راځی او بل دا چپی
 نژدې ځانے به پکار وی.

ارشاد: بدہ خبرہ دہ خو چي دے غوراوی نو موزې ولي دده د لاري خنډه جوړېږو خو واقعی چي سوچ به غوراوی چي چرتہ جائے جوړه کوو که بله څه لار خو نشته.

سردار خان: زما هم دا خیال وو چي په تیاره کښي اوس هېڅ هم نه شي کېدے.

کریم خان: څه تادی ده څه ورځي به صبر وکړو کنه.

سردار خان: د صبر خو سوال نه پيدا کېږي ګلالی، زما عزت دے زه خپله پیغله اینګورد پلار په کور ولي کښېنوم. دانه شي کېدے خو نه لږ صبر او کره مسئله به حل شي.

خچن: زه به یوه خبره وکړم خو که تاسو نه خفه کېږئ. زما هم حق دے چي د خپل نېک دپاره خو قرباني ورکړم ستاسو سره مې عمر تېر شو او ډاډېر نمکونه مې خوړلي دي.

سردار خان: څنگه خچنه ته به څه وکړي.

خچن: زما کور خو هسي هم د حجري په ګاونډه کښي دے اوبه هم پکښي دي زه به د خپل ماما محمود شاه کره لار شم انشاء الله میاشت دوه کښي به تاسو کریم خان له کور جوړه کوئ او بیا به زه واپس خپلي کوتي له راشم مور به هم وومنی شائد هغه به هم هلته د خپل زور کره خوشحاله وي.

سردار خان: افرین خچنه تا خو زموږ مشکل اسان کړو دا ډېره ښه شوه څه ورځه سامان دي وړل شروع کړه او هان ارشده ته ورشه په دمه او قلاره د جوړو جامو انتظام وکړه ځکه چي اوس خو خبره لږه سړه شوه دوه دري ورځي خامخا لکي.

کریم خان: خبر دے که وخت ولګي خو چي خچن کور خالي کړی. خچنه دا لحاظ دي په ما دے زه به ټي یاد ساتم.

خچن: خان ګله په قلاره کښېنه ما دي سړي نمکونه

خورلی دی دلتنه لوی شوم مور می زړه شوه او پلار می دلتنه مړ شو. دا به نه کوم نو نور به څه کوم دا څه داسې لوتې کار می او کړو خو د هغه کوټه می هغه ته خوشې کړه نو.

کریم خان: واقعاً د هغه کوټه خو دې خوشې کړه خو چې کوم خلوص او مینه تا وکړه دا د قدر وړ ده.

سردار خان او ارشد کور ته راغلل شېرین گل لکيا ده د نغري په غاړه څه پخوی پلار او رور ئې ولیدل سپکه را ولاړه شو.

شېرین گل: بابا څه وشو گلالی، راختی نه؟ زما خو داسې یاد پېړی لکه چې راسره وړه لویه شوي وی. زورور تلوار می دے ورته.

ارشد: سړه شه سړه خوتې په ډانگونو مه وهه ځان دومره مه بڼه ښځه کوه... ښه درنه خبر یم چې...

شېرین گل: د څه نه خبر ئې لالچی، هی، توبه می ده دے پکښې لاڅه وائی (او منډه ئې کړه کوټې ته دننه شوه).
سردار خان: دا څه وائی ته ارشده خور دې کڅه خفه شوه.

ارشد: نه ده خفه شوي خفه خو به دا هلله شی چې د گلالی، ډولۍ، وړینۍ.

سردار خان: شېرین گل داسې ښځه نه ده ارشده دا ډېره ډاگیزه جینۍ ده ته ددې په خلوص او مینه اوس هم شک کوي.

ارشد: نه بابا شک پېرې نه کوم خو دا یو فطری عمل دے کومه یوه ښځه دا برداشت کوی چې د هغې د منگېتر سره دې بله جینۍ، واده او کورۍ اکر که ددې بدې هم شی او بیا دا او کریم خان...

سردار خان جبران غوندي شو وي ئې ئې ډېر بد دی او کړو دا

وخت د داسې خبرونه دے مونږ ټولو قربانی کړې ده او په دې قربانی کېنې د ټولو نه ډېره حصه د شېرین ده واقعی هغې د یو مثالی پیغلې کردار وکړو او ته ورته یادگیرنه او پېغمورونه کوي داسې بیا ونه کړې گورئ راغئ او د شېرین په سر ئې لاس رابنکو د لو شېرینې واقعی غریب نیولې وه او مینه ئې په زړه کېنې په ټویونو وه خو د پلار شفقت او مینه ئې ولیدل نو زړه ئې په قلاږ شو او په خندا خندا د پلار سره د کوټې نه رابهر شوه او روړ ته ئې ووي "زه سستا نه خفه نه یم لالاجی" ارشد مسکې شو او خوړته ئې ووي "ته هم لېونی ئې ما داسې څه خبره کړې ده چې ته به پرې خفه کېدې اوس خو زر څوک ولېږه د گلالۍ نه یوه جوړه جامې او پتار راوړه زه بازار ته څم چې سامان وړله راوړم او هغه خورۍ داسې وکړه چې د کور د سامان یو فهرست راله جوړ کړه".

شېرین گل: د څه د کور سامان دا د کریم خان او گلالۍ کور نه دے څه، دلته د خدائے رحم دے د څه کمه دے هر څه پوره دی هېڅ شت نیمگړی پکېنې نشته.

ارشاد: ته خو هم چې په خپله شروع کړې نو بیا بل ته غوږ نه ږدې لږ خو زمونږ هم واوړه کنه کریم خان وائی چې زه به جدا کور له څم مونږ ورته د خچن کوټه ورگاړو د گلالۍ ډولۍ به هغې کوټې له ځی.

شېرین گل: (کوټه په پوزه کېښوه) دا ولې لالاجی خدائے دې نه کړی زما د پلار اینگور به د نوکر کوټې له ځی؟ او بیا په سره جوړه کېنې نوې ناوې دا نه شی کېدۍ خان ابی راشه ته دا زوے دې څه وائی ته ماته قهرېږي وې مشر روړ دې دے او په ځله پورې ئې اینیستي ئې وادي ورېدې د خپل قابل زوے

خبري دا څه په شورو سر شو.

ارشاد: غلبي شهه كنهه بابا ولاړ دے دا د غورونو خوا دي سړوم د هغه خپل جوړ دے زمونږ بدی نه شي زمونږ د طرف نه ورته انكار نشته په خپله مرضۍ ځی او د خپلي رضا مالك دے ماما خوړتی د يو بل سره خبره كړي ده زمونږ پرې څه كار دے.

شېرن گل: نو يواځې به څه كوی موړو پلار به ئې ورسره راشی څه؟

ارشاد: بيا دي پر دے غم په سر كړو گر پرېره چي سترې شي نو قلاړه به شي خان ابی، راشه ته ماله د سامان فھرست راكړه او په دي خو اوس د خبرو دوره شروع شوه ددي خو درېلو يو پروگرام شروع شو دوه دري گېټې به غوږېږی.

زرین گل: ودرېره ته بچیه څه لب سامان خو به درته زړه ياد كړم او كه څه دي هېر شونو زمونږ كړه شته څه نشت نيمگړے به درته پوره كړو دا هم د هغه د نيکه كور دے.

ارشاد: او نو د هغه د نيکه كور دے او زمونږ د پلار نه دے.

زربڼي او شېرېڼي په شرېكه سامان وغېره وليكل او جوړه جامې او پېزار ټي راوړل. سردار خان ارشد ته ووي:

سردار خان: ارشده كه څه سامان درته په لاره ياد شونو واخله كېدے شي دوی پوره نه وي ليكلے او هغه صبا ځي كه اوس ځي.

ارشاد: بابا اوس ځم ورځ يوه نيمه خو به لگي نن د سه شنبې ورځ ده لږ به شم د چارشنبې په ورځ به سودا وكړم او د زیارت په ورځ به كه خبر وي او ستاسو دعاگانې وي واپس راشم او هم دي شيې له يعنې د جمعې شيې له به گلالۍ د كريم خان كور ته په دولۍ كښي راشی.

سردار خان: انشاء الله بچیه تا دي خدائے د خبره واپس كړی

په وکه منځکول د رور دپاره دي ډېر ناکام تېر کړو دا لحاظ به دي ياد ساتم څه ورځه په مخه دي بڼه خو احتياط کوه او څوک د ځان سره بوځي. خچن خو اورگار نه د هغه به کوټه خوشي کوي د ناتي هغه زوټي خان جان بوځه هغه بڼه د هلاک دے چاق دے او د بازاره هم واقف دے.

ارشد سره د خان جان بڼار ته راغلل بڼه په سوچ سمج ټي په بڼار کښي د هوتل کمره واخستله او بيا په سامان ورپه شول اول ټي کپړي واخستلي او درزي له ټي ورکړي بيا د شپي هوتل ته راغلل او صبا له بيا په سامان اخستلو پسې شول ټوله ورځ ټي بازار پره کړو مازيگر شو سودا ټي خلاصه کړه شپه ټي کړه سحر په درزي پسې وراغلل جامي تيارې وي پيزارونه هم ټي جمع کړل او په سورلي کښي کښناستل څه وخت پس قضا ماسپڅين خپل کلی ته راغلل سامان ټي د جامو سره د کرامت کاکا کور ته ولېږو پيزارونه ټي هم ورسره ولېږل او ارشد کور ته راغے.

زرينه: ارشد ټي په مخ ټيکل کړو(گوره ناترسه دوه شپي دي وکړي شېرین دي لاري ته کتل چې رور مي جیصاړ شو خدائے دی خبر کړی وړته.

ارشد: زما هم ډېره تادی وه خو سامان گلو وډ وو څه یو ځائے څه بل ځائے او هر څیز خو په یو دوکان کښي نه وی کڼه ځکه ټي وخت واخستلو هغه میتا باني واخلي دا به تاسو د ځان سره یو سۍ تیارېږئ چې څو.

شېرین گل: لالجي! د گلالي کره څو کڼه.

ارشد: مړه شوي په گلالي پسې رنډه به شي خو وه به ټي رانه نه وينې خا د خچن کره څو د خچن کره.

شهرين: ويءَ د خچن ڪرہ خدائے دي نہ ڪري خچن زمونڙو خه
دے چي مونڙ به ورڪرہ خو.

ارشاد: ماڙغہ دي ٽيڪ دي ڪہ خه نشہ دي ڪهي دہ تاتہ مي
وٽلي نہ وو چي دغہ ڪور مونڙ د ڪريم خان ديارہ وزگار وو
اوس خو هغه د ڪريم خان ڪور دے

زرينہ او شيرينہ سرہ د بنہستو تيار ڪي شوي ميٽيائي نہي
واخستلي او د ڪورہ رواني شوي راغلي د خچن ڪوتہ خانانو
ٻيہ پہ گورہ گورہ سنبال ڪري دہ گور نہ پڪني سم ڪري پراتہ دي
خه مېڙ ڪرسي. هم او لوٽي لڙگي نہي برابر ڪري دي.

زرينہ: ويءَ داسي دا نارينہ هوئييار شوي دي اوس د ڪور د
سنبالبت پہ چل هم پوهي.

ارشاد: ولي نہ مونڙي دا خوشو خيل ميراث گنلے دے او
مونڙ پڪني هوو حسابوي هم نہ.

شهرين گل: خدائے دي يوه گلالي. بلہ پيئہ ڪري چي زما
لاڄي پري مٿين شي او پہ دري ورخو ڪني وادہ وشي او خيل
ڪور....

ارشاد: موري دا جينيءَ ڦيرہ ورائہ شوي دہ تہ ورتہ خه وائي
نہ او دا ڦيرہ مستہ شوہ مستہ پوهہ نہي ڪرہ ڪہ نہ نو....

شهرين: اول دي تا پوهہ ڪري چي پہ سڀين سر لگيا دہ ڪار
ڪوي او نہ تا خو پہ تصور ڪني ددي دمہ ڪول نشہ.

ارشاد: او تہ نہ خه ڪوي لڪہ د بارداري خري پهي پهي
بني دي دي چي پڪني د منڙي هوو ڪي دي د سحر نہ د
ماڻام پوري دغہ لوئي ڪور پہ دوه دري وارہ پيرہ ڪهي پہ خوراڪ
نہ ستري ڪهي ڪار ڪوہ ڪنہ.

شهرين گل: لاڄي ڪہ هر خه وائي ڪنہ خو د نن نہ پس بہ

درته لاسو ته اوبه هم وانه چوم خا - مونږ مزدوری نه شو کولې که
خان له څوک گوري او که نه زما مور هم سترې ده او زه خو
بالکل کټ نه خوزووم خپل دي، جوړ ده.

دوی بڼه گپ ولگولو، ارشد بهر راغی سردار خان ورته ووي
"بچیه لږ شنه د کرامت کاکا کره چې هغوی ناوي تیاره کړی
سره د ماینام د مانجه او مونږ به پسي خو".

ارشد راغی د کرمی کاکا کره دننه شو هغوی ئې خبر کړل د
گلالي، مور ووي "ستا نه زار شم خان گلله خو که ښېستو دي
راولېږله نو بڼه به وکړې مونږ خو نا اشنا يو څوک پېژنو نه چې
دا کار بار وکړی".

ارشد خان بېرته راغی ښېستو ئې بوتله څه لږه شېبه پس
ماینام نژدې شوو و. ارشد، سردار خان او څه نور خپل
خپلوان روان شول او گلالي، په کټ کښې ناسته وه سردار خان
ئې په سر لاس کېښودلو او ارشد ته ئې ووي "بچیه خو ردي د
لاسه ونيسه چې خو گلالي، روانه شوه مخ ئې په بنارسۍ، کښې
پټ دے مور ئې د معمول په شان وړل او خپلې لور ته ئې ووي
"نازميني لوري ته ورسره ورشه بيا راځه مه د خور سره به دي
ئې چې دا بڼه وگرځی راوگرځی بڼپه ئې ازاده شی نو هله به
راځی".

زرينه او شېرينه سره د کلی د محلت د ښځو په انتظار دی
چې کله به ناوي راوړسۍ. ناڅاپی څوگ شو دزي او شوي د
ارشد اواز راغی هلاکه د لاري نه بچ شئ ناوي را روانه ده په
دروازه کښې ئې اواز کړو شېرينۍ، رامېکښې شه خور گلالي،
تر ځايه اړسوه. شېرينه ئې مخې له راغله ناوي ئې د لاسه
ونيمه او بو ئې تلله په کټ کښې ئې کښېوله. زرينه راغله او

پلو ئي تري لري، ڪو بنگل ئي، ڪو "مبارك شنه گلالی، سستا ڌاير
 لورئي نصیب دے، داسي قسمت د غريبانو خلقو نه وي"
 گلالی، مسڪي، شوه ڇڻي، دا به لاڏوڪ وي؟ "شهريني، تري سر
 لاندي ڪو او د زني نه ئي ورله گوته لاندي ڪو سر ئي ورله
 اوچت ڪو گلالی، سترگي د جيا نه نه اوچتو لي خو داسي
 بنگاريدہ لکه د چمن د گلون، په مہنج گنبي، د جنت يوه حوره
 په پوره آب و تاب راکوزه شوي وي او ناسته وي، شهريني، په
 زړه کيني او وي، واقعي د ڪريم خان مينه تشه نه وه دا د هغه
 گناه نه وه د هغه خملی قصور وو، ڇڪه چي دا جيني، خو ڪه
 هر خلعي ليدلي وي، نو عشق به ئي ورسره ڪولو خدايه سستا په
 کائينات کيني، هم ڌاير بنگلا ده خو داسي حسن مان نه وو
 ليدلے او نه به ئي ووينم، "زريني وي وي ي واقعي د گلالی، حسن
 بي حسابا دے ڪريم خان په خائے زړه بائيلے دے، دا د هغه ڪمے
 نه دے، گلالی، رو غوندي لکه د نازڪ گل شونڊي، بيرته ڪوئي
 او د جيا سترگي ئي بنگنه ڪوئي وي، "مور بي بي سلام عليکم"
 ماتہ به بجنبنه ڪوئي زه خو ستاسو د پيمو خاوري یم ستاسو د
 بچي وٺلو مناسب نه یم تاسو له دي خدائے عزت درکړي چي
 ما له يو دومره عزت را ڪړو.

"ته د عزت قابله ئي، گلالی، دا د خدائے په تا احسان دے او
 چي ڪوم حسن هغه درکړے وو د هغي په تا کيني اهليت دے ته
 زمونږ لور ئي، او د شهرين گل خو رئي، خور" زريني دا خبري
 گلالی، ته په ڌاير نرمه او مينه ناکه لهجه کيني وکړي.

گلالی، په ڪټ ناسته وه او دوی ټولي تري چا پوره وي او د
 هغي د حسن تعاشي ئي ڪوي.

جنون مجنون

گنہ گورہ خوره شوه اگر که د خان زوے وو خو د ماما په کلي کښې وو ياران دوستان ئې هم ډېر نه وو مبارکيانې ختم شوي مازيگرے وخت وو سردار خان ارشد ته ووي لاړ شه ارشده مور او خور دي کور ته بوځه هلته هم څوک نشته او همسې هم هغوئ له تلل پکار دی نو. ارشد راغې مور او خور ته ئې ووي خان بابا وائی چي ئې دي کور خوشه دے.

شېرين گل: په تاسو داسې بېړه او تادی ده چي ناشنا، مونږ خو لاناوي نه ده ليدلې اوس خو لایله هغې بڼه د کټه راکوزه کړه چي اوگر ئې راوگر ئې کنه.

زرينه: دا خو لېونی، ده دا خبره نه ده خو ماهتابه راغلي ده هغه به وينو که د هغې شپه وه نو ورسره به شپه کړو او که د تلو شوه نو څو به خبر دے پلار دي خبر کړه.

ماهتابه: زه به ځم بې بې نه شتم ایسا پدے تاسو له دي خدائے ډېر عزت درکړی مونږ دومره خلق نه يو لکه تاسو ته چي ښکارو. د درنو خلقو درانه کارونه وی نو. که نه مونږ ته گوره او دومره عزت ته. تاسو خو د گلالي، دومره عزت وکړو چي که دا د خان لور وي نو هم به ورته چا داسې نه وو کتلې.

زرينه: وی، ماهتابې دا څه وائی دا د خان لور نه ده څه. ته ورته لا اوس هم څه بل څه وائی.

ماهتابه: دا خیال مې نه وو خو هسې کنه، ما وي چي...

شېرينه: هيڅ خیال دي نه وو دا زمونږ خور ده خور، او د ارشد هم خور ده او د بابا مې لور ده.

زرينه: چاړې شې چاړې جينې، د ژړندي په شان دي بيا شروخ وکړه زما لور نه ده څه زما هم لور ده.

ماهتابه: ستاسو د تولو لور ده او خور ده زه خو وایم چي په خد متگاری، کښي ئې قبوله کړې نو هم یو په مونږ احسان دے احسان.

ارشید: ستاسو د ښځو دا خبري، نه خبري، خو ما درته ووي نن کور خالی کړئ خپلو کورونو ته ځئ که خفه کېږئ او که خوشحالېږي بس دا مه اخري خبره ده.

شېرین گل: لالا داسي قهر ئې نن خو مچ په پوزه نه پرېږدي د ښځو په کار کښي کار مه لره مونږ به خپل جوړ کوو.

ماهتابه: د خان نه قريان شم او د هغه د حکم نه په سر سترگي مونږ به نن خپلو کورونو ته خوځه عذر به پکښي نه وي.

شېرین: خدايه مونږ وي شپه دوه به ورسره وکړو لاجبی که خفه کېږي نه نو ترور او زما مور به لږي شی او زه او ښېستو به پاتې شو.

ارشید: نه به ښېستو پاتې کېږي او نه ته، او زگار نه ئې لکه د خړي دي لتو وهلو ته زړه او شو شاښی خادري په سروئ او ځي نازمينه: مور زه به هم ځم که د خور جان سره به پاتې شم.

ماهتابه: د خان نه تپوس او کړه نو.

ارشید: ته به نه ځي نازميني ته به پاتې شي نور څوک خو نشته هغه به يواځي څه کوی ته دي د خور جان سره پاتې شه.

نازميني د خوشحالي، نه خپل دواړه لاسونه وپړ قوټل او د خوشحالي، نه وچور لېده چي زه خو پاتې شوم که خبر وي.

دوی تولو خادرونه په سر کړل هري يوي گلالي، په پړق پړق ښکل کړه. ماهتابي ورته په غوږ کښي اووي "گلالي، مونږ ونه شرموي دا د خانانو کور دے دلته به لوی خړی کوي د غيتانو اینگور شوي لويه شوي لوی خلق لوی خړی کوی ځم درنه

لوري خدائے دي په حياره زمونږ په درېسي جې، شې.

گلالي. (رو غونډې) موري وار مه خطا كوه خدائے به خبر كړى دا خو گاوند دے خم راخم به تاسو به هم كله ناكله زما پوښتنه كوى.

كريم خان د جبري په يوه كمره كښې پروت دے. په دې انتظار كښې دے چې كله به راته خان وائى چې د گلالي ملاقات وكړه.

پخوانے مجنون په خواوو اېرو كښې لت پت په ېنگستان پروت وو څېرې كېوې ئې په تن وي، سر ئې بير وو او د دورو ډك وو سپر ه مخ ئې وو خو دا مجنون ښه په قلاره په كټ كښې پروت دے يو بالښت ئې سر ته او بل ئې ښپو ته دے خو زړه ئې لكه د هاغه مجنون په درزا دے او داسې ناقلازه دے چې حد ئې نشته.

بل خوا معصومه لېلى د گلالي، په شكل كښې په ښارسې كښې مېلوسه ده. ساده كپوې ئې دى او په يو داسې ساده حسن حسينه ده د دروازي په چوند كښې گوري چې مجنون به چرته وي كاسه به كله راوړى زه خو د خبر وركولو په طمعه يم قېسه څه شوي قېسه څه شوي دا نغري لكه د لېونو نه وهى بلكې ښه مطمئننه او سودمنه په كټ كښې ناسته ده او دا ئې يقين دے چې زما قېس به اوس راشى او زما د مخ نه به دا د انتظار پلو لري كړى او مونږ به ټوله دنيا د يو بل د محبت په مخ بيا اووښو سترگې ئې پټې دى وائى چې تر هغې ئې نه سپرم تر څو چې كريم خان نه وي راغلى او ماته ئې غږ نه وي كړى.

د انتظار لمحي كه هر څو لنډې وي خو په عاشقانو او د

هجران په تندې وهلو اوږدې شى او كله چې په دوو مټينو د انتظار دا لمحې لږې اوږدې شى نو د مټينو لږه غونډې نېا امېدې پېدا شى مگر داسې كېږى نه دوه مټين زړونه چې خومره د يو بل په ياد كښي درزېږى داسې د انتظار لمحې ختمېږى او عاشقان يو بل ته نژدې كېږى گلالي، په خپل زړه لاس كېنودلو وى، دا خو داسې بې واره درزېږى څه چل او شو دا ولي دا لاه دې سوچ كښي وه چې دچا د ښيو او از راغې

كريم خان: السلام عليكم گلالي، زما د زړه ملكي، د حسن شهرادگي، زما د زړه قاره په خبرونو په خبرونو زما د زړه كور ته بيا په خبرونو گلالي.

گلالي: زر پايڅېده "زما سلام دے خانه" ستا راتله دي مبارك شى دا زما زړه ځكه زر زړ او درزېدو چې تاسو راغلې. كريم خان: خا زړه دي ودرزېدو اوس خو په قلاږ شو كنه.

گلالي: او بالكل په قلاږ شو جېرانه يم چې دا خوب دے كه حقيقت دا څنگه كېدے شى خانه چې يوه ورځ ملاقات وو د سترگو رپ وو زما زړه ستا او ستا زړه زما په گوگل كښي په درزېدو شو.

كريم خان: پرېږده دا خبرې دا حادثات دى او د تقدير فيصله ده نه ستا دوس او نه زما دوس خبره ده بس خو دوه مټينو زړونو به دُعا كړي وى او خدائے به قبوله كړي وى.

گلالي: دا ستا تندے او قسمت دے كنه ما غريبي ته گوره او داسې مينې او كور ته زه به دلته لكه د خدمتگارې او سم زما ځائے ستاسو په ښيو كښي دے نه چې ستاسو په زړونو كښي زه غريبه ښځه يم ددې ورځ قابله نه ووم تاسو راله عزت راكړو خدائے دي تاسو له عزت دركړي.

کریم خان: دا تصور د زړه نه لري کړه گلالی، چې ته غریبه
 ئې یا د دې کور اهله نه ئې، دا خو ستا نصیب دے او ستا
 قسمت دومره اوچت دے چې حد ئې نشته کنه زړه په خپل تندي
 داسې کوټه يم چې پلار مې د کوره راشلې يم خو ستا په تندي
 مې خان ماما پېښ شو او د هغه په مدد دا هر څه او شو منم
 چې څه خدائے کوی هغه کېږي خو بنده ئې ذریعه ده. خان ماما
 زمونږ د امینې یوه مضبوطه بڼیبه ده او د هغه په زور ولاړ یو که
 چري اصيله او بڼه ټنڅه ئې نو خان ماما زما پلار دے او زرينه
 بې بې مې مور ده. د دوی په خدمت کښې به زما او ستا مينه
 ژوندي وی گلالی.

گلالی: ته کښېنه په ساه شه زړه دومره بې حسه نه يم زما
 مور ماته هر څه وئېلي دی. خان ماما زما هم پلار دے او بې بې
 مې مور ده. د شېرین گل ذکر دي ونه کړو هغې خو زمونږ په
 مينه کښې د تولو نه ډېره خواږی کېږي ده او لاړه ئې هواره کړې
 ده د هغې ذکر دي ولي ونه کړو.

کریم خان: (زړه ئې ونیوو) دادي څه ووي گلالی، هغه خو
 زما هېره وه واقعی هغې ډېره لویه قرباني کړې ده مونږ د هغې
 ډېر احسان مند یو د هغې دومره عزت کوه لکه چې ستا خوږ
 وی واقعی هغه د لوئې سيني مېرمن ده دومره زړه د بل چا نه
 شی کېدے چې خپل سر سرتور کړی او بل ته د عزت خاډر په
 سر کړی افرین شه په شېرین گل.

دواړه په کټ کښې کښېناستل او یو بل ته گوري جبران دی
 چې دا څه او شو دا څنگه جادوگرو مينه وه چې دا درد د چا په
 مينه کښې وو مونږ، څنگه یو ځائے شو کریم خان یو ځل بیا
 گلالی، ته په خوږو سترگو وکتل او ونې وئېل "گلالی، ډېرې

جادو ګوري سترګې دې دی په یو وار ئې رانه زړه ورپه وو.

ګلالی: زه و وایم چې سستا مینه جادو ګره وه کریم خانه زما مور و پلار ئې هم دم کړل او زه هم دغه هفته نیمه هر څو ورځې چې شوې دی نو اکثر به مې انتظار وو چې دا به څه کړی.

کریم خان: نو تا به څه شوچ کولو چې څه به کړی.

ګلالی: زما خو یقین وو چې دا دوه پاک او مینه ناک زړونه به یو ځانې کړی.

کریم خان: خو زما بالکل تسلی نه کېده چې داسې به لا اوښی ځکه چې زما د پلار خوی ماته معلوم وو او زما په تصور کېني دا نه راتله چې زموږ مینه به سر ته ورسېږی.

ګلالی: نو هغه خیال خو سستا درست شو سستا پلار خو سستا مینه سر ته اونه رسوله دا خو خان ماما خدائے زمونږ د لارې ملګرے کړو کنه لکه د پخوانی لېلی مجنون به یو یو بل ته په کوڅو کېني او زونه کول او خبرونه به یو غوښتل نو... چا به راپسې سټی راتو کارل او چا په غرګی راګوزارل.

کریم خان: ښه شوه چې ددې امتحان نه خلاص شو کېده شی چې په دې کېني موږ ناکامه شوی وے.

ګلالی: سوال نه پیدا کېږی ګرانه خو ماته وه چې زه جینۍ ووم سستا دپاره څه مشکل وو.

کریم خان: ګلالی، ته څه خبر ئې زموږ او ستاسو خلقو په دستورونو او رواج کېني د زمکې اسمان فرق دے، تاسو د خدائے بندیان او د هغه غلامان یئ. موږ د دولت غلامان او د مشرانو بندیان یو. که ايله یو په کنې او ه کنې ښپه کړه شی نو دا حال شی لکه چې زما شو ګوري نه څه راسره او شو. موږ و

پلار هي نسته او زمونڙ واده او شو.

گلالي: ناشڪره ڪپڙهه ميه، مورو پلار دي هلهه راڻاڊ شو چي واده دي او شو. ڪه زده درته نه وڃي تر لاسه شوي نو هر خه به دي هير وو زده دي قرار شو او خوشحاله شو نو اوس مزي غواڙي مري. او گوره ته خان ماما ستا پلار او بي بي دي مور نه ده.

ڪريم خان: دا خوشه ڏيره هونبيلاره ئي، ما خوشه داسي نه گنڀلي. گلالي: مونڙ غريبانان خوش تاسو ته خاوي بنڪارو نو.

دوي يو بل ته د محبت داستانونه ووي او د مينڀي هغه ٽولي خبري چي د دوي په زړونو ڪنڀي وي گيلي ماني ئي وکړي او د نوي ژوند تيرولو اقرار ئي وکړو. لوظ نه ئي وکړل او تازه ڪړل او د يو بل په وفا ئي قسمونه وکړل ڪه ژوندي يو نو هم به د يو بل په مينه يو او ڪه مورو نو هم به په مينه مرو خود يو بل سره به جفا نه ڪوو وفا به ڪوو شپه ئي ٽوله په ناستي رونه ڪړه او د عشق په جنون ڪنڀي داسي ورک وو چي ملا بانگ ووي او سحر شو.

گلالي: وي دا خوشه تيره شوه او مونڙاپه خبرونه يو ماره شوي.

ڪريم خان: ڪاش چي دا شپه اوڊه وڃي گلالي تا خبري ڪولي او زده درته ناست وڃي خومره مڙه به ئي ڪوله.

گلالي: ڪه ڏيره اوڊه شى اخر به خلاصين دي دا اوس زمونڙ عمر دے تا دي خدائے ژنده لري اوڙدي شپي به هم راشي او دالندهي به هم تيري شى. نوي ورځ دي مبارڪ شه حجري ته ورځي ڪه.

ڪريم خان: ولي چائے راله نه پخوي خه بغير د چي نه خوشه خه دا خنگ ڪپڙه شى نن به ستا د لاس چائے حڪم.

گلالی: نن نه پيا به گورو که خبر وی نن د شېرین گل

مېلمانه یو.

کریم خان: دواړه؟ که ته یواځې

گلالی: دا د هغې نه تپوس وکړه (په خندا شوه) خه اوس

بهر حجرې ته څه

کریم خان: چرته هم نه څم. هم دلته به ناست یم تر هغې چې شېرین گل چائے راو لېږي او ته راته پيال له ډکه کړي نو هله.

گلالی: ستا دي قسم وی زه نن تاله هډو پيال له نه ډکوم. زه یواځې د هغې مېلمنه یم ته خو د لاجی مېلمه ئې اوڅه اوڅه.

کریم خان: دا نه شی کېدے زه به هم دلته چائے څکم.

گلالی: ما درته اونه وي چې هسې به ځان سترے کړے خو چائے به رانه او نه څکي.

کریم خان: څم خامو دي داسې متیا که شوي دا ولې. دا خو لا اوله شپه وه بیا به راسره څه سلوک کوي.

گلالی: په خندا شوه "څدائے دي حیات لره مینه ډېرې چې وخت تېرېږي دا به کمېږي نه که خبر وی. دا د کمېدو مینه نه ده ځکه چې د خلوص او خودۍ نه ډکه ده."

دوی په خندا خوشحالی، شول کریم خان گلالی، ته ووي چې زه د دروازي پورې څم نو ته به راته راگوري."

گلالی: بالکل دا مي لوظ دے ته څه او زه به درته گورم.
کریم خان روان شو، گلالی، د منډو په ځای ولاړه وه او کریم خان ته ئې کتل کریم خان لږ پناه شو بېرته ئې کتل خو د دروازي لږ ختمه شوه او حجرې ته روان شو.

ستغ

کرامت د کلي نه لارو، د گلالي، واده هم اوښو او دوه دري شپي هم پکښې تېري شوي د رحيم خان ذهن ناقلاړه او بي چينه وو ځکه چې دا يو داسي انسان دے چې نه په خپله په ارام کښې او نه بل سره په قلاره پرېږدي. که نور په هر څه پوره دے خو خلق تري خفه او پرېشان دي هر سړی ته سپوري ستغي وائی او متاکي ورته وائی، هېڅ څوک جبري ته مېخه نه کوي خو دوه دري چمچي لکه د سپو په شان ناست دي، چې خان وائی "او" دو وائی "او" که خان وائی "نا" دوی هم وائی "نا" د ډوډۍ دپاره نه د خپل عزت خيال ساتي او نه د بل خو خپله من ماني او انا په هر چا لکه د مېخ ټک وهي. د دوی ددې بد عمل نه د کلي محلت خلق هم او خپله کورمه هم ډېر تنگ دي خو څه وکړي گذاره نه کېږي. ښه وخت خو تېر شو چې څه کېدل هغه اوښو خو اوس هم رحيم خان ډډي په ډډي کېږي او بهي ارامه په کت کښې پروت دے چې دا څه اوښوگوره ته سردار ته چې زما زوے ئې رانه پر دے کړو او د خپل خان سره ئې بوتلو او په فقيره ښځه ئې بندي کړو. او کرمي ته گوره غريب سره وو او زما سره ئې اوگه برابره کړه. ما دده پيې په سر نه کړې نو چې چیت ئې کړم چې بيا زما سره برابره نه کوي" په دې سوچ سوچ کښې لکه د پاگلانو پاڅېدو په کت کښې کښېناستوي "هلاکه غفرانه، طوطا، خاليه"

هغوی په يو اواز ووي. جی، جی، څه حکم دے صېب څه حکم.

رحیم خان: او گوره دي سرداری ته دے ماته لکه د مشرور
بنکاریدو او ده زما سره څه وکړو. ده ته زه دومره بد بنکاره
شم.

خالے: ما خو وي چي ورشم وړیسي او ا کله د تیر بکتړ نه
راگوزار کړم خو، خو.

غفران: هم دغه ورسره پکار وه لېکن څه، څه، څه.

طوطا: مونږ ډېره سستی کړې ده داسي نه وو پکار ولي.

ولي ولي.

رحیم خان: اوس ځلي مه لوښی وخت یو ضائع کړه دے نو
اوس به څه اوکړو.

غفران: مونږ خو هسي بدنام یو. ډیره خانو په کوټه کښي
وو کڼه دومره بي خبر ته نه یو خو.

خالے: مونږ ته خو هسي هم خلق د لکو ملیان وائی شر به
شوه نه وو او بدنامي به دومره شوي وه چي...

طوطا زمونږ خو هسي بخت بدنام دے ملک خراړو وړان کړو
او بدنام کارغان دی.

غفران: اوس دا خبري پرېږدئ د ځان طبیعت ناستاز دے
اوس دده د طبیعت خبري کوی.

خالے: ځان مزاج مه خرابوئ دا د حقه کېدو خبره ده ډېره
زړه تري بدله واخلو که خبر وي.

رحیم خان: په څه به تري اخلو، بوته خو هغوی تر لاسه کړه
او مونږ تش کندهر ساتو، مونږ همیشه شمېدلی زیانېدلی ولاړ
یو او دا هم ستاسو د لاسه نه ښه خبره کولې شی او نه بده ځلي
به چينگي چينگي کوئ داړې به یو بنکاری او په وروستو
وروستو به ځی دله گانو چي.

طوطا: خه وکړو خانه که مونږ منتره د لکۍ نه اونیسو خو ته ورته گیدو وائي نو.

غفران: اوچی طوطا ښه وائي

رحیم خان: خاورې ښه وائي که طوطا خو بیا لوی دله دے
طوطا: خانه د خالی نه زیات نه یم.

غفران: او چی خاله ډیر یې خبرته دے خو.

رحیم خان: ستاسو نه اونه شوه اوس به زه خپله حربه
استعمالو م.

خان پېزار په ښیو کړو او په قهر قهر کور ته راغے په دروازه
کښې لکه د لېونو په چغو شو "غښیرین یا غښیرین اے د سردار
دله خور خه شوري رامخامخ شه ته".

غښیرین: هی یم خانه ولي دا خه درباندي اوشو ته خو داسې
سپکې وائي رادننه شه په کوخه کښې سم خلق چغې نه وهی
ولي خبر دے؟

رحیم خان: خاورې خبر دے د رور دي عمل ته دي نه گوري
دا ئې خه وکړو زما زوے ئې زما نه پر دے کړو او د غښې
ښخې سره ئې ورله واده وکړو زه ئې په چم گاوند او خپلو پردو
کښې کوز سترگے کړم نور به خه کوی؟

غښیرین: په ساه شه په ساه توکلے لاري خلې له نه راځی دا
دي خپل عمل وو هغه هلاک وو جینی ښکته او ښائسته وه
خوښه ئې وه نو زما او ستا پرې خه پوري وو. دا د هغه د خپل
ژوند فیصله وه او خان له ئې وکړه. ستا اختیار خو صرف ستا
په خپل مال او کور وو. مال دي ورله ور نه کړو او د کوره دي
وشرلو نور دي پرې خه پوري دی. او زما رور خو داسې سپه
دے چې ثانی ئې نشته زما زمکې ته ارتا و شړوے زوے ئې

راوچت کړو او په خوا پورې ئې ونيوو. په تا که راشی ته به زما وړاره یا د خپل وړاره سره دومره پټه یوسي لکه هغه چې یورو.

رحیم خان: خا خا نو دا ورسره ستا صلاح وه ته ئې ملگري ئې زما په شرم پسې ته هم راپسې ئې. غریبه جینی. دې اینګور شوه او غټې غټې سترګې غړوې او شرمېږي هم نه.

عبرین: زه ولې شرمېږم څه متیزه ئې نه ده کړې او نه ئې انډیواله کښینولې ده. ښه په حلال نکاح ئې ښځه اخستې ده او که غریبه ده نو هر سړې دې په خپل گریوان سر دننه کړې چې د چا کورونو کښې غریبانې ښځې چا نه دی اخستلي. ځان ته دې خلق کور او گوری نو.

رحیم خان: خا اوس دومره په ما سورېږي چې ماته پیغمور کوي. زما نیا که غریبه ښځه وه نو د مور تپوس مې وکړه چې مور مې څوک وه.

او ددې سره ئې رامنډه کړه غرګی ته ئې لاس کړو د کور خلق مېنځ ته شول هنر څوګ او شو خان لکه د لېونی سپی ژبه راوېستلې ده د ځلې نه ئې لږې بهېږي او از ئې پټې نرې کېږي اوڅه زما د کور نه لکه د کریم خان دل په شان مې په دې کور پسې ړنده نه کړې نو زه به د فهمیم خان زوے نه یم او ته به د هېت خان لور نه ئې که دلته ایساره شوي.

عبرین: سړې اوبه ځان ته واچوه ما درسره ډېر نا کام او کړو سر مې سپین شو خو ته سړې نه شوي. ته څه وائی زه په خپله دادې لږم یوه لحظه درکړه نوره نه ایسا ډېرم دادې لږم او ستا غیرت گورم چې ته څه کولې شي.

دوی په دې شر شدت دی هغه خوا ته زړینه. سردار خان.

ارشد او شېرین گل خوشحاله ناست دی شېرین گل ووي "ابې
خې چې نن د گلالۍ کره لږ شو ډېر وخت تېر شو د هغې مومڼې
هلېو تپوس او نه کړو"

زړینه: یو خوتنه داسې په نیلۍ سوره ئې چې څه ورځې
اوښوي خو نهه لس ورځې تېرې شوي. نو بیا د گلالۍ مخ دی
په زړه راوړېدو او بله دا چې د هغوی کره اوس سستا تله راتله
خوند نه کوی.

شېرین: مښه وایه ابې زه خو وایم چې ټول عمر د هغوی کره
تېر کړم. د گلالۍ دا ټکلۍ د حیا نه ډکې سترگې او دا روزنې
او بښاسته پاک مخ ته به وائي چې د اسمان نه راغلي ده.

زړینه: گورۍ چې په گلالۍ کښې څه داسې جادو دۍ چې
څوک ئې وینی سترگې ئې ترې نه خبرې او ټول وخت ئې
یادوی.

ښېستو: دا د خداؤ ورکړه وی نو کنه مومڼه ته خو په خیر هم
نه وائی څوک مومڼ، چینکۍ نه یو څه ولې څه وکړو زموڼ، خو دا
خوښه نه ده.

زړینه: چپ شه ژنده شي لکه د مېچ په شوملو کښې
رادانگې د خبرې تمیز دي نشته هسې نه وائی چې د غریب
سړی باد بې مالگې وی خو هم داسې خبرې کوي کنه.

شېرین: څه ئې ووي ابې، خو رشتیا خبره ئې اوکو نه نو.

زړینه: یو خوتنه ډېره رشتونې شوې ئې د کله نه چې کریم
درته سترگې کوزې کړې دی او گلالۍ ئې خوښه کړې ده نو
ډېرې پاکې پاکې خبرې کوي دا به درله ښه نه شي پښتو ښه
خیز دۍ کوم سړۍ چې درته سپک وگوري نو سپک ورته گوره
دا زموڼ، رواج او دستور دۍ.

ڀڄستو: د بي بي دا مطلب نه ڏے چي ته وائي.
 زرينه: نو څه مطلب ئي ڏے ته ما پوهه کړه کنه زه خو نه
 پوهېدم اوس ستاسو ددي زمو پيغلو زمانه ده تاسو ښي
 پوهېږي.

شېرين گل: ته هم چپ شه دا خوشه ده وائي به چي څه ئي
 خوښه ده هغه به وائي څه زما پروڼه راواخله چي خو.
 زرينه: دا څه کوي لېونی شوي که ارشد خان به درياندې
 راشي او هډوکی به يو سات کړي. د ځان نه يو د بيجوړي
 غواگاني جوړي کړي دی چي چرته يو زړه غواړي هلته به ځي
 او د پلار نه دي نه بربړي.

شېرين: ولې بربېرم زه څه د چا پر دو کره نه ځم خو خپل کور
 مې ڏے نو کریم څوک ڏے خو د ترور زوے مې ڏے او پلار مې
 په مينه راوستلے ڏے رور مې ورسره ملگرے ڏے هغه څه خفه
 کېږي خو نه...

شېرين گل په خندا خندا پروڼے په سر راواچولو مخ ئي
 نيمگړے غونډي پټ کړو په دي کښي ارشد راندنه شو.

ارشيد: خورۍ چرته روانه ئي کور دي اوس ډډي نه لگي.
 زرينه: زړه واره مې پوهه کړه چي جيني کور کښينه دا ته څه
 کوي خو داده چي د گلالي نه ئي سترگي نه اوځي نو. اے بچيه
 پوهه ئي که پيغله جيني ده او د کوره داسي اوځي او ستا نه
 هلو و بربېري نه.

ارشيد: مور که پيغله ده خو مانه وړه ده هغه وړه شېرينه چي
 ما به د گوتې نه نيولي وه او گرځوله به مې ددي سره خو هسي
 هم زياتے او شو د پلار په نوا ئي قرباني ورکړه او ته ئي غم
 غلطولو ته هم نه پربېږدي، پربېږه چي ځي، څه خوري، څه د

گلالي، کره څي؟

شېرينه: او الاڅي نوره به چرته لاړه شم.

ارشاد: خو ناوخته کوه مه بېرته زړ راځه پته نه نځي که چرته
مېلمانه راشي نو ابې، يواځي ده او د کار ورسره څوک نشته.

شېرين گل او ښېستو د گلالي، کره راغلې کریم خان او
گلالي، په کټ کښې ناست دی په خندا خندا خبرې کوي دوی
چې رادننه شوي گلالي، سپکه پاڅېده.

گلالي: هلې، قربان شم دا خو بې بې راغله داسې مې ياده
شوي وي اوس مې کریم خان سره ستاسو خبره کوله ما وي چې
بې بې او ښېستو دلته راغله نو وخت به ښه تېر شي په زړه مې
راورېدي او راغلي عمر دي ډېر دے د خبره.

شېرين گل: ولي مونږ درته څنگي ياد شو د کریم خان نه دي
زړه موږ شو دا خو لامياشت نه ده شوي سترگې دي بدلي
شوي.

کریم خان: ولي به نه بدلېږي تاسو ئې يادوئ او دا تاسو
يادوئ، ښېستو راځه هله کښېنه څنگه ئې خچن دي ليدلے دے
که نه چرته؟

ښېستو: (سترگې ښکته کړي) ته به ترې خبر ئې زړه د هغه
سپي د ځوی نه څه خبر يم.

کریم خان: گوره ته هغه ستا سره مينه لری ټول وخت ئې
ستا په انتظار تېر کړو او ته ورته بد رد وائې او سپکې ورته
وائې.

شېرين گل: دا خو ورته د نازه کوی دا خبرې ددي د کومه
بدی شي خو بابا او لالا مې بد کوی چې ددوی دا معامله ختمه
کړی نو ښه به شي.

ښېستو: خپل غم کوئ خپل پردے پټے مه په سره وه خا

خوړي لويه شي.

شېرين گل: ستا او زما پټې يو دے ښېستو چي ته د خپل
کور ميرمن شي نو دا زما د سره پټې کوزېده نه دی څه.

گلالي: کريم خانه ته هم عجيبه سره ئې هغه لاناستي نه
دی او تا په جنگي کړي کښې اوس جنگو کښې بيا به دا
خبري کوو کنه.

ښېستو: دا خو ما يوې ورځې ته په کور کښې نه پرېږدی
خو خان بابا او الاچي دي خدائے لری د هغوی په سر په دي کور
کښې ناسته يم که ددي واک شو نو اوس به مې د لاسه ونيسي
او گوزار به مې کوي.
شېرين گل: د خچن کره.

ددې سره قول په خدا شول کريم ووي تاسو کښې،
گلالي: ته ئې ووي ته د دوی د چي بندوبست وکړه او زه درنه
لږم، دوی ښه په گپ شپ کښناستلي گلالي، ترې تېوس
او کړو.

گلالي: څه وکړم بې بې چائے پوخ کړم که شربت او کړم.
شېرين گل: دڅه شربت، د چينو که.

ښېستو: دوی کره دی نور څه بغېر د چينو نه.
گلالي: که هر څه دی خو ستاسو دی خدائے دي خان بابا او
الاچي ژوندی لری د هېڅ کمې نشته نن دغه دے الاچي اوس
راغله وو او دوه بوتلي شربت او يو بوتل گين ئې راوړی دی.
ښېستو: نو بيا خو مونږ تندی ماريو شېريني، ښه ده نو

د گين شربت به ښه وي.
شېرين گل: ښېستو پاڅه گلالي، به زما سره کښې او ته

هغه بوتل راواخله ٻيڪلے شربت جوڀ ڪڙه ڇي ڇٺه خبره ڪڙه پيه واده ڪڻيبي يو نصيب د خوراک نه وو خدائے دي ورله ٻيٺاسته زوے ور ڪڙي ڇي غيبي ئي ڦڪه شي دعاء به ڪوونو زمونن نور ڇه دي.

ددي سره د گلالی، سوچ هم اولاد طرف ته لاڙو سترگي ئي د چيا نه ڪوزي شوي او وه ئي وٽيل.

گلالی: دا وخت لاددي ٻيٺورو نه دے بي بي
شیرين گل: سوال بنده د خدائے نه د هغه ڇين ڪوی ڇي ئي لا نه وی موندلے هم دا وخت دے ڇي د خدائے نه به سوال ڪوو شرمبه مہ د ا د شرم خبره نه ده.

ٻيٺستو: ڪه دا ڦيره او شرمبه پي نو ڇه به وڪڙي ڇي ڇه وي هغه به ڪڙي.

شیرين گل: خدائے دي هغه ڇه وڪڙي ڇي مونڙ ئي غواڙو.
ٻيٺستو: زمونڙ د قبول د خبره.

دوی د شربت د جوڀو لولوپه ٽگ و دو ڪڻيبي مصروفی وي خبري شوي، بهر د دروازي نه اواز راڻے دا د ڪريم خان ڪور دے. ٻلي ٻيٺي ورتي ووي او دا د هغه ڪور دے.

دوی حيران غوندي دروازي ته سترگي ڪڙي ڇي ڇوڪ دي ڇي وه ئي ڪتل نو عنبرين او گلتي. راندنه شوي، شیرين رامنده ڪڙه ٻيٺو ته ئي ٻيڪته شوه او عنبرين ٿڙه غوني غوندي شیرين ٻيڪل ڪڙه.

عنبرين: اے جيني، ڇنگه ئي، ٻيه ئي مور دي ڇنگه ده؟ دا
خو ٻيٺستو نه ده؟

شیرين گل: ترور بي بي خبر دے ستاسو پيه مڃ ڇو ڇه
پر پشاني غوندي ده.

گلتي: پريږدي دا خبرې به وروستو کېږي.

ګلالۍ: راغله د عنبرين پټيو ته ښکته شوه هغې ډېره پټه مينه ښکل کړه پټه سر ئې ور له لاس کېښودلو "واقعی دا خود اسمان حوره ده ما خو ئې صفت اورېدو خو ليدلې مې نه شوه ددې خوشالۍ نشته د چين ښاپېرۍ ده ښاپېرۍ خدائے دي خوشحاله او اباد ده لره لوري"

ګلالۍ: ئې يوې او شپږن ئې بلې ښېې ته کښېناستلې او د عنبرين په چاپې کولو ئې شروع کړه عنبرين ووي "شېرېنې لوري کريم خان خټه شو ما خو اونه ليدلو"

شېرين گل: اوس دا خائے ناست وو خو مونږ راغلو نو زموږنې د وځي نه بهر اووتلو.

عنبرين: ولې تاسو اوس راغلې نور کله د ګلالۍ سره نه یئ خټه دا يواځې وي.

شېرين گل: دا لیلی مجنون د خان سره بل څوک کله پرېږدي دوي خويواځې ناست وي او د يو بل په خبرو او ليدو نه مهمېږي خواران.

عنبري: رشتيا ګلالۍ؟

ګلالۍ: (مسکۍ شوه) دا ستاسو دعاء ده مور ابۍ کنه ماته ګوره او دې مقام ته.

عنبرين: اوس به دا يواځې نه وي که خبر وي زه ورپسې راغلم.

ددې خبرې سره د عنبرين د سترگو نه اوښکې راماتې شوې او غريب اونيوله... ورشه جينۍ زما روړ، وراه او زوټ ته غږ کړه.

شېرين گل خپلې ترور ته ورترغايه وټه "ولې ترور بۍ بۍ د

کریم پلار خٔه ووی خٔه.

عنبرین: هغه خٔه ئې ماته ووی چې خٔه ئې په ځلې راتلو او وې ئې چې د زوټ کره دې خٔه باقی عمر به هلته تېر کړې زما به په سپین سر دا نصیب وو نو.

گلالي: (ور تر غاړه شوه) دا افتونه په تاسو زما په وجه راغلو. زه خدائے نه وټه پیدا کړې او یا کریم خان هلمو لیدلې نه وټه نو په تاسو به دا سختي نه راتلې ما دې خدائے مړه کړې چې ستاسو تکلیفونه او سختي کمې شي. زه ولې خدائے پیدا کولم زما په سر تاسو خلقو در په در کړې.

عنبرین: نه بچۍ، دا خو د هر چا خپل قسمت وی او ستا خو داسې تندې دے چې که یو کور زمونې او نه شو نو دا یو د پلار کور نه دے خٔه؟

ښېستو لاره او خانان ئې خبر کړل هغوی درې واړه راغلل او زرينه هم په منډه منډه راغله عنبرین ئې په خوا پورې ونيوه او ډېر لوی ماتم ئې د یو بل سره وژاړو بیا کښېناستل.

سردار خان: ولې عنبرین هغه کور لږگۍ بیا خٔه ووی؟ په بار کښې د سمېدو نه دے خو ماتول غواړی نو.

ارشاد: زه به ئې سم کړم خو تاسو حکم وکړئ زما د ترور او ښکې زما نه نه شی لیدے کېدے.

کریم خان: سارۍ کښېنۍ سارۍ دا زما د مور او زما د پلار خپله مسئله ده که زه دلته ستاسو سره ډوډۍ ته ناست یم نو ددې دا مطلب نه دے چې بې غېرته یم. زه د خپل پلار بد نه شم برداشت کول.

ارشاد: او نو ډېر ښه پلار دې دے د محبت او مینې دپاره ئې د کور نه وشړلې او اوس ئې درېسي مور هم راوېږله.

کریم خان: لاجی خُله دی اونیسه مشر رور مہی ئی او فہری
نہکی دی راسرہ کری دی کہ نہ نو...

سردار خان: داتاسو خہ کوئی لبونی شوئی کہ پاگلان...
مونہ مشران ولاڳو او تاسو لکہ د سپو پہ شان پہ یو بل پوری
اونیتلی او غایی مونہ تہ لہ غورہ کپودی چہ خان خبر کرو
مسئلہ خہ دہ. خاخوری، وایہ خہ او شو مونہ خو خبر کری کہہ.

عنبرین: خہ بہ وایم خان لالا دودہ درے ہفتی خولہی پہ قلارہ
تہری شوی سترگی ئی راتہ کوزی وی خو غیبندو نہ، نن خو
چہ رافنہ شو نو خدائے خبر چہ خہ چل وو ورنہ سرہ درانو تو
او کنخل ئی شروع کرو چہ ستا زوئے داسی دے او پلار او رور
دی داسی دی او تہ ہم... خو خبر چہ پہ خُله ئی خہ راتل ہفہ
ئی اوری. دغہ الفاظ زما خُلی لہ نہ راخی گُلتی. ناستہ دہ دا
ہر خہ ئی اوربدلی دی.

گُلتی: ہفہ خہ ئی وئہلی دی چہ دا بہ خوک د غرہ کافر او
د سر دشمن تہ ہم اوندہ وائی.

زینہ: دے زور شو خو سوئے نہ شو ہفہ لکہ د کانہی د
بغری، د مہنخہ دانگی خوار ہلو پہ خان نہ پوہبری.

سردار خان: دا دتودہ بدو یا گرہ بدو خبرہ نہ دہ. اوس تہ
خیل کورتہ راغلی ئی دغہ یو داسی بدبختہ انسان دے چہ
کہ سوئے ورتہ روغہ وائی دے ورتہ ورا نہ وائی. د مشر د عزت
د کشر د شفقت نہ دے رونہ تربنہ تنگی دی مور تری خفہ وہ
قید وہ. خو خہ او کرو ستا بہ ورسرہ تقدیر لیک وو کہ نہ زما خو
خونہ نہ وہ اوس ہبخت نہ کپیری عنبرین دا دی د زوے کور دے
او دغہ دی د پلار چہ کوم خائے خوشحالہ ئی ہلتہ پہ سر
سترگو تہ پہ چا پتہ نہ ئی. ہفہ بہ لب سور شی سترگی بہ ئی

بیرته شی مسئله به حل شی تء وار مه خطا کوه عبرین ته به
چا بوج نه ئی دا خوشتا خیل کور دے خیل.

عبرین: (پوزده سونر کوه) خان لالامونر: مور او زوئے خدائے
تاله پیتے کوه زما نور خوک وولاس چي مات شی خوشای له
خی نو زه خوش راغلم د زوئے کوه خه کوم زه خوشه د خیل پلار
کوه خم.

سردار خان: دا خوشتا خوشه ده خوش گلالی، او کریم دلته
یواخی دی تاله دلته اوسیدل پکار دی.

زربند: اے جینی، ستا خوشه ده خه چي خوش اوس به هلته لار
شویا به گورو.

سردار خان: نانا دا نه شی تلے دا به هم دلته وی.

کریم خان: او خان ماما دا به دلته وی یو بل به لرووینو د
زورنو مستغونه به یو پاسته شی کهه بابا ده زره ستخ لوی دے
نو زمونر په زره کنبی خوشه کنه.

سردار خان: هغه هسه متکساک سرے دے دهغه د زره ستخ
په خاورو ورکبری هسه نه خدائے دی ورته هدایت وکبری چي
تول خلق تری په آرام شی کنه دهغه دا عمر ددی کارونو دے
خوشه وکرو زمونر نصیب به د ستوی وی نو... خی چي خوش
دوی مور اینگو او زوئے به کنبی او خیلې خبری به اوکری.

شیرین گل: زه خوشه خم زما شیه به ترور بی بی سره وی دا
به یواخی خملی خه.

کریم خان: ولی زه به نه یم خه.

گلالی: دا ولی زه به هم ورسره یم.

عبرین: تاسو قول دی خدائے لری خان لالاشیرین گل به زما
سره پاتی شی زه یواخی تنگبوم گلته. که ته خي نو خه ورجه

ناوخته به شئی درياندی او اے او گورده نه په ما حادثه تیره شوه نو دوی مې هېر شو شېرېرنې، لوري گلتې، او ګلاب ماما ته چائے یا شربت ورکړه.

شېرین ګل: د نصیب شے دے دا شربت موزېه خان له کړه د خدائے پکښې د دوی قسمت کړے وو.

هغوی شربت او څکو رخصتونه کېدل عنبرین په گلتې وصیت او پاسلو نه وکړه گلتې، چرته نعیم خان او کلثوم درنه خفه نه شې هغوی خو داسې په چغو وژړل خواړې مار راسره نه کړل که لوی هم دی نو ماته خو واره دی کنه کلثوم ته ووايه چې د خپل رور خدمت کوی دا لویه ده نو چې خیال ئې ساتي.

شېرین ګل: مه خفه کېږه ترور بې بی هغه ماشومان دی راوه به ئې لېږی.

عنبرین: چپ شه لوري ته ناشنا ئې ډېر خراب سړه دے داسې سترخ دے چې سترخ دے خپل بچي ئې دی که ساتي ئې او که نه. زما خو هی، تویه بیا به ئې کور ته او نه گورم او که په کریم خان کښې سړی توب وی نو دڼ به به مې ښخه کړی او هلته به مې ونه لېږی.

شېرینې، او ګلالی، ورسره کښېناستلي، ښېستو پتيله باندې کړه چې لېږي ډېرې ورېږې پخې کړی، خو په دې کښې ارشد راغے وې ئې "بابا وائی چې دوی له به غله د هغه ځایه راوړی. عنبرین دعاء وکړه خدائے دې زما رور د اولاد د غمه دمه کړی. ډېر عزت ئې زموږ وکړو کنه مونږ خو لوښدلی بندیان یو. لوښدلو خلقو ته څوک لاس کوی.

جل پٺه ڪلهو

عمر لکھ د بباد پٺه شان تير شى. خوانان زاره شى او واره
خوانان خني پکڻي ڇپلو ابدى کورونو ته لار شى. ژوند پٺه هر
ڇا تير پري ڇوڪ ئي پٺه سخته کڻي تير ڪري او ڇوڪ پٺه راحت
کڻي داسي نيڪاري لکھ ڇي ڳالائي. ابله ورڻ واده شورى وي او
عنبرين پروڻ يا نن راغلي وي، خو پٺه عمر ڇه اعتبار پٺه دي
اوڙو پوڙو تاوي ماوي کڻي يو يو نيم ڪال تير شو اوس خو
ڳالائي. بالڪل ددغي، کور يو جز دے لوتئي واڙه تري خوشحاله
دى عنبرين خو داسي خوشحاله ده ڇي پٺه تير عمر پسي ارمان
کوى ڇي خدا يه ڳالائي. خو نيڪ سيرته فرينته ده کريم خان هم
ڀڻه د ڪار سره دے خان ماما ورله ڇه پٺه زمڪه ور ڪري ده خان
له ڪر ڪرونده ڪوى، نن ستره د پٺي نه ڪور ته راغے غرمه ده او
پٺه ڇير نه ستمو ماني ده راغے او پٺه مور ئي غرو ڪرو "ابى، ڇه
شوي ڪوم ڇانئي؟ ڳالائي. ابى، چرته ده".

ڳالائي. ابى، دننه ده غرمه ده وي ئي ڇي اوده شم.

کريم خان: ولي ستره شوي ده ڇه

عنبرين راوتله وي "نه بچيه! ستاد سترگو نه زار شم پٺه ڇه
به ستره شم ٽوله ورڻ هسي ناسته يم ڪار خو خبر لو هم ده
خو دا جيني، مي هلو ڪار ته نه پير پري لکھ د سپين هاتي
اوڙگار ه ناسته يم. داسي غتيدو ته روانه يم خدائے دي خبر
ڪري چرته هغه شے مي زيات نه شى ڇه ورته وائي هغه بله پيشر
دے ڪه ڇه بلا ده"

کريم خان: ڀڻه خا بله پيشر.

عنبرين: او او دغه بله پير پيشر - وایم ڇي لو ڪار مي ڪولے

نو ښه به وه.

کریم خان: مور ښه په قلاره کښېښه ډېر کارونه دي کړي دي سستري سستمونه به وي ياد دي شی، چې يو اخي به وي مونږ به درته په ژړا ژړا سستري شو او نه زمونږ په سر لاس وهلو ته او نه زمونږ دلایسه کولو ته اوزگارېدي د خدائے شکر ادا کوه سستري ورځي لږې اوس دي د خوشحالي ورځې دي.

گلالي: دا به ولي کار کوو زه څه له يم دا خو لږ کار دے

نو.

عنبرين: لږ چرته دے لوري خو خدائے دي خوشحاله لره خد متکاړه ښځه ئې زما خو دومره طعمه نه وه. او اے زويه دا خو په هر کار داسې ښه پوهېږي چې ناشنا.

کریم خان: او نو خواتې اينگور د يو بل نه خوشحاله وليدي. مې اول خل خواتې اينگور د يو بل نه خوشحاله وليدي.

عنبرين: زمونږ دى څوك بچيه! چې لاد يو بل نه خفه هم شو نو بيا به څه کوو؟

کریم خان: د نورو نور څوك دى هسې ستا په خيال.

عنبرين: زمونږ معامله دنورو خلقو نه بدله شان ده خواتې اينگور خوشحاله مور او زوے خوشحاله ښځه خاوند او زوے خفه يو.

کریم خان: واقعي موري دا خبره دي د قدر وړه وکړه.

گلالي: خانه ډوله، تياره ده ته کور خوري که څنگه؟

کریم خان: زما خو فکر بدل شول مور د مور سره مې په خوږو خبرو شوم ډېر مې شو چې مونږ خو دوه درې کسان يو ډوله، به په حجره کښې خورو.

عنبرين: دادې ښه خوى دے زويه خان دي په ماما ډېر بوج

ڪوہ مہا ساسي پڙتے ئي درلہ پہ سر ڪرے دے چي د وڙو نہ دے
نور ورتہ مہ درنوہ.

ڪريم خان: خان ماما ڦير ٻنہ سڀے دے موري هغه چي زما
سرہ ڇہ وڪول دا خو پلار هم د زوے سرہ نہ ڪوي او بيا د
خوڙي سرہ پہ ما ئي ڦير احسانو نہ دی ڪاش چي ما پہ خپل
ڙونانہ ددي بدلہ وڙ ڪرے شوے خو ڪورے نو دومره به ڇنگه
وڪرم لکه هغه چي ڇومره احسان ڪرے دے بلڪي دا زه ڪولے شم
هم نہ.

گلالي: شڪر دے چي د خان ماما پہ نيڪيو قائل خو ئي دا
خانان او غتان خلق خو خپل وخت سر ڪري او بس.

ڪريم خان: ڪه خانانو وخت سر ڪولے گلالي، نو سستا سرہ به
ئي سر ڪرے وو خو داسي نہ ده دا په غت ڪچ نہ ده خپل تنده
قسمت او سڀي توڙ غواڙي.

گلالي: خا نو زوموڙو ڀنڀه والے پکڻي نشته خو سستا سڀيتوب
وو نو خانہ.

ڪريم خان: نہ موي ما خو اووي ڪنه چي د غت ڪچ خبرہ نہ
ده نو ته پکڻي رانغلي ڇه گلالي، سستا احسان خو دے اووي به
سستا خو دومره لحاظ دے چي حد ئي نشته او د ٽولو نہ لويه
خبرہ داده چي زما مور درنه خوشحاله ده.

عنبرين: بچيه ته خو سستے ئي خو ڇوڪ به د برہ نہ نہ وي
رانغلي؟ چي نعيم او بيدري، به ڇنگه وي نو ڪال تير شو تلين
راغے او خبر تري نہ شو.

ڪريم خان: ڀنڀه شوه مور چي خبرہ دي وڪرہ ياد مڃي شو د
ڪلاب ماما ڇوے بختور مڃي ليدلے وو تيموس مڃي تري او ڪرو وي
چي خوشحاله دي خو... خو...

عنبرین: خو خه سستا نه قربان بشم او ایه کنه جوړ خو دی کنه؟ ناسجوره خو نه دی؟ او د نعیم خوی خو خراب دے بدری ورسره ډیر ناکام کوی خو بیا هم وړه ده نو خدا لے دی ورته خبر کړی نو...

ددې سره د عنبرین د سترگو نه اوښکې توئې شوې.
گلالي: موري دا خه کوي ته ولې ژاږې هغه خو د خانانو کور دے هلته به ولې خفه کېږی او خور، رور دی د یو بل سره به ناکام نه کوی نو خه به کوی. نعیم خان خو ډیر ښه هلاک دے ما لیدلے دے زمونږ کره به تلو راتلو ډیر ښه خوی ئې دے زما د رور سره به اکثر وو او بدری بهی بی خو خان له د لوی نوم جینې ده ناکامی هم ده.

عنبرین: د قسمت چاري دی گلالي، چي ناکام نه کوی نو خه به کوی.

دوی لایه دې خبرو کښې وو چي گلالي ووي "ابی په ما خه چل او شو گورے که- په ما خو سترگي توري شوې او سر مې دروند غوندي شو نظر مې کم شو گورے قوسر شوم که".

عنبرین د گلالي خبرو په زړه کښې ډیره وار خطا کړه خو مخامخ ئې هغې ته د خپلې وارخطايۍ اظهار او "و خودا ئې ورته ووي" هله زر کښېنه په دې کټ کښې یا خمله کریم خان: ولي گلالي خه چل دے ډاکټر راولم که؟

عنبرین: ته خه دا سستا کار نه دے ډاکټر ضرورت نشته زه به بیا تا خبر کړم لوري خمله چي په ارام شي زه به درله یوه پياله چائے تیار کړم چي ته ارام وکړي.

گلالي: (په نړۍ اواز) موري خان له ډوډۍ ورکړه دے به اوږه شوے وی.

د کريم زړه قرار نه شو د گلالي، خوا له راغی "ته ماته او ايه کنه څه چل دے خبر خو دے کنه ټيک خو ئې کنه؟"

گلالي، د حيا نه مخ پټ کړو او په پټ مخ ئې کريم خان ته ووي "او زه ټيک یم ته ورڅه ملگرو له دي د ډوډۍ، انتظام وکړه خبر به شی."

کريم خان له ئې مور ډوډۍ ورکړه دے بهر ته لاړو او عنبرين د گلالي، خوا له راغله او ورته ئې ووي.

عنبرين: داسې ته لېونی، ئې تر اوسه دی مونږ نه خبرولو دا خو ښه شوه چې مونږ کور وو کڼه داسې کم عقلی بيا چرته اونه کړې په دي کښې خو هر څه پېښېږي په سر دي درد شته که نه په ارام ختمله ډېره ډډې په ډډې کېږه مه او گرځه راگرځه هم مه... وی، ما خو هلو هلاک ته څه اونه وي چې بختی، ئې خبر کړې وه.

گلالي: (د عنبرين لاس ښکل کړو) موري! نن ډېره پېښېم او داسې راته ښکاري لکه چې زمونږ تر مېنځه يوه اوږده جدایي راتلونکې وی.

عنبرين: ته څه لېونی، شوي که پاگلې دا څه وائي زه خو د خدائے مشکوره یم چې نيا به جوړه شم، وار مه خطا کوه، ته نا اشنا ئې داسې هر بنده پېږي خو خبر کېږي.

گلالي: مور که خفه کېږي نه نو زما مور او شپږين بی بی دي راشی ددي سره گلالي، خپل کشري خور ته اووي ورشه ابی، ته اواز کړه او شپږين گل هم راوله.

د گلالي، خور خپله مور او شپږين گل خبر کړې.

شپږين: اے جینى، څه چل دے خبر دے گلالي، څه وي جوړه خو وه کڼه نازمينې.

نازمینه: بڼه ده دڼه خو هغې وې دا مې ياده شوي ده نو.

شېرین: بڼېستو!... څه چې خو.

او زړ زې پرېوښه په سر کړو.

بڼېستو: ته هم د بادو په اس سوره ئې خو د روانو ملګري ئې نو نازمینه دې وليده او پروښه دې په سر کړو کښېنه چې دا زهر خو د مړۍ نه تېر کړو کنه تياره ډوډۍ ده.

شېرین: هۍ توبه په ما خو نوري، حرام د ستونۍ نه مې نه بڼګټه کېږی ګټه ته خوري نو خوره ډکه شه بيا راځه زه درنه لارم او چې زه لارم نو بيا هلوو رame شه.

زرينه: کېږه مه په دې رنډا ورځ به يواځې د کاله کره ولې څې څه غډۍ ولګېده د پلار او رور نه دې نه پرېږي.

بڼېستو: دا اوس د یرې نه وتلې ده د ګلالۍ مينه ده ما وې چې کریم ئې لېونې کړې دے خو په دې ئې ځان له جادو کړې دے چې څه به کېږی نو.

شېرین په دروازه کښې پناه کېده رواګرځېده او بڼېستو ته ئې په غصه کښې ووي "د ژنډې لور ئې په ځله دې وار نه موندلے کېږی خبرې دې لا پرې دی او خوراک دې لاتنه دې خپه ډکه زه درنه لارم".

زرينه: ګورے بڼېستو چې څه چل دے په دې وخت خو عنبرين يا ګلالۍ څوک نه رالېږی او لانا زميني دا ماته هم غلې ووي چې زه په خپلې مور پسې ځم هغې ته هم اواز کوم زما خو زړه ودرزېدو خدائے دې خبر کړی چرته دغه خو دغه...

بڼېستو: او مور ابې ستا خيال تياک دے ګلالۍ ناجوړه ده

بې راته ابله ورځ وېلې وو.

زرينه: ته ورشه جينۍ، يواځې لاره که ډوډۍ، کمه کوزه ووی

نویا راشه چي او ئي ويئي زه به هم چي دا بلنه خلاصه شي نو
در به شم چي مشر خان او ارشد ئي خبر كوي دي كه نه كريم
خان خو كچه هلك ده هغه په دي كارونو خه پوهېږي.

بښستو: هېڅ څوك نه پوهېږي خو پوهه شي دا د تولي دنيا
دستور ده داسي كېږي تاسو هم داسي غم په سر راځسكه ده
چي جېړانه يم نو.

زرينه: چارې شي داسي تېره ژبه دي ده چي سمه خبره دي د
ځلي نه نه خبري ته ورشه جيني. درنه لږه پلار به ئي خبر شي
قهر به شي ورته.

بښستو: نه قهرېږي ورته كه قهرېده ورته نو ولي به داسي
روانېده.

دوى لاپه دي خبرو كښي مشغول وو چي سردار خان كور ته
راغى وي "شېرني يا شېرني"

زرينه: شېرين خو نشته خانه د عنبرين كره لږه.
سردار خان: اوس خو كور وه اوس لږه ولي؟ خه مازغه ئي
خراب شوى دي كه زړه ورځ ته كوره او د كار وخت ده
مېلانه دي كار به څوك كوي.

زرينه: زه به كوم بښستو هم د هغې سره لږه عنبرين پسې
نازمينه رالېږولي وه زما خو خيال ده گلالي، د واړه ناجوړه ده.

سردار خان: خا خدائے دي خبر كوي خدائے دي ور له زوه
وركوي خور مي، ډېره دردمنده ده او خفه هم ده د گلالي، دپاره
خو هغوى خپل هر خه پرېنسي دي كه زوه ئي او شو زريني نو
ما به زر خبر كړي.

زرينه: خامخا خانه تا به نه خبرووم نو څوك به خبرووم او
اے تاسو ډوډۍ، زر زر او خورۍ زه هم هلته وركم.

سردار خان: ورځه ورځه خو ډوډۍ زرزراکړه او اوگوره ته
 دا عمر لکه د باد تېر شو ما خو وي چي دوه مياشتي هم نه دي
 شوي بېگه مې سوچ کوو ما وي چي کریم دلي له په خپل خوا
 کښي نوه کور جوړ کړم او په هی، دے هی، دے کال نه زیات
 وخت تېر شو.

زړینه: تاسو اوده یی کټه داده دویم کال قابو کړی.
 په دي کښي ارشد هم کور ته راغی.

سردار خان: ارشده ته چرته څه مه بچیه گلالي، ناجوره ده که
 چرته د هسپتال شی نو.

ارشده: او بابا زه خو ځکه کور ته راغلم ما پسې ترور بی بی
 ښستو رالېږلي وه خبر ئې کړم، مورې ډوډۍ، راکوه چي خورو
 پته نه لگی.

دوی ډوډۍ، په مېلمنو هم اوخوړوله او په خپله ئې هم
 اوخوړه او په طعمه ناست دی چي څه به کپړی بختی، دائی
 دننه بهر کپړی په انتظار مابښام شو څه پته اونه
 لگېده کریم خان وارخطا وارخطا کور ته ځي راځي.

کریم خان: شېرین گل څه چل دے مړې ما خو خبر کړه کنه
 گلالي، ښه ده؟

شېرین گل: د نورو نوري د ډوډۍ د ډوډۍ ټپه سستا خو د
 گلالي، سره غم دے مور و پلار خوياندي رونه درنه هیر دی او
 که لاپلار شوي نو چي لایسا په څه کوي په ټوله دنیا دي نظر
 نشته.

کریم خان: شېرین گل زما نور څوک دی.
 شېرین گل: هېڅ څوک دي هم نور نشته بس خو یوه گلالي.

ددی سره شپږين په خندا شوه او د کريم مور را بهر شوه او اوښي وي.

عنبرين: کريم خانه بچیه په لالاجی پسې دي ورشه چې د سورلی انتظام وکړي شپه ده هسې نه چې تکليف زيات شي او هسپتال ته تلل راشي.

کريم خان: مور هلو و وخت نه ضائع کوو که دي خوبه وي نو چې هلو او س هسپتال ته لاړ شو.

بختی: زما هم خوبه ده چې اوس لاړ شو هسپتال بڼه ده نور کار د خدائے دے چې هغه ته څه منظور ده وی هغه به کبری.

ارشاد راغے سردار خان هم راغے زرينه د دوی نه لږه مخکېني راغلي وه سردار خان عنبرين او زريني ته ووي "څنگي حال دے؟"

زرينه: خانه زما د کريم خان خبره خوبه ده هسپتال ته لاړ شې که بختی پوهه ده نو هسپتال خو بل شان وی کنه.

بختی: ولي زه به ورسره نه ځم څه زه هم ورسره ځم. شپږين: يوه به زه ورسره ورځم.

سردار خان: نا عنبرين او زرينه به ورسره لاړي شي. بختی: ضرورت نشته زه ورسره يم نور څه حاجت دے.

شپږين: ما خو څو ك نه شي پاتې كولى زه خو ځم او نور ستاسو خپل جوړ دے هر څوك چې ځي.

سردار خان: بڼه شوه بڼه دادې لاړه شي شرته څه ضرورت دے تيارېږئ ورشه اړشده موټر راوړه. کريم خان هم د ځان سره يوڅه که ضرورت شي نو.

موټر راوسته شو گلالي، ئې روانه کړه گلالي، خپلي مور ته خوابتي ته او د شپږين گل موټر ته جدا جدا واره وار ورتراړه.

شوه په ژړا شوه چې ماته بخښنه کوي زه ډېره بربېرم زړه مې داسې درزېږي او سترگې مې ږېږي خدائے دي خبر کړې خو زه کڅه نن ستاسو نه جدا کېږم. خدائے خبر که بيا يو ليدل کتل اوشی ما معاف کړئ او د عنبرين په اوگه ئې سر کېښود و مورد بې ته خو راته ډېره بخښنه او که ستاسو سره چې خورمه بلد او شو زما په سر او شو.

عنبرين: ژاړه مه دا خو د خوشحالي، ورځ ده گوري نه مونږ ټول خورمه خوشحاله يو مورد دي راغلي ده زما وړندار ولاړه ده زه یم رور او وړاره مې هم دی شېرین درسره ځي او گوره ته خورمه بختوره ئې ټول خلق ستا د تلو او د راتلو په انتظار دی. گلالي: هر څه چې تاسو وايئ خو زما زړه د پردې نه وتلې دے يقين مې نشته چې بيا راشم موري بخښنه راته کوه.

مور ئې ښکل کړه وي د خدائے په امان بربېره مه خدائے به خبر کړي.

زرينه: دا خو داسې ناشنا وار خطا جينۍ ده ماته خو ډېره نره او کلکه ښکارېده دا ته څه کړي گلالي، روغي موقې ښځې ته گوره اسمان دي په خلقو راگوز کړے دے خدائے يادوه خدائے به خبر کړي خبر به شي.

گلالي: مور بې بې دغا کوه چې خدائے خبر کړي. شېرينه: ځي چې خو ناوخته کېږي بختۍ څه شوه راځه هله ته راسره شه ښېستو څه شوه. پره ښېستو نو ته هم داسې ناکاره ښځه ئې چې د غرض په وخت کښي خلق به روان شي دا به چرته غېب شي اے جينۍ څه شوې خواره شي ناوخته دے ناجوره جينۍ په لاره کښي ولاړه ده او دا داسي لور په گوتونو کښي لوغږې.

ڀنبستو: راغلم راغلم خه غدی، ولگېده خادر به نه پسر وم
سر توره به خم خه ځي چې خو کومی یو وشلېدو.

شېرین: داسې مټاکه ده دي ته اوگوره ترور بی بی دا ددي
خبري دی.

عبرین: وائی به غایي به خپل کار کوي هله پچی به تلوار
شي، روانېږي ځي خدائے یو په ډکه منگول راو له.

ټولو امین اوي دوي را بهر شول په موټر کښي کښېناستل
خه شېبه وروستو د علاقې غټې هسپتال ته راوړسېدل ډاکټر
نې ولیدو هغوي ور له کمره ورکړه او زانډه ډاکټري ته ئې ووي
چې مریض په خپله نگرانۍ کښي واخله ډاکټره په مریض پسې
کمرې ته لاړه خه شېبه وروستو بیا بهر راووتله د راوتو سره د
هغې سترگې په هغه ډاکټر ولگېدې کوم چې دا راغوبتلي وه
هغه ددي د راوتو په انتظار وو او تپرس ئې ترې وکړو.
ډاکټر: ډاکټر صاحبه مریض څنگه دے ستا په خیال.

ډاکټره: ما خو ئې معائنه وکړه خو اېرېشن به کول غواړي.
ډاکټر: که خه کوشش کېدے شی نو اېرېشن مه کوي. سړي
خپل دی که لږ تکلیف مونږ تېر کړو یا انتظار وکړو نو خبر خو
چې د دوي تکلیف اونه شی.

ډاکټره: ډاکټر صاحب زه کوشش کوم گټه نیمه انتظار
کوم ځکه چې انجکشن مې کړے دے او یو انجکشن ورته بل
کوم ستاسو حکم په سر سترگو.

دوي په انتظار گاه کښي کښېناستل کله کله پکښي چائے
شرېت هم وڅکي خو چې وخت په خه تېر کړي بڼه کافي وخت
اوشو ناوخته شو دوي د هوټل نه ووتی، راوړه هغه هم سره
اوخرے شوه ډاکټره راغله او تعاشه ئې اوکړه بیا را بهر شوه

کاغذونه ورسره وو وي ئي د مريض خوك وارث؟ رور يا خاوند.

ارشډ: زه ئي رور يم زه جي وايئ خه چل دے.

ډا اکتيره: ايريشن لازمی دے مريض ته تکليف زيات دے. هنه دا دوايائي راوړئ او پيه ده دي کاغذونو دستخط وکړئ ايمرجنسی ايريشن دے چي اوس ئي او کړو.

کریم خان: خور ډا اکتړې! بغیر د ايريشن نه بل خه صورت؟
ډا اکتيره: چي کېدے شوع نو مونږ له دا خوند نه را کوری چي خلق تنگی کړو او خان سترې.

ارشډ کریم ته ووي ته لاږ شه دا دوايائي راوړه او زه به دا دستخط او کړم. خبر دے خفه کېږه مه دا خو زمونږ د فائدي دپاره وائی. خپله هغوئ ته خه فائده ده، را کړه دا کاغذونه چي دستخط ئي کړم ارشد دستخط او کړو دوايائي راغلي او مريض ايريشن تهتر ته لاړو شيرين گل او ښېستو په جدا ځائے کښي په انتظار شوي. ارشد او کریم هم د دوی خوا له راغلل.

کریم خان: خدائے دي خبر کړی لازما خو زړه ډېر اوږېدو هسي نه چي گلالی، لکه د گل جل اووهی، زه خو به زه خو به...

ددي سره کریم غریب اونیو و ارشد ئي په سر لاس کېښودو "زور کیه وارخطا کېږه مه داسي د تولو خلقو سره کېږی هر مريض راځی ايريشن ئي کېږی او روغ مورت واپس ځی گلالی به ولي جل وهی."

شیرین گل: داستاد ميني انتها ده کریمه چي پریږي دا لا ستا مينه او محبت دے چي د گلالی نه یوه گېټه جدا کېدل نه غواړي کنه هېڅ هم نشته اوس لږه شېبه پس به گلالی، که خبر وی رابهر شی او ته به ئي اووښي.

کریم خان: امین امین خود زما زره گھبراؤ دے پربدلے دے او
داسي درز پري چي خدائے دي خبر کړی نو. د گلالۍ سره به مې
دوه خبري بيا اوښي او که نه.

بېستو: نو مونږ څه اوکړو زمونږ د وس خبره خو نه ده کړه.

شېرین: غلې شه ستا څه کار دے ستا نه خو تپوس نه کوی
ماسره لگيا دے کریمه خفه نه شي دا به غاښي.

کریم خان: ما خو ددي خبره هله و اورېدلي نه ده چې څه ئې
اووي او هر څه چې ئې اووي بڼه ئې اووي ددي هم حق دے د
څه وېيلو. تاسو ټول زما په سر په تکليف کښي شوئ دي
غريبي ته څه گناه دے يو وخت خو نه شو کړه.

شېرین گل: ټول خلق داسي کوی رشته او خپلوی دي ته
واڼي کریمه چې سپړے د يو بل په سخته کښي پکاړشي. د بنده
غويښه د خوراک نه ده خو خدمت ئې د کولو دے او هم دي ته
انسانيت واڼي.

کریم خان: خبره دي په گل بدله لالاجی څه شو لالاجی اے
لالاجی.

ارشاد: دا څه لکه د لېونو پيا وړو دي هسپتال په سر
راخستلے دے خلق راغونډ شوی دی او ته کوکاري وهي.

کریم خان: ولې به نه وهم زما زره زما د لاسه وتلے دے دا
اوس په تسلو نه کېږي زما هېڅ يقين نشته زما او د گلالۍ
ملاقات نه شي کېدے.

په دي کښي ډاکټره راماخامخ شوه کریم خان زر راپاڅېدو
"څنگی شوه گلالۍ"

ډاکټره: لابي هوشه ده په هوش کښي نه ده راغلي ستا څه

کریم خان: زما محبوبه او معشوقه ده زه به بغیر د هغې نه
مړ شم ډاکټر صاحبه مړ شم که گلالي، له هر څه او شو نو ښه به
نه وي.

ډاکټره: ده ته يو انجکشن او کړی چي دے په ارام شي.
بيا شپږين گل ته نژدې شوه او اوښي وېيل "ماته افسوس
دے چي هلك پيدا شو خو مور ئې مړه شوه گلالي، اوس په دې
دنيا کښي نشته امبولنس تيار دے لږه شېبه وروستو تاسو
خپل مړه وړے شي"

شپږين گل چغې کړي "دا نه شي کېدے ډاکټر صبيب دا نه
شي کېدے زه به کریم او الاچي ته څه وایم زه به ترور بی بی،
خپلې مور او د گلالي، مور ته څه وایم"

ددې سره شپږين گل د مخ په وهلو شروع وکړه او پړقونه ئې
د ځان نه پورته کړل. ښېستو هم په چغو شوه خلق راغونډه شول
خو د خدائے په کارونو د چالاس رسېږي. کریم خان ځان زمکني
ته راواچولو مخ ئې اووهلو او په چغو چغو ئې وژړل. ارشد هم
د ژړا نه ډک ولاړ دے چي دوی له حوصله ورکړی خو کله کېدے
شوه د کریم خان او شپږينې، ژړا خو هسپتال په غوغا کړے دے
د ارشد هم د سترگو نه اوښکې روانې دی کریم خان ئې په خوا

پورې اوښوو.

ارشاد: ژاړه مه رورکيه سستا نه خو زموږ دا طمعنه نشته ته
خو کلک سړے ئې حوصله اوکړه دا څه کوي په خلقو ډېرې
سختي رايي.

کریم خان: الا دا سخته د برداشت نه ده ما پرېږده چي ځان
مړ کړم زه به خپلې مور ته څه وایم. هغې خپل کور پرېښودلو د
گلالي، پلار او مور ته به څه وایم هغوی خپل کله زما دپاره

پرېښودو. خان ماما ته به په کومو سترگو ځم هغه خپل روږ زما پلار زما دپاره پرېښودل او زما نصیب دا وو صرف دیارلس خوارلس میاشتي خوشحالی او بیا داسې غم چې هغه زما د زغم نه دے لالا ما پرېږده ما پرېږده چې خپل سر دېوال له راوچوم.

ارشاد په ډاکټر پسي په منډه شو ډاکټر ئې راوستلو کریم له ئې انجکشن وکړو څو لحظې وروستو هغه نشه شو او بې هوشه شو. اېمبولېنس راغے گلالي. په سپین کفن پټه لکه سره چې د گل په پچی. د خاسې لوبڼه خوره کړی داسې ئې مخ ځلېدو. په اېمبولېنس کښې کېښودے شوه شپږین او ارشد ورسره شو. کریم خان ئې په موټر کښې واچولو څه لږه شبیه پس دوی حجرې ته راغلل سردار خان په انتظار ناست وو چې اېمبولېنس ئې ولیدو وار ئې خطا شو.

سردار خان: ارشده اے ارشده څه او شو ولي؟ تاسو خو ارشد. (غریب نیولے راکوز شو) او بابا چې څه قسمت ته منظور وو هغه او شو گلالي. ددې دنیا نه لږه د کریم خان ښېرازه او لکه د پچی سپړدونکې دنیا د جل څپېرو او وهله او مړه شوه د هغه د ځلې نه خندا لږه او په سترگو ئې ژړا راغله زموږ به دا نصیب وو نو.

سردار خان: نوزه به ئې موره ته څه وایم دا څه او شو خدايه دومره لویه سزا موږ خو بد نه دی کړی. موږ خو چاته نقصان نه دے رسولے.

په ټول کلی کښې ماتم شو هر لوی وړوکی د گلالي. په غم کېوان لوند کړو او په چغو چغو ئې وژړل خو د تقدیر لیکل څوک بدلولے نه شی. جنازه ئې کور ته وېږده او صبا د لسو بجو

د جنازي اعلان او شو صبا لس بجي هم راغلي جنازه او شوه او
گلالي، خپل ابدی کور ته وپورې شوه.

کریم خان هغسي خلقو نشه ساتلے وو ځکه چي خپل سر ئي
ماتولو که هر څو خلقو د کریم او گلالي، په جدايي، وژړل خو د
هېچا هم وس نه رسېدو چي د کریم خان دا غم ئي د هغه سره
وېشلے وے گلالي، لکه د گل غوتي، د سپړو نه مخکېسي د
اجل باد اوو هله او تورو خاورو ته اوسپارلے شوه وړو کي هلك
تري شېرين گل واخستلو او خپل کور ته ئي وپورو.

زرينه کور ته راغله د شېرين گل سره ئي هلك وليدو نو
ورته ئي ووي "اے جينی، دا څه کوي دا وړو کي دي راوړو د
عنبرين نه دي تپوس کړے وو که.

شېرين گل: تپوس ته څه حاجت دے دده دی څوک څه د
کرامت ماما بڼخه خو به ئي نه وړي دے خو د خانانو د کور
وړو کي دے.

عنبرين: بد دي او کو تپوس به دي کړے وو.
شېرين گل: که خفه وو واپس به ئي پوسم کنه.

توله ورځ نن په ماتم تېره شوه ټول خلق لافتاحي له را روان
وو ځکه چي د خانانو غم بنسادی وېره وه. او څه خلق د گلالي
په حادثاتي مرگ، وېر غمژن وو څوک په کریم خان خفه وو څوک
د ارشد په غم غمژن وو. ټول خلق وېر پریشان تلل راتلل او د
سردار خان په حجره کښي د غم او ماتم يوه داسي تياره خوره
وه چي هر څوک خاموش وو ځکه چي گلالي، مړه شوه ماشوم
بچے تري پاتي شو او د کریم خان مور د کوره بي، کوره شوه او د
کریم خان د مستقبل پته نه لگېده چي اوس به هغه څه کوي او
څه به ورسره کېږي د هغه ژوند به څنگي تېرېږي.

حقیدائے زورہ

دوہ دری ور خے تہری شوی خلق کم شو مہمانہ اکثر
 رخصت شول خلق پریشان درمان ناست دی د گلالی د مرگی
 نہ زیات وسواس اوس د خلقو د کریم خان سرہ دے چہ خہ بہ
 کبری کریم خان بہ خہ کوی د ہفہ خو زہ پہ یو داسی اسمانی
 تندرو چقیدو چہ ہلو علاج ئی نشستہ مور ئی خان لہ خفہ دہ
 او ماما ئی لاپیشان دے ارشد ہم ستومان دے چہ اوس بہ خہ
 کوو او ہر سرے پہ داسی تصور کنی وو چہ دا کوڑمہ یعنی د
 کریم خان مور بہ خہ کوی د ہفی غریبی بہ خہ حال وی خہ
 خپل خیلوان لاپہ کور کنی دی بیخہ جمع ناستی دی ارشد
 کور تہ راغے د کریم خان مور عنبرین زراپا خیدہ

عنبرین: اے بیچہ رور دی خنگہ دے پہ خود شوے دے کہ نہ؟

ارشد: تروڑ بی بی بیہ دے بیہ اوس ئی سترگی غوولی دی

اوبہ ئی ہم او خکلی

عنبرین: چہ لہو لاووی ئی اوخوڑے نو، دوہ دری ور خے ہری
 نہری تہری شوی کمزورے بہ شی

ارشد: پہ خیلہ بہ بیہ شی خہ بہ اوکوی د قسمت پینہ دہ د^۱

خدائے قدرت دے اوس خو د خدائے پہ کرو صبر دے نو

عنبرین: او کنہ نور بہ خہ کوی خدائے دی ورتہ خبر کوی
 چہ ماغہ ئی خراب نہ شی نو نور بہ گورو خلیے دے اخر بہ بیہ
 شی

زرنہ: وار مہ خطا کوہ عنبرین روغ رموت بہ شی کہ خبر وی

عنبرین: دی دی! داسی گوزار ئی خوړلے دے چي اعتبار مې نه شی دا خو بڼه ده چي ژوندے پاتې شو زما خو دا طعمه هم نه وه داسي مينه ما دچا فقه ده ليدلې خدايه توبه مې دې وی توبه گورے څه جادو ئي کېږه وو.

زرينه: دا د جادو خبره نه وه د هغې رنگ خوئ خصلت داسي وو چي هر څوک پرې مټين وو گلالي. خو د جنت مرغۍ وه راغله او لاړه والوته.

عنبرین: داسي د جنت مرغۍ ورکه شه زمونږ کور ئي وړان ويچجاړ کړو زه د کوره راوښتلې شوم او دسترگو د رپ هومره وخت نه وو تېر شوړے چي لاړه په تورو خاورو دننه شوه. خو واقعي خوئ خو ئي داسي وو چي داسي خوئ په خانانو خلکو کېښي هم نه موندے کېږي خدائے دي او بخښی اوس خو لاړه د بخښاي شو نه نو.

ارشاد: دا خبري پرېږدئ بابا وائي چي هغه وړو کي هلك څنگه دے او د چا سره دے.

زرينه: هلك د شېرېنۍ سره دے گورے چي دائی ئي ورله څوك نيولي ده او بڼه جگگ جوړ دے.

ارشاد: ښکر دے چي جوړ دے دا خو زمونږ د خور گلالي يوه اولنۍ او اخري نځينه ده زمونږ دپاره او هنه بابا وائي چي د هغه نوم وسيم شو.

عنبرین: خدائے دي خان الاخوان په زړ پوره کېي زمونږ ورسره داسي غم دے چي هلك له ئي لانوم هم کېښودلو د هغه دي مبارک شی وايه دوئ پرې ډېرې خوشحاله شوي.

ارشاد: زه اوس غم د واره خيال ساتئ.

عنبرین: اے بچیه لاس نيوې له زمونږ دکلی څوک راغلی

دی کہ نہ

ارشاد: ڄوڪ به راتل ترور بی بی د راتلو هغوی ڇه ڄاڻے

پر پڻو دے دے

عنبرین: ولی نہ بیا هم پلار ئی دے کہ پہ خپله نہ راتلو نو
کلتوم او نعیم خو به ئی رالہبلی وو کنہ. د دوی زوہ د شین
کمر لاندی وچ قید او دہ زما لور او زوے راو نہ لہبیل د پر
بد بختہ سرے دے نو خدائے دی ددہ مرگ پرده کوی چي دا دنیا
تری دمہ شی دمہ داسی خو به ڄوڪ د سر د دشمن سره هم اوانہ
کوی او زما زوے گناہ ڇه کرے وو خو د خپلی مرضی بختہ ئی
و کہہ نو پہ دہ داسی کوم الفت راغے خدائے ددہ پہ خپل سر د
شین اسمان تندر و اچوہ چي مونہ ئی در پہ در خاوری پہ سر
کو

زینہ: بس کہہ عنبرین دا ڇه وائي خلق ناست دے او داسی
ڻیری دی او کوی نامردی کہہ هغه هر ڇه دے ستا د سر خادر
دے ستا پرده ده ستا عزت دے او لا دا ڇه کوی چي پہ هغه کور
کنسی دی لور او ڄوے هم دی او طمعہ ولی شلوی تاسو به د
خبرہ بیا خپل کلی او کور ته ڄی

ارشاد: او ترور بی بی هم داسی به کبری انشاء اللہ

عنبرین: بچیہ داسی به څنگه او شی هغه خو داسی نارامہ
سرے دے چي مونہ به څنگه کور ته پوڄی

ارشاد: دامہ وایہ هغه هم اخر پلار دے او بل دا چي ستاسو
پہ ڇه څیز شبر وو هغه خو فیصلہ شو نو پہ تاسو ئی ڇه پوری
دی زما یقین دے چي هغه به تاسو او زما رور کریم خان معاف
کوی

عنبرین: دا خبری اوس پر پوڄی دا راتہ اوایہ چي د کریم

خان به اوس خه کبری دلته خو به رانه شی کنده؟

ارشند: فی الحال لږ صبر پکار دے ذهن به ئې په ارام شی لږ سکون به ورته راشی بیا به راشی اوس خو ورته لاډا کتر ناست دے یو وخت تري هغه نه شی خوزېده.

ارشند رابهر شو پلار ئې خبر کړو چې وړوکه هلك د شېرین سره دے هغه مطمئن شو او په سوچ شو چې کاش داسې اوشوے چې کریم خان واپس جگج جوړ شوے زما خور ئې مې ژوندے جگج جوړ او روغ مویټ ولیدے زما د غریبې خور نور دی څوک د خاوند کور پرې هم وړان شو او په زوے ئې دا افت نازل شو خدا یه ته پرې رحم او کړې، او که لا دا اوشی چې د شېرین او هغه تر مېنځه د وړو کوالی هغه مینه بیا تازه شی نو د خاندان عزت به هم واپس راشی او مونږ به هم یو ځائے شو کېدے شی چې دا نفرت ختم شی او د دوو خاندانونو تر مېنځه د یو نړۍ او مینه ژوند اغاز او شی.

دے لایه دې سوچ کښې وو چې ډاکټر د کمري نه رابهر شو سلام ئې او کړو، سردار خان ورته ووي:

سردار خان: ډاکټر صیب خور ئې مې څنگه دے جوړ خو به شی کنه.

ډاکټر صیب: هغه خو جگج جوړ دے خان ماما مینه تیار دے.

سردار خان: نو بیا رپاڅی ولې نه خور اک ولې نه کوی څه چل خو دے. خو تاسو ډاکټران زموږ نه خبره پتوئې زموږ نه مة پتوئې چې څه ځدائے ته منظور ده وی هغه به کبری او او شو هم هغه څه چې هغه ته منظور وو.

ډاکټر صیب: ستاسو خبره په گل بدله خان ماما هغه کبری او هغه اوشی چې ځدائے غواړی فی الحال هغه ته لږه ذهنی

پر پشاني ده او ڪلالی، ٿي به ذهن ٻيو داسي نقش پرڻيندو ڏهه
چي دا ورائول زمونڊ ڏا اڪثر انو ڪار نه ڏهه

سردار خان: نو پيا د چا ڪار ڏهه زمونڊ خو دا خيال ڏهه چي
مريض ٿيڪ ڪول د ڏا اڪثر ڪار ڏهه

ڏا اڪثر صبيب: او صبيب ستاسو خبره درسته ده خو دا ٻيو
داسي مريض ڏهه چي ٻيو همدرد تيمار دار غواڙي او ٻيو داسي
فرد پڪار ڏهه چي هغه د ڪريم خان سره مينه هم او ڪڙي او
خدمت هم چي ڏده د چقيقلي او زبلي زړه د پاره مرهم شي او
دا ستاسو خپل خلق ڪول شي مونڊ نه.

ارشاد: تاسو خپل وس او ڪرو ڏا اڪثر صبيب مونڊ ٻيو خبر ڪرو
خدائے به خبر ڪڙي او س به مونڊ خپل خه بندوبست ڪوو.

سردار خان: خه بندوبست به وڪرو دا خو د ڏا اڪثر نه خبره
او تله مونڊ به خه بندوبست او ڪرو ارشاده بچيه خو سستا رور
ڏهه ناڪام ورسه ڪوه دا دل دي او ددي شوملو د غاڙي دي نو.
ڏا اڪثر: بنهه صبيب مالھ اجازت راکڙي تاسو مشغو ٻڙي.

سردار خان: خي جي په مخه مو بنهه ارشاده بچيه د ڏا اڪثر
صبيب سره د موٽره پوري لڙي شه.

ارشاد: بنهه جي خامخا ورسه ورخم.

ارشاد بنهه په عزت او احترام ڏا اڪثر صبيب رخصت ڪرو پيا
واپس د خپل پلار خوا له راغي او د راتلو سره ٿي خبره شروع
ڪوه "بابا ڪريم خان واقعي زما ڪشر رور ڏهه خدائے به خبر ڪڙي
تاسو فڪر مهه ڪوي تاسو دومره قرياني ڪڙي ده دا به تشه نه
خي هر خه به ٿيڪ شي.

سردار خان: خفه په دي ٻيم چي ٻيو خو مي رحيم خان سره
دشمني په سر واخسته د خور مي ڪور وران شو او خور ٿي مي

په داسې حال شو. هلو په بند پېوند نه پوهېږم چې څه او کوم ارشد: ما خو تاسو ته عرض او کړو بابا د فکر خبره نه ده هر څه به اوشی تاسو لږ په ارام کړئ. دا یو ذهني مریض ده د دودمره زړه شې تپلک کېدې لکه چې تاسو ئې څومره زړ غواړئ.

سردار خان: او نو ددې زمانې ځمکې او زمونږ زړه خیالونه مونږ څه پوهېږو تاسو ته خو اوس مونږ لېونی ښکارو کنه چې دا بوداگان څه وائی او زمونږ خبرې درباندي بدې او درنې لگې خو خبر د هر چا خپل وخت وی نو مونږ خپل پېر تېر کړو اوس ستاسو زمانه ده په خپله خوښه ئې تېروئ. خبر دا مې واوړه چې که زما زوئې ئې نو کریم به سپکېدو ته نه پرېږدې دا اوس زمونږ د عزت او ناموس سوال د دې پلار به ئې راپورې خاندی چې او گوره ته څه حال ئې شو او ډېر به کوز سترگې شم.

ارشد خپلې کمري ته راغې پلار ئې په کټ کښې کښېناستلو په کمزه کښې کریم خان زوړند سر د بازو نه په کټ کښې پروت د دې لکه چې مړه وی د ځلې نه ئې غوښه خېژی ارشد ورسره کښېناستلو لاس ئې ورله د سر نه لاندې کړو لږ ئې راوچت کړو او غوښې پرې او کړو.

ارشد: کریم خاننه روکیه څنگه ئې ته خو د خبره نن ښه ښکارېږي سترگې او غوره ته زه دې لاجی خوا ته ناست یم. ما نه هم مرور ئې ماسره خبرې نه کوي دا غم به یواځې تېروي زه خو ستا مشر رور یم ستا غمخوار یم سترگې پورته کړه دا غم یواځې ستا نه د دې دا خو زمونږ د ټولو په شریکه د دې گوره ستا مور په څه حال ده د هغې څه غم نه کوي.

کریم خان: (په غلې او کمزوری شان اواز اووي) لاجی توان

مي نشسته مړه يم هسې ساه راپكښې ده، دا هم ونلے وے نو ښه به وه تاسو خو به دمه شوى وئ كنه. ژوندے لاش ستاسو په اوځو سور گرځم زما قسمت خراب وو نو تاسو راسره ولي په عذاب يئ تاسو ولي كېږئ زما خواره برخه زما د ماما رور او مور په سر شوه. خدايه ما مړ كړې ما مړ كړې چې ځلالۍ نه وى نو زه په دې ژوندون څه كوم زه ژوندۍ اوسېدل نه غواړم خپل سر ئې بازوله را رتاؤ، څو خو ارشد قابو كړو.

ارشد: دا څه پاگل شوي گوره ته د خلقو سترگي تاته دى دا زه منم چې د ځلالۍ پيلتون ستا دپاره د برداشت نه دے يوه حادثه وه تېره شوه تاله اوس حوصله پكار ده ستا ژوند يواځې ستا نه دے ستا مور ده او هغه څومره بې ځوكه ده كريمه. دا سوچ دې چري هم نه دے كېه هلته په كور كښې ستا كشره خور او وروكې زور پساتي دى هغوى دى نه يادېږئ. ستا د مشرۍ څه ذمه وارى نشته. ته په دنيا كښې صرف د ځلالۍ د مينې دپاره نه وي پيدا. دا خو يوه واقعده وه او شوه او ختمه شوه زړه صبر كړه ستا غوندي حوصله مند ځملى خو دېرې سختي زغى او ته... او ته.

ددې سره د ارشد د سترگو نه اوښكي لږې او د كريم په مخ او خښدي.

كريم خان: (سترگي پورته كړې او ارشد ته ورتړغاړه شو) لاجى ته هم زما په غم او د ځلالۍ په مرگ غمژن ئې كنه ستا د سترگو نه به ولي اوښكي تلې ماته او گوره زه يواځې پاتې شوم كور كلے خو لاڅه كړې چې هر څه مې وران وېجاړ شو زړه مې مات شو پړه وښه ئې د كوشپرو لو نه دى، زخونه ئې داسې درد كوى چې د اوښكو په ټكور نه شى قلا بند زه څه

او کوم لالجي زه به خه او ايم زما خوك دي ماله مرگ پڪار دے
زما ژوند بيکاره دے زه نور په تاسو چان نه بوج کوم لالجي
خان نه بوج کوم. خدا ئے دياره کړه دادي په ما احسان دے ما
پرېږده چې مړ شم، مړ شم.

ارشاد: لېونے کېږه مه ته به ولي مړي مړي سستا دشمن شه
داسي بېبري بيا او نه کوي. ما خواته او وي دا يو طوفان دے
خان ټينگي کړه زه مضبوط کړه دا طوفان به تېر شي دا دومره
اوږد نه دے دا زه منم چې دا يواځي سستا د سر پټي دے او په تا
دروند دے خو مونږ هم سستا په خوا کښي يو په دي طوفان
کښي مونږ هم لاهو يو. خو مونږ چغې کوکاري نه وهو تا خه
دنيا په سر راخستلي ده په حوصله شه بهر ټول لوټي واړه وائي
چې کریم خان لېونے شو بډے د گلالي، د غمه سودائي دے چغې
کوکاري وهي کم از کم مونږ خو مه شرموه کنه يار.

کریم خان: لالجي دا ستاسو د شرم خبره نه ده زړه مې کوم
دے چې طوفان ته ئې ټينگي کړم. ټينگېدے خو به زه هله شوم
چې پټي مې ولاړي وے ټينگي وے زه خو طوفان کښي لاهو يم
نظر کښي هلو و غاړه او ساحل نه راځي نو خان به څنگه کلاک
کړم کنه خوك خاندی او که خوك د چا په خندا شرمېږي زما
پرې خه زه خو د خان غم اخستے يم ځکه چې د گلالي نه ليدل
زما دپاره مرگ دے نور خلق به په دي سترگو څنگه اووېنم دا
خو چې خدا ئے رنډي کړے مرم خو هسي هم نه کنه پکار خو وه
چې د هغې ساه حلقه وے او زه ورسره مړ وے.

ارشاد ورله ډېره دلایسه وړکړه خو د کریم خان زړه داسي
چاؤلے دے چې هېڅ پېوند نه اخلي يو داسي غم زپلے دے چې
علاج ئې نشته. داسي مار خوړلے دے چې پاړو ئې نشته او يو

داسي ڇيڙ ئي ضايع ڪرڻ ۽ ڇي نعم البدل ئي نشته. ڇهه به وکري پيا لکڻ ۽ مري پڻ ڪٽي ڪٽي پريو تلو او سر ئي زور بند ڪرو ۽ سترگو نه ئي ۽ اوبنڪو شبيبي رواني شوي ۽ خدا لائڻ پڻ چارو ئي لاس نه رسبي ارشد ڏي ٻي ڀيرو ارام ڪرو او پيا ڪور ته راڻي سره ۽ راتلو عبرين ئي مخي له راغله.

عنبرين: بچيه سٺا نه زار شم ته ڇو ڦير ستره شو ڇو ڇهه او ڪرم زما هم زره نه فلا ربيري نو ته مي ڀي تپو سونو ستره ڪرڻ. ڪريم خان ڇنگه ڏي ٻيڻه شو ڏي ڪه نه سترگي ئي لانه دي غيرو لي؟ ڦاڪتر ڇهه اوو ڇي ٻيڻه به شي ڪه نه خدا لائڻ دي خبر ڪري زما ڇو زره داسي پري ڇي ڇهه به ڪيري.

ارشاد: هيڻج هم نه ڪيري ٻيڻه ڀي حوصله شه ڇهه قيامت يو جوڙ ڪرڻ ڏي ڊڪلي قول لوني واره راغونله شوي دي او ٻه مون پوري خاند.

عنبرين: ڊا زمونڊ لاسه ستاسو سره او شوه بچيه ڪنه تاسو ڇو ڦير ڊعزت ڪورني وي ڇو زما قسمت خوار وو تاسو مي او ڪرو لي.

ارشاد: تروو بي بي دا خبره نه ده خو... لن ناکام خو غواڙي ڪنه ابي!! يا ابي!! زراشه تاسره خبره ڪوم.

ارشاد خيله مور جدا ڪره دواڙه ڪينها سئل مور تري تپوس او ڪرو.

زرينه: هلاڪ ڇنگه ڏي ٻيڻه به شي ڪه نه؟

ارشاد: ٻيڻه ڏي ٻيڻه ڏي ٻيڻه به شي ڇو... خو...

زرينه: دا ڇهه ڪلهي وڌي وائي ارشده پيلار دي لا وار خطا ڏي... ڊهغه ڊ مور نه هم خبره پتوي او مانه هم خو خو- نانا- جو جو- دا ڇهه وائي زويه زه ڀي پتو او نيمگرو خبرو نه

پوهېږم سادده پنځه یم چې څه دي په زړه وی صفا صفا اوایه

چې پوره شم

ارشډ: هم دا خبره ده چې زما ژبه پرې نه خوزی کنه زه خو

څه...

زړینه: اوایه اوایه که څه پاتې شوی چې هغه هم اوبخښو
کنه جولی خو هسې هم نشه ده که په جیب کښې دي څه وی نو
قربان کهه سخی ځوانه.

ارشډ: مور تنگی نظری مه کهه زما پلار او زما خور ډېره
قربانی کوي ده پلار مې لور او خور مې د دور او خاوند نوم
هېر کېږي دے خو د کریم خان د مینې دپاره ئې د گاللي نوم
یاد ساتلے دے د هغې قربانو وخت لږه نوره قربانی غواړی او د
هغې وخت راغی موري وخت راغی.

زړینه: خا نو نوره قربانی لاپاتې ده او نو مونږ خو د قربانی
خاړوی یو چې مونږ نه حالوی نو نور څوک دی هغه مری مې
حاضره ده پرې ئې که چې تے او پلار یو خوشحاله شی زړونه به
یو ساره شی.

ارشډ: مینې ډک لاس د خپلې مور نه چاپېره کړل.

ارشډ: گوره موري زه ستا زوی یم، داسې د کریم هم مور
ده کنه هغه به د خپل زوی دپاره سوچ نه کوی چې هغه جوړ
شوی او بیا د هغې زوی شوی تے ما په داسې حالت کښې
لیږي شې چې زه دي ژاړم خوشے دي پروت یم گله دي وډې دي
وايم خوراک څښاک دي بند کړم او تنها د غمونو په دریاب
کښې ډوب شم او ما سره دي په خوا کښې نه مور نه خور او نه
بل څوک همدرد وی اوایه مور زما په سر دي ستا قسم وی دا
به تے اوزغې ددي سره ارشد په ژړا شو او مور ئې هم وژړل.

زرينه: خدا ئے دي داسي وخت رانه ولي ارشده زه خو به مړه

شم

ارشده ئې په وچولي (تندی) بېکل کړو او بيا ئې په مخ مخ
بېکل کړو "داسي خبرې بيا اونه کړې سستا په دشمن دي داسي
اوشی"

ارشده: مور دا حالت د کریم خان دے د هغه مور بې خوکه
ده د هغې د دلایسي څوک دی خو زه، ته او زما پلار دی نور
څوک دی دا پیتۍ به هم مونږ وړو نور خلق نه.

زرينه: او وايه نو، زه څه او کړم؟

ارشده: غوږ راته کېږده قهرېږه مه زه به درته يوه خبره کوم
خو بده به ئې نه گڼوې. شېرینۍ، ته او وايه چې هغه دي د کریم
خان څنگ ته ځي راځي ډاکټران وائی چې کریم خان له د یو
همدرد ضرورت دے او دغه همدرد صرف شېرین گل کېده
شی زه او ته نه او نه د هغه مور.

زرينه: خدا ئے دي نه کړی دا نه شی کېدے زما لور اوس په
دې شرم شرموي خلق به وائی چې دومره خدمتونه ئې اوکړل او
انداغونه ئې يوړل ددې دپاره چې خپله خور يا لور ئې پرې
تاوان کړه او زما دي لور ته گوره داسي کلکه جينۍ، ده ما ورته
ووي چې دا وړو کي هلك د خان سره مه راوړه نو نه قلاړ بده خبره
ئې دي ته راوړسوله چې اوس پکښې دا هم او شوه هۍ، توبه زه
خو د هغې سره دا خبره نه شم کولے او سستا خور ده د پلار دي
لور ده پلار او رور ورسره هر څه چې وایئ.

شېرین گل د دوی شاته ولاړه خبرې اوري خو دوی نه ده
ليدلې د خپل رور مينې ته ئې وکتل د پلار مجبوري، ته او د
ترور غم ته رو غوندي ئې غاړه تازه کړه دوی شاته وکتل.

زرينه: اے جينی، ته ولاڻه ٿي! او مونڊن دا خبري ڪوو شرمهري
نه.

ارشيد: ولي به شرمهري دا د شرم خبره نه ده خوري، زه خو
تاته ډپر شرمندہ یم حکم چي مونڊن اول هم سستا نه قرياني
غوبښلي ده او تا کوي هم ده د گلالی، او کريم مينه په انتها وه
په دغه مينځ کښي هېڅ خوځ نه ځانډل خو يو قيامت راغی د
کريم زړه ټي او چقرو دغه چقېدلې زړه د خپل مامو د لور نه
ملهم غواړی. او يو رور خپلي خور ته جولي، غوړوی او په دي
تشه جولي، کښي تري د مېلمه او غريب بي څوکه غم زېلی او
تيا ه شوی رور دپاره ملهم او د زخمونو ټکور غواړی.

شېرينه: لاجبی سستا نه زار شم ما خو هر څه سستا او د بابا
دپاره قريان ښه دی پاتې راسره څه دی چي درکړم سستا خبره
په سر سترگو چي څه زما نه کېدے شی اوبه کړم خو خلق به څه
واني؟ وانی به چي د گلالی د مرگ نه پس شېرينی، د کريم
خان د ميجورۍ نه ناجائزه فائده واخسته او شرکت ټي ورسره
جوړ کړو زه به د خلقو په نظر کښي سپکه ورکه شم نوره سستا
او د بابا خوښه.

زرينه: ما هم دا خبره کوله لکه چي شېرينی، وکړه دوی خو
هللو شرمهري نه.

ارشيد: مور ته غلي شه دا سستا خبره نه ده شېرين! ته زما د
زړه توتيه ټي زما خور ټي واقعي چي دومره قرياني هېڅوځ نه
شی کولے مونږ هم کوز سترگی يو ولي څه وکړو چي د ترور
بی بی دي بي څوکه ورځي او د کريم دي مرضی او ناجوړه بدن
ته او گورم نور زړه مي څوگي شی او بابا هم په تلوسه دے چي څه
به کېږی.

شیرینہ: ولی بابا ہم دا غواړی لکه چي ته وائي؟
ارشاد: او او رالېبلې هم هغه يم او خالص په تا پسي.

شیرین: زما هر څه زما د پلار او زور نه قربان او زار دی
زما شرم هم ته ئې او حيا هم او بابا خو مي د سر پروتې دے چي
د هغه او ستا څه خوښه وي نو انکار به نه کوم د نن نه پس به د
کريم خان غم په اوگه کړم او انشاء الله چي تاسو به کريم ته او د
هغه مور ته کوز سترگي نه کړم خبر کهه زما په زړه هر څه
تېر پېړي حکم چي زه هم پوه پېښنه چيني يم او پښتانه خپل بد
نه شی هېرولې زه هم خپل بد نه شم هېرولې.

ارشاد: گوره خوري، دا د پښتو وخت نه دے د يو مريض د
مرگ او ژوند سوال دے دا خالص په خدائې پوري وبستل دی
په خدائې به شی او په تا به شی.

شیرینہ: غم مه کوه لاجې په قلاره زړه اوسه بابا مي خبر
گېر د نن نه پس به د کريم د چقيدلې زړه ملهم زه تيارووم دا
آر پېس زما خبره ده او ماته نه ئې پرېږدي زه به خپل مريض له اوس
به دارو درمل شروع کړم.

ارشاد راغې شیرین گل ئې په وچولې ښکل کړه تر غاړه ئې
کو په سر ئې ور لاس راښکودلو "خوري" دا ښکې به دي
ستا پلار، زور او مور نه بلکې د کريم خان ټول ټبر او زمونې
د اړه گوډه مي نه هېروي افرین شه خوري، افرین ستا مور ويلار
او ستا زور به ستا په نوم فخر کوي او ستا نوم به په عزت
اخلي، داسې کار به شاد په تاريخ گڼي هېڅ څوک اونه کړی دا
په د تاريخ په پاڼو د سړو زړو په لاسوړي وليکلې شی.

نامہ نویس

وقت تیر پیدو تنہائی او یواخی والے زیاتبدو لکھ د ورځی
 رنرا چي پھ تلو وی او د ماہنام تیاره راخو رپری داسی د شیو
 ورځو اژدها هم تیارو ته اوږدبدو قدرتی امر دے او فطری عمل
 دے چي گنہ گوره خورپری د غم زیلی انسان د غم بوج پھ ذهن
 زیاتپری او هر فرد خپل خپل حالاتو او واقعاتو ته پھ سوچ شی
 چي اخر زما خٹہ کردار دے خٹہ عمل دے او مالہ خٹہ کول پکار

دی.

ارشاد شہرینہ دلایسہ کرہ هغی د ارشد خبره پھ خٹہ او منله هم
 خو چي یواخی شوه او د بلی د سیوری لاندی د ماہنام
 د خورپد ونکی تیار ی دا تور خاما رئی ولیدو نو احساس ورته

ووي چي دا خٽه کوي خٽه دي ووي خٽه دي وکړو د يو داسي سړي سره به ته ژوند تېر کړي چي د گلالۍ د زلفو جوتو، د هغې د سترگو رنډ او د مسخ بېکالا لاهغه خوب ته نه دے پريښودلے هغه ئې داسي لېونے کړے دے چي خپله مور نه پېژني ماته نه گوري زما پلار او رور ورته ياد نه دی خپله کورمه هم ورسره ملاکړي نه ده په داسي ځائے کښي به ته خپل حيثيت او مقام څنگي او ساتي دا ستا دپاره ناممکنه ده شېريني ناممکنه.

او بله دا چي زه خو هم پښتنه يم ما خٽه گناه کړے وو په ما کښي خٽه کعے وو چي کریم د گلالۍ سره مينه کوله دا مينه خو زما سره هم کېدے شوه. زه په ذات پات نسب په رنگي خٽه کمه ووم په گلالۍ کښي خٽه چل وو چي هغه ئې زما نه غوره کړه.

زه به خپلو همخولو چينکو کښي د سترگو غوړلو نه اوځم دا منم چي وسيم وړو کي دے ده سره احسان کول زموږ فرض دی خو ددي دا مطلب خو نه دے چي زه دي د زوے په حيث دے قبول کړم او د پردو وړو دائی توب به کوم. کله به ئې سر اوخوړلو چي دا خٽه وانې شېريني دوه دري ورځي مخکښي خو دي د لاجي سره خبره کړي ده هغه له دي دلایسه ورکړه. خا دي ورته اوکړه. ترور بی بی دي په سر لاس راښکودلو بېکل ئې کړي او د هغې زړه دي غټ کړو پلار دي هم خبر شوے دے اوس خو هېڅ نه کېږي. بيا به ئې سوچ بدل شو چي هر خټه کېږي ولي نه کېږي زه خپل ناموس ولي تېاه کړم زما خانداني وقار دے عزت دے زه د چا نه په خټه کمه يم ما له داسي نه دی کول پکار د کریم خان غوندي خو به ماته شل کسان ميلاو شي کریم خټه دے دے ډېر ښه دے نو زما د ناموس او ننگ نه خو مال نه ښه دے کنه. بيا ئې د کریم وړو کولے، د دواړو شرکي

لویې د هغه دې کور ته د مور سره راتلل. ددې هغه کور ته د مور سره تلل را په یاد شو او جبرانه شوه چې عجیبه خبره ده شپږینی، داسې په اسانه دې د هغه مینه هېره کړه. که هغه بې وفا شو نو څه؟ محبت خو دې ته نه وائی خلق وائی چې د یو لاسه پرت نه خبری که هغه مجبور وو نو څه ماله پکار دی چې زه د هغه د هغې مینې قدر وکړم چې کله زموږ په زړه نو کښې وه هېر دې شو چې یوه ورځ کریم خان راغله وو. او تا ورله چائے راوړو نو تاته ئې څه وپلې وو.

کریم خان: شپږینی، ته یواځې زما د ماما لور نه ئې بلکې زما د زړه ملکه ئې زه جبران یم چې داسې وخت هم راتلے شی چې ته مې هېره شې زه خو وایم چې د قیامت په ورځ باندې هم داسې نه شی کېدے. خدائے دی هغه وخت نه راولی.

شپږینی: بس کړه بس خوشامندي مے شرموه د ماما کور دې دے راغله ئې زما څه لحاظ دے چائے دې ځکه نورې خبرې پرېږده دا د مینې محبت لوظونه دا ټول ټوټې دی او بیا د پښتنو کورونو ځملي؟ دوی خو لکه د سیلابی باغ ته راشی گل او شوکوی بوئې ئې کړی او ارتاؤ ئې کړی او په مخه روان شی چائے ځکه چائے.

کریم خان: دا څنگه کېدے شی شپږینی، ځنې گلونه داسې وی چې گوزارل خو لری خبره ده چې سپه ئې د خپل زړه د هغې چمن نه اوځکلے هم نه شی که سپه ئې غواړی چې هېر ئې کړم خو یادېږی ورته او هنه زه منم چې ځوانی لېونتوب دے خو دا یواځې زما د ماما کور نه دے بلکې ستا کور چې دے پوهه شوي که نه.

شپږینی: ښه پوهېږم مور مې نزدې ناسته ده ډېر څه مې په

زړه دی خو وئېلے ټي نه شم.

کریم خان: سستا دي قسم وی شېرینۍ، او ایږه چې څه دي په زړه دی سستا په زړه چې هر څه دی دا به خامخا بڼه وی سستا اقدار، سستا خیال سستا خواهاش دا ناکاره نه شی کېدے ځکه چې په تا کښې حیا، محبت، عزت او ناموس هر څه ټیکاری. سستا د سترگو او مخ نه پته لگی چې زما دپاره سستا په زړه کښې څومره مینه ده دا اندازه ماته لگی.

شېرینۍ: ما مه غلوه مه زړه دومره ساده نه یم هر څه چې کېږي د مشرانو په مرضۍ به کېږي لومځی او زگار کړه زه ځم ماته نور کارونه پراته دی. دا د وړو خبرې پرېږده ته لالوئي شوے نه ئې د وړو کوالی فېصلې اکثر د ختمو د کورنو په شان وی چې سپړے پري ځان سترې کړی او بیا ورله لته ورکړی او وران ئې کړې دغه شان سستا خبرې دی زما عزت دے ناموس دے دلته سستا ددي خبرو حق نشته.

کریم خان: (په خندا غونډې شو) که ته هر څه وائي کنه خو دا خبره اتل ده او اخري ده که د تقدیر فېصله ده نو هم دا واوره چې خدائے زما او سستا تقدیر لیکلے دے لیکلے.

شېرین په تصور کښې ټول وړو کوالے ذهن ته راوستلو او یقین ئې او شو چې واقعی د کریم دا خبره خو حقیقت وو چې زما او سستا تقدیر لیکلے دے لیکلے تقدیر لیکلے دے تقدیر لیکلے دے. هغه ورځ کڅه راغله گلالي، زما او د کریم د لیکلی تقدیر په جنگی کښې مېنځ ته راغله او مړه شوه زمونږ د مینې د خوږېدو دپاره د گلالي، ښکلي، ځوانی قربان شوه او د سوکړې زمکه د هغې په رنگینو وینو سپر شوه. خدایه سستا څومره لوی قدرت دے ته په هر څه یوهېږي خو د گلالي، څه

کټاه وو د هغې او کریم مینه چې خومره فایره وه دومره لنډه وه.

داسې په لنډو نه وه ختمېدل پکار په دې کښې نېستو راغله او غوږې په شېرنۍ وکوړ.

نېستو: بیا مې بې پې په څه سوچ کښې ده. ولې خفه ناسته ئې دا سوچ مه کوه چې کریم به ستا شې دا سړی دی کنه دوی خپل کار تر سره کړی او خپله مخه او نیسې، نه گوري دلته چې به راغی او ستا سره به ئې د مینې خبرې کولې ماته هر څه یاد دی ستا به هم هېر نه وی هغه هر څه ئې بیا هېر وو او اوس خو د گلالي په سترگو پسې داسې ژاړې لکه چې ژوند ئې په اور کښې تېرېږي دا سوچ مه کوه فایره ئې وفا ده.

شېرین: او نېستو تا هوښیاره خبره وکړه دواړه وړې لوتې شوی یو د یو بل په طبعه پوهېږو هم دا سوچ مې کولو یو طرف ته د کریم خان بې وفائي زما ناموس او عزت، بل طرف ته د کریم بې خوځۍ، بېماری زما د ورور او پلار حکم او منت د ترور بې یی خفگان دا هر څه مې مخې ته شو نو...

نېستو: نو څه تا څه فېصله کړې ده اوایه کنه نن دې په زړه څه دی بیا د ځان نه د قربانۍ گډوړه جوړوي که. او کنه یوه اخره قربانۍ بله او کړه تر اوسه دې کریم او د هغه مور ساتل، اوس به ئې زوے ساتي وسیم خان... او بیا به ورله نوره کورمه او ستا هېڅ حق نشته نه حق لري ستا په شان څوک دی ته د چا نه کمه ئې رنگ دی ناکاره دے په کاروبار نه پوهېږي نو دا خلق په تا ولې نښې ږدی او ځان او پتموی سره کښېنه سوه. لهوژنۍ نه شې د خپل عزت او ناموس هم خیال ساتل پکار دی.

شېرین: که ته هر څه وائي نېستو خو ما د قربانۍ لوظ

کپڙے ڏے او بیا زما د کریم مینه هغه د وږو کوالی خلوص او
 محبت څه شو که گلالي، لکه د یو باد راغله او د کال دوو
 دپاره ئې مونږ د یو بل نه جدا اوساتلو نو څه تاته زما د مینې
 او قربانی، حالات ټینکاره نه شو اوس کریم ته د یو همدرد
 ضرورت ڏے او هغه...

ښېستو: او هغه ته ئې بل څوک نشته هغه کوه خپل دي جوړ
 دے نو زه خو جبرانه یم چي تاله خدائے څنگی زړه درکړې دے
 زما دي توبه وی ژوره ډنډه ئې هر څه چي دراوغوز زېری نو په
 تل کښي ئې ورک شی.

شېریني: (مسکي، شوه) څه ښېستونن دا خبري پوره وي د
 انسان اوچتوالے او لوئی، داده چي د یو مظلوم بیمار او مجبور
 انسان پکار راشی، ما فیصله کړي ده چي کریم هر څه چي دے
 زما دے او زما به وی.

ښېستو: ښه ده نو سوچ به دي کړې وو د هغه د ذهن نه
 گلالي، وېستل گران دی.

شېریني: د گلالي، مینه واقعی د هغه په مزغو خوره ده خو
 حقیقت داده چي گلالي نشته دا به اخر د هغه د سر نه داسي
 هېره شی چي ته به ئې ویني چي د انسان وجود نه وی نو شکل
 یې ډېر وخت د سړی په ذهن نه پاتې کېږي او رو رو هېر شی.

دوی په دي خبرو مشغول وو هغه خوا د رحیم خان حجره
 کښي د معمول په شان خلق ناست دی چيلم پروت دے او یو
 نوکر لري په گوټ کي د نسوارو گانږي، ایساره کړي ده غرب،
 غرب نسوار ټکوی مېلمانه ناست وو هغوی رخصت شول رحیم
 خان رو غونډي په خپل مخصوص انداز کښي راپاڅېدو وي
 ئې غفرانه یا غفرانه خالے او طوطا څه شو

تولو په يو اواز لاس په نامه غږ وکړو چې، جي حاضر يو حاضر څه حکم دے.

رحيم خان: پرون راسې مې شوج بدل ښکاري او په يو عجيب حالت کښي يم.

غفران: خانه ولي طبيعت خو دي ښه دے کنه؟

طوطا: ولي به خراب وي مونږ ته د څه کمې دے خان دي خدائے خفه نه کړې تماکو مې نوي راوړې دي ډېر زوره ور دي نسوار تيار دي واخله ته هغه پروني نسوار ښه نه وو.

خالے: بې وخته خبرې مه کوه طوطا پرون راسې د خان طبيعت ته زه گورم نو ښه نه ښکاري.

غفران: نو ستا څه خيال دے چې څه چل دے.

خالے: په ډاگه خبره ده چې کور خوشے دے مېلمان نه هم کم ځي راځي نعيم خان هم اوس حجري ته نه راځي گلشوم بې بې په کور کښي يواځي ده. مشره بې بې نشته کريم خان هم د حجري کار دارے سره وو هغه هم نشته نو چې چمن د گلونو او ښو د مرغو نه خالي شي نو کوم انسان به داسې وي چې خفه کېږي به نه.

غفران: يره خو ښه دلته ئې نو دا ستا خبرې دي گوره دي بې هوده ته دا څه وائي خان داسې سره دے چې په دي وړو وړو خبرو ئې غوږ گرېږي هغه خو د اوسپنو سره دے لکه د پښې غر داسې خلق خاليه نه خوزيږي دا غر به هلته لاړ شي او هغه غر به دلته راشي خو خان به خپله فېصله بدله نه کړي خا، او طوطا: او نو ولي به بدلوی او خان ته د څه کمې دے مونږ نه يو څه خاليه بيا داسې خبرې مه کوه دا هسې د سړي طبيعت خرابوي.

رحیم خان: غفران! بس کرو، تہ ہم غلے شہ طوطا خالی رشتیا خبرہ کھڑی دہ ما چہ د خپل ناموس او تش عزت دیارہ د خپلې کورمې کومہ تباہی کړې دہ ما چہ د خپل خاندان سرہ خہ وکړل ماتہ محسوس شول چہ بالکل یواځې یم ما سرہ خوک دی رور مې په خوا کښې نشته مشر خوئے مې د کورہ بهر دے ښخہ مې ہم هلته دہ وړو کے زوے او لور مې په کور دی خو داسې دی لکه د جیل مجرمان لکه د سستول جیل مجرمان. زہ ډیر یواځې والے محسوسوم خالی په قبول عمر کښې نن خبرہ کړې دہ او زما د زړہ اواز ئې پیژندلے دی.

خالے: ستا نہ زما سر او زما اولاد زار شہ دا خو مونږ ځان له هسې د دروغو او دھوکې وړ کولو دیارہ تش په نوم ناموس او عزت جوړ کړے دے سرے هلہ عزت مند او دروند شی چہ ددہ خپل خیلوان ددہ په خوا کښې وی او ځان هغه دے چہ د قوم او کلی محلې خلق ورسره وی ما د خو ورڅو نہ محسوس کړې دہ چہ مونږ بالکل یواځې شوی یو خو صرف ظور تنہ پاتې یو او د دوو دریو ورڅو نہ خو داسې ښکاری چہ په مونږ کښې هم کنډو کړی.

غفران: هلاکہ خالیہ! ډیر هوښیار شوے ئې زړہ ور هم شوی په ځلہ کښې دې ژبه اوشوہ اوس د غتو خلقو په خبرو کښې کار لري.

طوطا: غفرانہ غلے شہ واقعی خالی ښہ خبرہ کړې دہ ښہ خالیہ مونږ ته خہ کول پکار دی.

خالے: تاسو پوهہ نہ شوی مونږ له تش ننګی ناموس نہ دی ساتل پکار ځان پیژندل ښہ څیز دے خے چہ ځان او پیژنو خپله تش په نوم لوتی ختمہ کړو او که خپل ناموس ساتل غواړو نو

د خپل عزت د ستاتلو دپاره مونږ له لږ ځانته پرېښودل پکار دی.
غفران: نو سستا دا مطلب دے چې د سردار خان ننمواتي

او کړو.

طوطا: دا خو ننمواتي نه ده خو د خپلو سره خپلوی ده نو چې
يو سپړه مروړشی نو بل ئې نه د لاسه کوی څه او هغوی گناه
څه کړه دے شړلی هم مونږ دی او خفه هم مونږ یو.

خاله: طوطا په ځله دي گوره شه داسې خبره دي او کړه چې
په زخم دي پټی، ولگول له نن دي گورے د مېښې د پيمو چانته
څکله دے که بيا چرته د غوا د پيو چانے او نه څکي خا.

غفران: نو ولي دا ناکاره مونږ شو گناه زمونږ په سر شو زه
خو ځان له ډېر خوشحاليږم چې بې بې خپل کور ته راشی کريم
خان راشی او زمونږ ججره اباده شی.

رحيم خان: تاسو ښه وايئ.

ددي سره ئې د چيليم يو کش رابنگلو او خپله خبره ئې
جاری وساتله "زه څه وېنگلي اوږه يم؟ ما چاته تر اوسه سر نه
دے تپت کړه ما خو د ټولو ورنږه سره مدام ضد او پښتو ځکه
کړي ده چې د بل چا مرضی نه کووم او بيا د ښځې او زوے؟ دا
څنگه کېدے شی ددي نه خو مرگ ښه دے.

خاله: خان چې گمېږئ مه گرمی يو ډېره کړي ده او خپل
ژوند يو تباه کړه دے مونږ ځان له څه او کړل، اولاد له يو څه
او کړل او قام له تشه پښتو به تر څو بادو او فائده ئې څه ده
خو سراسر نقصان د ښځې او زوے سره پښتو نه کېږي هغوی
هسي هم کمزوری دی او بيا نن صبا خو د پښتو هلو سوال نه
پېدا کېږي ځکه چې زمونږ خو د کرمی د لور سره نه لگېده ته
د هغې اینگور جوړېدو ته تيار نه وي هغه مړه شوه اوس مې

اور بدلی دی چي د کریم خان حالت ډیر خراب دے مازغه ئې
 کمزری شوی دی او ذهن ئې ابتر ابتر دے. بی بی هم ډیره
 ناچاره ښکاری ځکه چي واره بچی ئې دلته بی څو که دی او
 مشر زوے ئې په دی حال شو هغي گناه څه کړه دے ټوله سزا
 هغي ته مېلاؤ شوه دا ظلم دے په هغي.

غفران: ځله ډیره مه سپړه د خان طبیعت ته گوره هسي نه
 چي معامله وړانه کړي.

خاله: نن که راسره هر څه کوی کنه خو وایم به ځله نن نه
 بند ووم خپل مالک نور شرم ته نه پریږدم، چي موزی دده په عزت
 خوشحاله او په بی عزتی، خفه نه شو نو ایمان به څنگی تیر
 کړ.

طوطا: ایمان خو هغه سپړه تیروی چي د هغه ایمان وی کنه
 زموږ خو ایمان نشته نو.

خاله: سستا به نه وی نو موزی: خو د خدائے فضل دے ډیر
 ایماندار یو.

رحیم خان: نو وایه کنه خالیه څه او کړو.
 خاله: دا به او کړو چي سردار خان سستا مشر رور دے همېشه
 ورته تا مټیا کي وټپلی دی او هغه ناکام کړه دے کنه هغه د چا
 نه په څه کم دے سستا ښځه او زوے ئې په خان تاوان کړل د کریم
 خان واده ئې په دوم دام سره او کړو ورله به ورشو او د خپل
 ناموس په خاطر به د هغه نه معافی او غواړو، مشر به بی او
 کریم خان به را روان کړو او خپل کوز ته به راشه او دلته به یو
 وار بیا لکه د اختر خوشحالی شی. گنډه گوره به شی او موزی
 به ټول خوشحاله شو.

عمران: هلاکه طوطا نن په دی خالی څه شوی دی دا خو د

ژړندې زوږ دے په خوله ئې وار نه موندلے کيږي څه نشه خو ئې نه ده کړې کڼه.

طوطا: خدائے دي، خالے خوشحاله کړی هر هغه څه ئې اوږي څه چي ما وئېل غوښتل خو نه مې شو وئېلے دا ښکې به ئې نه هېر ووم.

رحيم خان: بس بس خاليه استا خبره په سر سترگو راځي چي څو واقعې خبره ده خان الا خو زما د پلار په ځائے دے او عنبرين څه گناه کړه دے. کريم خان ته څه گناه دے خو مينه ئې کړې ده او مينه ئې او کړه لاړه گلالي، مړه شوه او خبره خلاصه شوه لکه چي مريض مړ شو او تبه ئې او شلېده ورشه خاليه نعيم خان خبر کړه چي کلثوم هم تياره کړې چي څو خالے: هغه به هم راسره لاړ شي.

رحيم خان: او کنه ولي د خپل ماما کور ئې نه دے خپله مور او خپل ورور به اووښي موزې به د خان لاسره ميلاو شو او خبرې به او کړو.

نعيم خان او کلثوم په منډه منډه تيار شو په خوشحالي، خوشحالي، ئې جامې بدلې کړې.

نعيم خان: کلثوم اے کلثوم زما هغه جامې څه شوې. کلثوم: صبر او کړه پرتوگابڼ پکښې اچوم تادي مه کوه.

نعيم: ولي به نه کوم الا او ابی، به وينم ډير مې ياد شوی دی.

کلثوم: زما لږ ياد پړی څه خو څه مې وئېل نه شو. موټر تيار شو کلثوم او نعيم راووتل خالے، غفران او طوطا هم په گاهې کښې کښېناستل او د سردار خان د کلي لار ئې اوښوله څه وخت وروستو موټر د سردار خان د حجرې په غولۍ

کڻي ودریدو خان سره د کلثوم، نعیم او خپلو ملگرو راکوز
شو.

سردارخان: هلكه خچنه دا خو رحیم خان او ملگری ئې نه
دی... هغه چمچي؟

خالع: چمچي نه خان لاسپاسو نوکران، ستا رور او ستا
بچی راغلی دی.

سردارخان: اوهو دا خو کلثوم او نعیم هم دی ورشه ارشده
دوی خو کور ته بوجه غنبرین وړیسي فېره کېده.

رحیم خان: خان لالاسلام علیکم (دواړه ورتړغاړه شو)
نعیم او کلثوم په منډه منډه کور ته لږل رحیم خان او
سردارخان سره د نورو کسانو په خندا خوشحالی. کښېناستل.

سردارخان: ورشه ارشده تړه له دي د چاتیو بندو بست
او کو.

رحیم خان: او چائے خو راوړه چې اوڅکو. کریم خان څه شو
چي زه ئې اووینم.

سردارخان: ته په ارام شه چائے به اوڅکي کریم به راشی لږ...
رحیم خان: (وارخطا غونډي) ولي خان لالا کریم له څه چل
دے؟

ارشده: نه کاکاجي هېڅ چل نشته خو د گلالي، مرگي د هغه
په ذهن فېر بد اثر کېږي دے فاکتور ورله د ارام گولۍ وړکوی
علاج ئې شروع دے وائی چې په گنډه گوره کښې ئې مه
کښېږی.

رحیم خان: زه به یواځي ورشم کنه واقعی ذهني مریض له
په گنډه کښې کښېږول ښه نه دی.

رحیم خان راغی کریم خان په کټ کښې خاموشه پروت دے

نېکې ورسره ناست دے نېکې خان وليد سپک پاڅېد "خان بابا السلام عليکم" خان نېکې په خوا پورې اونيږو "نېکېه جوړ ئې؟ ښه ئې، تا خو هلاکه موزئې، ټول په کریم بدل کرو مور و پلار دي پرېښودل او دلته راغلي."

نېکې ستاسو د سر سورۍ دي همېشه زمونږ په سر وی زه خو د کریم په سر هلته اوسېدلې يم هغه خپل مور و پلار او کور پرېښودل نو زما مور و پلار د هغه د مور و پلار نه زیات وو څه او ستاسو په مخکښې به بیا کوز سترگه ووم.

رحیم خان: نېکېه داسې خلق په دنیا کښې ډېر کم پېښېږي ماته اوس احساس اوښو چي په دنیا کښې مال هېڅ څیز نه دے د انسان سریتوب او ښه کارونه پکار پورې چي د سړی خپلوان د هغه په خوا کښې وی پلار او زامن په اتفاق وی نو عزت او ناموس ئې بحال وی کنه تنها سې د هېڅ نه دے په سریتوب کښې ئې څوک نه گوري کریمه څنگه ئې کریمه سترگې او غړه.

کریم سترگې اوچتې کېږي او رو غونډي ئې اوي "بابا السلام عليکم" خان پرې رانېکته شو په خوا کښې ئې کېښاستلو او ښکل ئې کرو.

کریم خان: بابا کلثوم او نعیم څنگي دی تاسو یواځې راغلي.

رحیم خان: نه بچیه کلثوم او نعیم راغلي دی د مور خواته دي ورغلي دی.

کریم خان: هغوی ښه اوکړل اېی. ډېر یادول زه خو هم څو ورځې اوشوي د هغې خوا له نه يم تلې.

رحیم خان: اوس خو به څو که خبر وی خپل کور ته بیا به ټول عمر د هغې په خوا کښې ناست ئې. کریمه زه په خپلو بدو

خبري اترې اوشوي گيلي ماني بيان شوي خو اوبه کله په ډانگ بيليوبی خپله کورمه د يوبل سره دلاسه شوه کريم خان ئي کور ته بوتلو شيرين گرندی، راغله کريم ئي د لاسه اونيوو او کښېناستله ورسره په اوگه ئي ورله لاس کښودلو.

شيرين گل: کوره کريمه دادي په خان څه کړی دی هېڅ قيامت نشته روغ موبت شه گوري نه پلار و مور، خور، رور او ماما، ماما ټول ناست دی ستا خبري غواړي ته ورته خبره نه کوي.

کريم خان: شيريني زما په زړه کښي ژوند نشته زه د گالۍ مينې خوړلے يم مړے يم... مړه کله خبري کولے شی زما نه د روغو خلقو طعمه مه کوی زه د خان بابا نه خوشحاله يم دوی ته مورتو ياد شو که نور څه نه وی نو مور خو به مي خپل کور ته لاړه شی کنه نعيمه! کلثوم! راشي کنه مسره نه کښېنی څه

زينه: ولي دا ستا د مور کور نه دے څه د هغې د پلار کور دے

عبرين: تيك ده دے زما کور ولي نه دے خو د بنځو دپاره خپل کور د خاوند کور وی او نارينوو دپاره د پلار کور، کور وی دا خو د خدا ئے وېش دے او د هغه تقسيم دے مونږ له پري عمل پکار دے

رحيم خان: خان تيار کړي عنبرين زه بهر د خان لاسره کښېنم چي خو

رحيم خان بهر حجري ته راغے او د سردار خان ئي د پريد شکر په ادا کړه "خان لانه مشکور يم تاسو په مسا د پريزيات احسان کړے دے زه يو د لوی مشکل نه بچ اوساتم"

سردار خان: گوره رحيمه دا خو سستا خپل کور دے ماته سستا
 د جذباتو او گرم خورئ پته وه او دا مې يقين وو چې ته گرم ئې
 خو پلار هم ئې او ضرور به ته يو واري دي کور ته راځي او
 خپل ناموس به بېرته بوځي. ډېر ښه دي او کړو خو افسوس دا
 چې کريم اوس تش کنډر دے دده سره به ډېر ناکام کول غواړي
 که تا خپله گرمۍ کمه کړه او صبر دي او کړو او خوی دي بدل
 کړو نو دا هر څه به ډېر په اسانه اوشي او دا تاله کول پکار دی.
 رحيم خان: خان لالا هم داسې به کېږي اوس مې هوش راغلي
 دے ته څه خبر شئ زه بالکل يواځې شوے وم په ما ډېره سخته
 وتلې ده نوره جدائی نه شم زغملے مونږ له اجازت راکړئ چې
 ځو.

سردار خان: دا د تسادي خبره نه ده رحيمه تاسو ډوډۍ
 او خورئ کريم به د هغه ډاکټر او گوري چې د هغه حال څنگه
 دے لا خو ډاکټر هم نه دے راغلي.

رحيم خان: تياک ده ډوډۍ ته به ايسار شو دوئ کينښاستل
 ډوډۍ ئې او خوره ډاکټر هم راغے د هغه راټي دا وه چې کريم له
 مکمل ارام پکار دے چې څوک ورته داسې خبره نه کوي چې
 دده زړه پړي تنگېږي او يو داسې ملگرے ور له د ژوند پکار
 دے چې د ګلاکي نقش دده نه هېر کړي.

سردار خان: داسې څوک کېدے شي ډاکټر صبيب دا خو ډېره
 گرانه ده خيال خو به ئې هر سره اوساتي خو دا يوه خبره
 مشکله ده.

نېکے: که زما د سر امن وي نو په وره ځله به غټه خبره
 او کوم.

سردار خان: وايه وابه نېکيه... هلاکه رحيم خانه نېکے به نه

هېږوئ ځکه چې ده سرتور سر او ابله نښې د کریم ملګرتیا کوي ده. خپل مور و پلار ئې پرېښودلی دی او د کریم ملګرتیا ئې کوي ده داسې خلق ډېر کم مېلاوېږي.

رحیم خان: ولې نه خان لال د نېکۍ په ما ډېر احسان دے. دے خو به زما لوی واره نه هېږوی نو زه به څنگه هېر کړم دے خو ماته لکه د کریم خان دے. دے زما زوے دے وایه کنه نېکۍ خبره دي اونه کړه نو.

نېکۍ: ما وي چې که خان ماما نه خفه کېږي نو د ډاکټر صېب خبره چې خان له د ژوند ملګرې پکار دے نو د شېرین گل بی بی نه ښه ملګرې بل چرته کېدے شی زه به جولۍ غورووم او دا خواست د خان ماما نه کووم چې زما دا هر چاته اومنی اکر که د دوی په زړه چې څه تېر شوی دی دا هر چاته پته ده، خو دا اخره نېکۍ دي هم زمونږ سره او کوی ځکه چې دا د کریم خان د ژوند سوال دے او خان ماما د هغه د ژوند ډياره ډېره قرباني کوي ده.

رحیم خان: هلاکه نېکۍ ډېره د سود خبره دي او کړه مونږ ټول به د خان لالنه سوال کوو چې مونږ تش لاس پرې نه ږدی.

سردار خان: دا به گرانه وی رحیمه د شېرینۍ صلاح به

ضروری وی.

رحیم خان: خان لال شېرینۍ زما لور ده زما پرې هم حق دے زه کور ته ورغم او په خپله ورسره خبره کوم.

رحیم خان کور ته وراغے او عنبرین ته ئې اوازونه وکړل عنبرین چې د هغه اواز واورېدو نو رامخامخ شوه.

عنبرین: دایم ولاړه یم کریم هم ناست دے ولي خانه! څه چل دے؟

رحیم خان: دي دي او شېرينی، څه شوی؟

هغوی دواړه راغلي رحیم خان د شېرينی، په سر لاس کښودلو او زرينې ته ئې اوکتل او ورتنه ئې اووي "دي دي مونږ د کریم خان د ژوند دپاره ستاسو نه يوه بله قربانی غواړو".

زرينه: رحيمه وايه مونږ سره نور څه دی او که وی نو ستاسو نه منع نه دی.

رحیم خان: مونږ شېرينه غواړو چي دادي باقي ژوند د کریم سره تېر کړی او د ګلالی، يادونو کښي دده سره ملګرتيا وکړي نو دا به يو احسان وی.

شېرينی: او شرمېده او دننه کوتي ته لاړه.

زرينه: خانه سستا نه قربان او د کریم نه. شېرينه خو ستاسو لور ده که زما رضا وی نو زه خو به ئې اوس د لاسه ونيسم او درسره به ئې، کوم د عنبرين ذکي سترګي او د کریم خان حالت زما نه نه شی، ليدے کېدے.

رحیم خان: مبارک شه عنبرين شېرينه زموږ شوه.

عنبرين: سستا دي مبارک شی ما خو خپله ايښور اخستلي ده دا خو سستا شوه تاته دي مبارک شی دادي سستا په نصيب غوره شی.

رحیم خان بهر راغے او سردار خان سره ئې خبره اوکړه.

رحیم خان: خان للامونږ به لږ شو او کرمے کاکا به هم د خان سره بوځو.

سردار خان: کرمے خبر ناست دے دده خوښه ده که درسره ځي نو.

کرامت: خانه په سر سترګو... خو زه به څنگه لږ شم بېشکه

هغه ڪلے زما ڪلے دے زما واره ٿي يادوى. خو زما د ڪور بلي. او
درشلي به زما نه د ڳاللى، جيا او مسڪا غواڙي بي د ڳاللى
به زه هغه ڪلى ته ڏنگه لڙ شمس د هغي همخولي به ماته ڏه
واني.

ددى سره ڪرامت غريب اونيوو او مريء ٿي وچه شوه. رحيم
خان راڻي ڪرامت ٿي په خوا پوري اونيوو او وه ٿي وٽيل
ڪرامته دا خبره سستا حقه ده زه هم ڪريم خان نن پيا یم د خلقو
خو دا طعمه وه چي ڳاللى او ڪريم خان به راڻي خو افسوس
چي ڪريم خان بغير د ڳاللى نه ڃي.

ڪرمي: ڪه ڳاللى، نه وي نو د ڪريم سره به شيرين گل لڙه
شي خو ما سره ڳاللى، نشته.

سردار خان: دا ڏهه خبره ده ڪرامت الله ڪه ته تله غواڙي نو
ڳاللى، ڏهه شيريني، سستا لور نه ده ڏهه.

ڪرمي: خان سستا دي خداي عزت و پر ڪري و پر له لوتى دي
راڪره زما لور ته ڳوره او سستا لور ته. د زمڪي اسمان فرق دے
خو تاسو عزت مند خلق يي خامخا به ڏم چي د دومره لوريه،
سره نه ڏم نو ڏهه به ڪوم

دوى ووهي، اوخوره او په قلا ره ڪينباستل.

رحيم خان: خان الا ڏهه ڪور.

ارشيد: زما دا خيال دے چي تاسو نور لڙ شي او ڪريم خان
به دلته ڏهه ورڃي پاتي شي چي حالت ٿي ڀينه شي نو د ربه شي
ڪه په داسي حال ڪنبي ٿي تاسو بوڇي نو خلق به ورله ڃي
راڻي او تنگي به شي ڪه خوبه يوى نو ڀيڪه به ورسره پاتي
شي او تاسو ڃي.

زخيم خان: و پره ڀينه ده ارشده هم داسي به او ڪرو ڪريم او

نہکے دي پاتھي شى او موزن به لڙ شو. خبر گوره ډېر ئې مه
ايساروي چي ښه شى نو راځي دي دوي ټول سره د کرمي د
کلېي روان شول کلثوم، نعيم او عنبرين ډېر په خوشحالي
رخصت شول او خپل کلی ته راغلل.

سردار خان: که دي غوښه وي ارشده نو وخت مه ضايع کوه
د شپږين گل او کريم نکاح کوه ځکه چي پيغله جيني. ده او
کريم خان دلته دے اوس سړې بد ښکاري خلق به څه وائي.

ارشده: بابا کريم خان خوفي الحال ددي خبرې جوگه نه دے
تاسو تادي مه کوئ په دي به موزبه خود غرضه ښکارو.

سردار خان: که هر څه ښکارو زموږ نيت او ارادي خدائے ته
ښکاره دی چي خدائے گلالي. دهغه نه واخسته نوموزن څه
گناه دے ورشه ايسار ډېره مه د کريم سره خبره وکړه ښکے به هم
هلته وي هغه به ئې هم پوهه کړی.

ارشده راغے کريم ئې تيار کړو او دواړه د کريم خواته
وراغلل. کريم خان په بد حال په کت کتې پروت دے سترگي
ئې د اوښکو نه ډکيو تشيوي. سر ئې پورته کړو لااجي تاسو
راغلي ښه يو او کړو زه ډېر يواځي يم. بابا او مور مه لږل کړمے
کاکا ورسره لاړو عجيبه خبره اوښوه دومره سخت او متياک
سړے او دلته راټلل زه خو د بابا دلته راتلو حيران کړے يم.

ارشده: دا هر څه د محبت معجزه ده کريمه نور هېڅ نه دی
اوس هم زه تاته خواست کوم چي خپل حالات درست کړه د
قدرت سره مقابلې نه کيږي ته د خدائے احسان مند اوسه تا چي
څه غوښتل هغه ئې درکړو او بيا ئې خپل امانت واخستل صبر
پکار دے منم چي دا گرانه خبره ده خو زړه غټه کړه.

کريم خان: څه غټ کړم ماسره زړه کوم دے چي غټ ئې کړم

او صبر خور الغار ڀڄي ڏي ڇٽه او کرم خان خوشه شمع وڙهي ڪنڊه.
 ٺٻڪي: د ٽولو خلقو سترگي تاته دي خان د ايسرو خلي ڪوه مه
 د مور و پيلار، ماما، مامي او لاجي ڊيپاره خان ژند ڪري
 پاڇه اوس خو د خبره پيلار شوي پيلار او هان د وسيم ڊيپاره پاڇه
 هغه ته د سهار ڀي ضرورت ڏي

ارشيد: ڪريمه زه به تاته خود غرضه ٻٺڪارم بابا چي سستا
 ڊيپاره ڪوهه قرباني ڪري ده يا شيريني ڪوهه قرباني ڪري ده دا
 د هيرولو نه ده اوس هم سستا زوئي د شيريني ٻه غيڙ ڪڍي ڏي
 هغه سستا د ورو ڪو والي غوڻيننه ده اوستا عزت ڏي تاته هم د
 ملڪري ضرورت ڏي مونڙ ته د عزت او زما خورت ته د ڌادر او
 مينڀي دا نه چي ستاسو نه بدله غوارو خو دا سستا فرض دي چي
 ته اوس خيل فرض ادا ڪري ڇڪه چي مونڙ خيل حل ادا ڪري ڏي

ڪريم خان: خالانو د هر ڇٽه بدله اوس غوار ڀي لب وخت خو
 مي پر پر ڏهه لاخو د ڳالهي قبر ته هم نه ٿي.

ٺٻڪي: دا هر ڇٽه به اوشی لاجي ڏهه رضا مه ڪوه زمونڙي
 خوينه ده ڏي به ولي ڇٽه وائي ورو ڪي زوئي به ٿي ڇوڪ سائي او
 خدمت به ٿي ڇوڪ ڪوي چي ڇنگه د خان ماما خوينه ده
 هغسي زمونڙي خوينه ده.

ڪريم خان: ڦيره تادي دي او ڪوه ٺٻڪيه زه جبران ٻيم ڇٽه
 او ڪرم ٻه ما خو دنيا لنڊه تنگه شوه ڳالهي لڙه او زه خلقو ته
 لکه د قرباني د ڌاروي پاتي شوم. خدايه ڇٽه او ڪرم.

ارشيد: د زور خبره نه ده ڪه دي خوينه نه وي نو او وايه خو
 داده چي سستا د خبر خواهي ڊيپاره خلق وائي.

ڪريم خان: (لب سوچ) نه وروستو واقعي وسيم به ڇٽه ڪوي او

ماتہ ہم د سہاري ضرورت دے خان ماما او لالاجی راسرہ
خومرہ بنہ کبری دی د شہرینی، خدمتونه او د گلالی، سرہ مینہ
دا بہ زہ خنگہ ہیر کرم احسان فراموش خونہ شم کبدے ہر خہ
چي کبری د دوی بدله بہ ہم ورکول غواړی، لالاجی ستا خوښہ
زما خوښہ ده چي خہ کوی هغه وکړی.

ارشد په خوشحالی، خوشحالی، راغے پلار ته نه حال اووي
هغه ووي "ورشه مولوی صبيب راوله" مولوی صبيب راغے نکاح
او شو میتیایانې تقسیم شوي، خو د خوشحالی، اظهار هېچا هم
اونه کړو بلکې دا ئې ووي چي خان ماما خپل فرض ادا کړو.
افرين په داسې، ماما شه چي د خورنې دپاره ئې خومره قربانۍ
اوکړه خپله لور ئې سپیکه نه کړه او قوم هم. نکاح او شو خلکو
مبارکۍ ورکړي او غلی غلی خپلو کورونو ته واپس شول ارشد
هم کور ته راغے نېکے د کریم خان سره پاتې شو او دواړه په کتي
کښي کښېناستل کریم یو اسولیلے او کړو وي "نېکيه ته اوده شه
او زما په نصیب کښي خوب نشته.

سلام و دُاع

خوشحالی په خاموشي، تېره شوه د کريم خان زړه هغسې د تصور نه اوزگار نه وو کله ناکله خو به په دې سوج کښې شو چې: "ما د 'گلالي' سره جفا وکړه وفا مې اونه کړه زه بې وفا ووم وفا مې سر ته اونه رسوله. اخر دومره تادي، ته څه حاجت ووه خو لا د هغې قبر ته هم نه يم تلے خو چې د ماشوم وړو کوالے بې خو کې، د ماما مينه او د ارشد خلوص به ئې ياد کړل نو اوبه ئې وي چې "څه که نور څه اونه شو نو پر دے حق خو ادا شو کنه دا يو داسې قرض وو چې هم په ما وو او هم په 'گلالي' ". نن ئې ايله ښيې له کته راکوزي کړي نيکي ته ئې غږ او کړو "تېکيد" اے نيکيد".

نبڪے: او جي او جي شڪر ڏے خدايه د خان د ڦلې نه غبر
او غنو لاجي: ارشه ته ڪريم خان خبري او ڪري ماته ٿي غبر
او ڪو.

ارشاد هم خوشحاله شو او ڳرندے راغ.

ارشاد: ڇه وائي ڪريم خان، مانه او وايه ڇه دي پڪار دي.

نبڪے: ڪه مانه ڇه حڪم وي نوزه هم تيار ولاڙ یم ڀڻهه شوه

چي دومره ويخ شوي.

ڪريم خان: لاجي ستاسو مينڀي او خلوص زما قبول ژوند

اخستے ڏے ڀڻهه شوه ڳلالی، خود قرضه خلاصه شوه فنا شوه او

زده بد نصيبه په ددي بوج د لاندې یم خود ږوم به ٿي ڇه به

او ڪوم.

ارشاد: ناپوهه سره ٿي داستا خپل ڪور ڏے سستا ورپڪڻي

خپل حق ڏے مونڙ خو ايله لاستا حق هم تاله نه ڏے در ڪه ڏے او

ته وائي چي په ما قرض ڏے ته په خپله يو مينه ناك زړه لري

ستا فڪر په دنيا نشته خو خلوص او محبت غواڙي ڪنه خوك د

چاره نبڪي دومره اورڊ وخت ياده ساتي.

ڪريم خان: خان ماما ڇنگه ڏے مامي او شپڙني، ڇنگه دي

زه ورته ڪوز سترگي یم لاجي پڪار خود چي ڇنگه له ٿي تلے

وے خود نه شوم تلے ڪنه مامي مي ڏيره ياده شو ڀڏه. خپله مور

مي هم اونه ليده نه مي، پلار اوليد نه ڪلثوم او نه نعيم. بخڻنه

رائه ڪوئي نو... ڪنه زه خود غلطيانو ڳوڏے یم ڳوڏے

ارشاد: ته ڀڻهه سره ٿي کوتاهياني دهر چانه ڪپري خو چي

سره خپله غلطي اومني دي ته لوتني سره وائي ابي دي

تيوس ڪوي بابا هم ڀڻهه ڏے شپڙني، خود په انتظار ده چي ڏے

راغله زه به ٿي او وينم او وسيم به هم او ويني دا خود ڳلالی

يوه نخبه ده زموڼ سر.

کریم خان: او نو د هغه په ژوند به ژوند تېروو دا د ګلالۍ او شېرن ګل تر مېنځه یو تړون دے لاجې شېرینه ډېره پاکه، نېکه او مخلصه بڼه ده ګڼه ما د هغې سره څه بڼه سلوک کړے وو؟ هغې هم معاف کړم، خان ماما هم او تا هم اوس مې زړه غواړی چې خپل کور ته لاړ شم دلته به چاته ګڼېنم؟ تاسو نور نه تنګووم نېکے به هم خپل مور و پلار وینی او زه به هم لږ ساعت د خپل مور و پلار سره تېر کړم که بابا راسره زیاتے کړے وو خو په اخر ګڼې ئې داسې نېکې او کره چې ټول بد ئې، رانه هېر کړل.

ارشاد: د پلار او زوی تر مېنځه بدی نه وی هغه که څه کول شو د خاندان د عزت دپاره د شېرنۍ او زما د پلاد مینې دپاره ستا د مور د لویۍ دپاره چې صبا مونږ دا خلق کوز سترګې نه شو واقعی ستا پلار تر یخ او ګرم سړے دے خو خور هم دے او زړه لرونکے هم ګوري نه په تا پسې را روان شو او زموږ کلۍ ته راغے د شېرنۍ به دا په قسمت ګڼې وه اګر چې تکلیف ئې تېر کړو او تېرو به هم دا د هغې اخلاقی فرض دی او زموږ دا فرض دی چې خپلو تور سروتو ته د خوشحالی رسولو کوشش او کړو. مونږ ټول ستا یو ته زموږ ئې دا هر څه به د وخت سره سره بڼه شې ستا به کورمه شې خپل خپلوان به دي او وینی خپل همخولی به او وینی زړه به دي خوشحاله شې او پر سکون به شې دا خو لانونه طوفان دے او په تېرېدو دے او انشاء الله چې د نن نه پته لګی چې تېر شو اوس څه حکم دے.

کریم خان: ما وی چې زه کلۍ ته د تلو نه مخکښي د ګلالۍ

مزار له ورشتم په جنازه کښې شريک نه شوم په کفن کښې مې اونه لیده او بڼه او شو چې اوسې نه لیده کڼه نو دا لیدل زما نه نه بر داشت کیدل زه به مړ وم نو چې د قبر نه خو ئې رخصت واخلم کڼه.

ارشيد: بڼه ده زه د بابا سره صلاح کوم نو واپس راځم. ارشد د پلار سره ټوله خبره وکړه چې کریم له اوس خپل کلی ته تلل پکار دی دلته د هغه ایسا رولو نه هېڅ فائده نشته ستاسو ورسره مینه ډېره ده خو د هغه اطمینان صرف او صرف د مور و پلار او خور، رور په لیدو کېدې شی. قدرتی کار د چې د خپلې وینې همدردی ډېره وی او زما خیال دے چې شېرینۍ دې ورسره لږه شی اوس ئې هغه کور دے او بل دا چې کریم خان او وسیم ته د هغې ضرورت دے.

سردار خان: ارشيد بچیه خدا ئے دې په جیا لره ماته فخر دے چې زما بستا په شان قابل زوے دے کڼه دا خو داسې ډله وه چې ددې نهلول زما دپاره ډېر گران وو که تا، شېرینۍ، او زینې زما ملګرتیا نه وے کېدے نو زه به سودائی شوے ووم د خور په مخکښې به مې سترګې کوزې شوي وي. ستاسو همدردۍ، او محبت دا هر څه اسان کړل. ستا څنګه خوښه وی ستا واک دے زه خو بڼه ایم زما څه کار دے بوج دې په سر کړه خپل پیتۍ په خپله وړه چې څنګه ئې وړې زما د طرفه درته اجازت دے.

ارشيد: بابا ستا سورے دې زما په سر وی که تا حوصله نه وے کړے او ستا مینه د خپلې خور او خورئې سره نه وے نو زموږ په زړه نو کښې به دومره محبت نه وو کڼه موزې، خو هېڅ نه دی کړی ټوله منډه خو تاسو وهلي ده پاتې بوج اوچتول شو

نو تاسو دي خداځي حيات لری ستاسو موجودگی زما دپاره زما
او نېغه لاره ده ما ستاسو نه دومره څه ایزده کړی دی چې
انشاء الله ددی نه به ډېر بوج وپسم تاسو په ارام کښېنئ او
مانه حکم او دعا کوی. زه به هر وخت تیار یم که یو خوښه وی
نو مو تر به تیلر کړو د کوره به رخصت واخلو هغه وائی چې د
گلالي قبر له ځم هلته به یوې شېبې له لږ شو بیا به د هغه
ځایه د هغوی کره روان شو.

ارشاد نیکي ته اواز او کړو "کریم خان راوله د کپړو بدلولو

ورته اورا به".

نېکي: او جی لو صبر او کړئ هغه په غسل خانه کښې دے

اودس کوی جامې کڅه بدلوی.

لږه شپیه پس کریم خان د غسل خانې نه رابهر شو پاکي
جامې ئې اغوستې دی کور ته وراغے د مامی نه ئې رخصت
واخستلو هغې په مخ ښکل کړو وي "ورڅه په مخه دي ښه خفه
کېږه مه بچیه دا خو لاسته ډېر عمر دے. غښړین چې اووینې
نوپه خدا شه چې هغه خوشحاله شی هغې سستا په سر ډېر
غمونه تېر کړی دی اخری وخت دے چې دا خو ښه تېر کړی کنه
شېړینې. اے شېړینې، ته تیاره شوې.

شېړینې: او موري هلاک ته کپړي بد لوم نو.

زړینه: زه تیارېږه سستا نه قربان شم راشه چې ښکل دي کړم.

شېړینې: ئې هم ښکل کړه "ورڅه لوري په مخه دي ښه تا
چې څومره قربانۍ د پلار د نوم دپاره وکړه دا به د پښتو تاریخ
یاد لری او گوره چې کریم درنه خفه نه شی دے غم زیلے دے په
ده خو خزان دے ته به ئې بهار کړي او د غښړین به داسې خیال
ساتي لکه زما که خفه شوه درنه نو پی. به درته اونه بخښم.

دا به سستا نصيب وو ڪنه واده شوي، جيئي. د پلار د ڪور په اغووستو جامو کښي د خاوند ڪړه ځي او بي ډولۍ سره د زوے دا چرته شوي ده.

د زريني د سترگو نه اوبښکي توښي شوې، شپږينۍ ور تر غاړه شوه.

شپږينه: مور دا څه کړې ته او ژړا دا خو د خوشحالي وخت دے زما د پلار او رور قرياني ژوندۍ شوه او زما په سر دا خو زما دپاره د عزت او لویۍ مقام دے ناوې صرف از صرف په سره جوړه او سره بنارسۍ نه ناوې کپړی دا چې د پښتو، جيا او غيرت په چامو ناوې شی نو خوند او کړی زما جامې، زما بنارسۍ، خوزما پلار او رور دی گوري نه لالچۍ ولاړ دے او زما په سر نې لاس ايټي دے. هغه دے بابا مې راغے هغه به هم د مينې ډک رخصت را کړی زما خو سستا نه د ژړا توقع نه وه موري. په خدا شه دا څه کړي گورے هېروئ به مې نه ما به زر راوړۍ او بله دا چې ښېستو به راسره خامخا ځي زه بغېر د هغې نه نه ځم.

سردار خان د شپږينۍ په سر لاس راښکودلو بيا نې د هغې سر په خپله سينه پوري جخت اوښوو بيا نې په تندي ښکل کړه او رته نې اووې.

سردار خان: شپږينۍ د قريانۍ بوج تول سستا په سر شو ځکه چې په اول کښي هم ته زموږي ملگري وې او اوس خو بالکل تنها شوي او يواځې دې پټتے په سر کړو خدائے دې طاقت درکړی په جيا اوسي لوري زه به سستا د عمر قرضدارے يم دا نېکۍ به دې نه هېرووم د رحيم خان او کریم خيال ساته زما خور ډاېره عاجزه ده هغه درنه خفه نه شي څه پر دے کور نه دے

خود خپلي ترور کور دي دے او زما خور ډېره ښه ښځه ده کلثوم او نعيم ستا خور او زور دی وړه دی درنه خيال ئې ساته او ښېستو به در سره خامخا ئې مونږ در ته بخښلې ده چې هغه خوشحاله وی نو ئې په مخه يو ښه.

کریم خان سردار خان تر غاره کړو زريني ښکل کړو... بيا راوتل موږ ته اوختل او روان شول څه د سترگې رپ وو چې مقبرې ته راغلل ټول راکوز شول او د گلالي د قبر نه چاپېره ودرېدل کریم ئې ښو ته، شېرښه ئې سر ته ارشد يو طرف ته ښېستو او ښکې بل طرف ته او درېدل لاس ئې د دغا پاره اوچت کړل د کریم په مخ اوښکې راماتې شوي.

کریم: گلالي، ما معاف کړه تا وفا اوکړه خو ما وفا اونه کړې شوه پکار وه چې زه هم ستا سره په خوا کېښې ددې خاورو د ډېرې لاندې پروت وي خو بنده ډېر خود غرضه شې دے څوک داسې کله کوی ما معاف کړه ماته بخښنه کوه.

شېرښه په يو اوږد سوچ کېښې ډوبه د گلالي سر ته ولاړه د هغې په تصور کېښې د هغې د ښکلې مخ رنگ، جيا او خوانۍ ته تلې ده هغه ورځ ورته مخې ته شوېده چې گلالي لکه د گل د نازکې کلۍ په جوړه کېښې ملبوس وه او سره ښارسۍ ئې په سر وه سترگې ئې د جيا نه پټې وې زه ورسره ولاړه ووم او دې ماته اوکتل. په دې سوچ کېښې گلالي ددې سره خبرې شروع کړې.

گلالي: په خبر راغلي شېرښه گل... مبارک شه کریم خو ستا حق وو تاته ميلاو شو زه په قبر کېښې په سکون او راحت شوم ما ستا حق وهله وو خورۍ زه ډېره زياتې خوره ووم ښه وه ستا حق تاته تر لاسه شو ما معاف کړه ما معاف کړه.

شیرین: دا څه لېونی، شوی کریم ستا وو او ستا د زه ستاسو د مینې تر مېنځه نه او درېم زه د بوال نه جوړېږم ما خو صرف د پلار او رور د قربانۍ ژوندی ساتلو دپاره او د وسیم د خدمت دپاره د کریم کور ته خپل او وېلو کریم ستا دے ګلالۍ ستا زما پرې حق نشته.

ګلالۍ: (په مسکا شوه او شونډې ئې لکه د نومی سپړدونکې ګل خوري شوي) د کریم خیال به ساتي ولې چې دے ډېر په نازونو ما ساتلے دے اگر چې د هغه په ما ډېر احسانات وو خو ما ورله هم ښه خدمت کړے دے به ستا نه د هغې نه ډېر خدمت غواړی او تاته ګرانه هم شوه ځکه چې یو به دواړه خدمت کوي او بل د کریم خدائے دي اباده لره خوری، په څو څو واړه مبارک شه کریم ستا لائق وو زه خو هسې زیاتې ګڼې بېنځه راغلې ووم او لاړم د هغه د ژوند ملګري ته ئې او ته به ئې بیا مبارک شه بیا مبارک شه او هغه زما خو هلو و هېر وو دواړه ښه نوم دے.

شیرین: وسیم د خپل پلار د نوم سره جخت نوم دے ښه شوه چې ستا خو ښ شو.

ګلالۍ: ډېر ښکلے نوم دے او که خدائے دي غېږ ډکه کړه هلاک او شو نو ستاسو مرضی چې څه نوم ورله بدئ خو که جینی، دي او شوه نو نوم ورله ګلالۍ کېږد دا به زما ستا او د کریم تر مېنځه یو تړون وی زه به ستاسو نه نه هېرېږم.

د شیرینۍ د ځلې نه په زوره او ختل "دا څه وائي ګلالۍ، اے ګلالۍ!" ارشد رامنډه کړه.

ارشد: اے خوری، دا څه چل او شو خبر خو دے کنه. شیرینه: په تصونز کښې راسره ګلالۍ خبرې کولې. بالکل

هغه د اولي ورځي د ناوې په شان وه د خندا شنه او ماته نې مبارکي راکړه چې کريم دې مبارک شه ډېره خوشحاله وه وائي چې که لور دې او شوه نو گلالي، نوم به ورله کېږدئ چې زه درنه هېرېږم نه او دې سره زما د ځلي نه غږ او ختو.

شېرېن په سر لاس کېښودو او قبر طرفته کېښاسته خو کريم لا هغسې په تصور کېښي ډوب دے او په يو داسې درياب کېښي لاهو دے چې پته ئې نه لگي شونډه ئې ئې خوزي کله سر اوړقوي گورے چې د گلالي، سره څه وائي.

کريم خان: (په سوچ سوچ کېښي) گلالي، زه دې پرېښودلم او ته رانه لاړې نن ستا کلي ته روان یم عجیبه خبره ده چې راتلم نو ته راسره وي او چې ځم نو ته رانه دلته پاتې شوي دومره ظلم دي او ګړو تاله داسې نه وو پکار.

گلالي: (په خندا شوه) ستا نه زار شم د مينې قرباني، دپاره داسې انسان نه پيدا کېږي لکه چې تا او ګړل زما د لېږي مينې دپاره تا خپل هر څه پرېښودل او زه دې خپله کوم... دا خو زه بې وفا ووم چې ستا سره مې دوه کاله هم پوره نه کړل ژوندے اوسي ستا عمر دې ډېر وي کله ناکله زما قبر ته راځه زه به ستا په انتظار یم.

کريم خان: خامخا به راځم دا خو لنډ ځائے دے ضرور به راځم چې نه راځم نو څه به کوم ژوند به څنگه تېرووم بغير ستا د يادونو نه به مې ژوند څنگه تېرېږي گلالي.

گلالي: دومره ياده مې هم مه ساته چې شېرېن گل درنه هېرې شې د هغې هم ستا سره دومره مينه ده لکه چې زما وه بلکې زما نه هم ډېره ځکه چې که زما ستا سره مينه وه نو ستا هم ما سره مينه وه خو شېرېن ستا سره بې بدله مينه کړېده

او ڪوره ته زما زوے ئي لڪه د خپل زوے په ترڅ کښي نيولے دے
 د يو ناجوړه او پرهر جلی خاوند سره د هغه ګلی ته نوي ناوي
 بغير د سخر او خاوند د کور د جوړې نه روانه ده نه ئي تندے
 تريو دے او نه ئي تريخ ښه خوشحاله ده دا مينه نه ده نو نور څه
 دی؟ کریمه! د داسي بغيچي سره په ژوند تېرولو کښي به ته لا
 ګلالی، هم ياده ساتي داسي چري اونه کړي ګڼه زه به درته
 بخښانه اونه کړم د شپږين سره به زما نه زياته مينه کوي وعده
 وکړه کریمه وعده لوړه را ګړه چې دا خبره به مې نه هېروي.

کریم: زما دي قسم وی ګلالی، چې زه به د شپږين په مخ
 کښي سستا تصوير اينم او هغه به لکه سستا زما د ژوند ملګري
 وی. خو داسي اونه شى چې هغه هم زما ملګرتيا اونه کړی او
 ما په لاره کښي پرېږدی بيا به د چا مزار له د اخري سلام پاره
 راځم... ګلالی، اے ګلالی، چرته لاړې رامنځ شه.

بيا په زوره د کریم د خلې نه اوختل "رامنځمخ شه مړې زه
 خو ولاړ یم شپږينی، سره خبرې نه کوي وسيم په غېږ کښي نه
 اخلي".

او په چغو چغو سر شو دومره ئي وژړل چې د لاړي روان
 خلق اودرېدل او په تعاشه شو ارشد خان زر راغے کریم ئي په
 خوا پورې جغت اوښوو او په خپله ورسره په ژړا شو شپږينی،
 ښستو او نېکې په سلګو سلګو وژړل خو څه کېدے شو؟

ارشد: څه چې خو رورکيه قدم واخله ترڅو به ولاړ يو دا خو
 اوس د خاورو خلے دے په خپل زړه کښي ددې مزار ژوندے
 ساته دا به سستا همېشه ياده وی اخري سلام د عشق دي مزار
 ته اوکړه د حق د پري (ښاپېری)، د جيا د مېرمنې او د جنت د
 حوري نه رخصت واخله چې خو.

کریم پیپی رابنکودلی رابنکودلی او د قبر نه روان شو
 شاته شاته ئې کتل لاس ئې اوچت کړه وو گلالی، زما سلام
 وداع قبول کړه. زه به ضرور راځم شیرینی، به راسره وی
 بنېستو او نېکې به هم وی مونږه تاشه شو هېرولې ارشد د هغه
 مټ اونیو بل طرف ته نېکې اونیو او موټر ته راغلو موټر
 کښې کښېناستل د موټر دروازې ئې په ځان پسې بندې کړې
 موټر روان شو او کریم خان یو ځل بیا شاته په شیشه کښې
 اوکتل او د محبت اخری سلام ئې گلالی، ته وکړو څه شنبه
 وروستو موټر کلي ته رادننه شو او د حجرې نه لږ بهر او درېدلو
 ارشد تیموس او کړو "کریمه څه دې خیال ده په کومه لاره خو" د
 کریم زه ته بیا د گلالی، یادونه راغلل او وه ئې وېل.

کریم خان: لالاجی لږ اوږدېره د کرامت الله کاکا تیموس
 او کړو چې د چا په کوټه کښې ده که ته او شیرین نه خفه
 کېږی نو چې اول د گلالی، کره لار شو بیا به د خانانو کره خو.
 شیرینی: ولې خفه کېږو هغه خو اوس زموږ خپله کومه

ده نو.

ارشد: او بالکل د خفگان پکښې څه دی.

نېکې راکوز شو او تیموس ئې او کړو وي ئې چې د جمات
 شاته په هغه کور کښې دی.

کریم خان: خا دلته دی؟ دا خو مونږ ته ډیر نژدې شوی دی
 د خیره سره شیرینی، اوخت ناوخت به ئې تیموس کوي هلته
 کرامت او ماهتابه ناست د یو بل سره مشغو لېږی.

کریمت: ماهتابې ښه شوه خپل کلي ته راغلو هغه کله ډیر
 ښه وو او مونږ سره سره درخان ډیره مینه کوله خدائے دی ژوند
 لری خو خدائے شته زه هلته تنگېدم.

ماهتابه: ڀڻه وو ۽ ٻر ڀڻه وو خو چي ڊ ڳلاڙي، سسٽرگي ٻڌي
شوي نو ڀه ما لکه ڊ شين اسمان تندر راڀر پوت. زمکه اسمان
راڀندي تنور شو خدائے دي ڊ رحيم خان عزت ۽ ٻر کهي چي
رائي وستو کنه زما خو سا ڀه ختو وو.

گرامت: خدائے خبر چي ڊ کريم خان به خه حال وي.

ماهتابه: ابله ورڃ ڳلتي، راغلي وه ٽپوس مڀ تڙي او کڙو
چي اے جيني، خنگه حال ڊے ڊ خان نه يو خبر پڙي که نه او هغه
زمونڙ وڙو کي خنگه ڊے؟

ڳلتي: ۽ ٻر ڀڻه ڊے شيرين گل ئي ڊ غيڙ نه نه کوزوي اوس
خو ئي هغه مور ڊه نو نور ئي خوک دي کريم خان لاڻه ڊے ڀڻه
شوه هغه شان ڳلاڙي، ڳلاڙي، کوي او ڀه مخ ئي ڊ اوڻيکو
سيلاب روان وي نو.

ماهتابه: خدائے دي ورته خبر کري داسي افت ڀه مونڙ او شو
ڳلاڙي، نه وه ڊ کريم ڊياره ڊ اسمان بلا شوه بلا هغه ڀڻاڻسته
رنگي ڀڻکلي خواني ئي خاورو لاندې کول.

ماهتابي: بيا خاوند ته ووييل "توسے دي هم ڀڻه ڊے او کريم
خان هم ڀڻه کڀري شيريني، سره ئي واده شوے ڊے نکاح ئي
کړے ڊے".

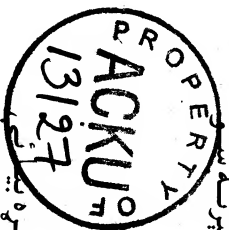
گرامت: نور اڃي ولي نه ڀڻه نه ڊه چي خپل کلي ته راشي
دلته مونڙ هم يو او ڊ کريم خان مور و پلار هم.
ماهتابه: دا غيطان خلق پوهه او ڊ دوي کار هي، تڙه مونڙ
خو تڙي خدائے خلاص کڙو ٻبر ته به ورته هم او نه گورو.

گرامت: داسي تنگي نظره ڀڻجه ئي ته ماهتابي گوره ته
هغوي زمونڙ ڊياره خومره تڪليفونه ٻبر کڙل ڊ کريم خان
مسافري ڊ سردار خان ناکام او ڊ رحيم خان سره دشمني ڀه

خیله لور ئی ٻڌی کینودی او ڳالائی ئی لور کوه او ته په داسی کلی کښی تنگه وی او لا وائی چي ٻښه شوه چي مونږ تري خدائے خلاص کوه په ښه ډي نوله، ننکی، راو خبره په ښه چارې او په سترگو ښنده شي. دانپکیانی، احسانونه او خدمتونه تا هیر کول د سپی لور لے د سپی لور.

دوی په دې تود جنگ کښی وو چي ناڅاپی وزیر ته شکر
کریم خان شېرینی، ارشد او ٻښتو رانوتل.

کرامت: او ګوره ماهتابي ښه شي دا څوک راغلل.
ماهتابه: وی خدایه دا خو زما خانان راغلل.

رامنده ئی کوه او شېرین ګل ئی په مخ مخ ښکل کوه ټپه
کریم او ارشد ښکل کول زر ئی تري وسیم واخستلو وی ئی لے
سپه راشه ته د ځلالی، پچورے څومره ټاټسته دے او خنده تا
تا ما پچولے دے ما پچولے خدائے دي لوی کوه هله کښی زر
زر ئی کتونه سم کول تول کښناستل چي زه درله چائے پوخ
کوم.

شېرین ګل: نه ترور چی ضرورت نشته خو اوس راغلو لا
خیل کور ته نه یو تلی کریم خان وی چي اول دوی کوه لږ شو
وائی به چي ځلالی، نشته مونږ ئی هیر کوه.

کرامت: بی بی ستاسو ښکی، به څوک هیري کوه خلق وائی
چي خاوه اخلی نو د لوی ډیران نه اخله مونږ ته ګوره او
ستاسو یادولو ته خدایه دي درله اجر در کوه که ځلالی، موه
شوه نو ته زموږ لور ئی ته... ته زموږ ځلالی، ئی شېرین ګل.
او ایه کنه ماهتابي دا د ځلالی، نه که ټاټسته ده څه.

ماهتابه: ځلالی، خو ددی د ټپو خاوري هم نه وه دي له خو
خدائے رنگ، عزت، دولت او لوی زړه ور کیدے د ځلالی.

دیلاړه

شپږین گل: گلالی، لویه بڼه ده کاکا جی! څکه چې که هغه د غریب مور و پلار لور وه خو په داسې کور کېنې ئې په حاله، حیا او عزت وخت تېر کړې دے چې هلته ژوند تېرول ډېر گران وی دا د هغې خوئ او بڼه فحشلت وو چې خپل یو مقام ئې پیدا کړې او جوړ کړې و یواځې په رنگ بڼه نه بڼاسته کېږی که په رنگ یواځې محبت وے نو د کریم او هغې مینه به داسې نه وه اوږده شوې. دا د هغې بڼه اخلاق، خدمت ښکته جذبه او بڼه خوړی وو چې کریم خان تر اوسه هم هغه نه شی هېرولې.

کرامت: کریم خانه دا درته سوال کوم چې گلالی، هېره کړه شپږین بی بی اوس زموږ ښکه ده دا ستا بڼه ده دا د رحیم خان اینګوره ده دا ستا عزت دے. دا بڼه بڼه ده ددې سره بڼه سلوک کړه نو گلالی، په قبر کېنې، زه او ماهتابه دلته ستا نه خوشحاله یو. داسې به او گنډو لکه دا ښکې چې ته د گلالی، سره کوي شپږمه زموږ گلالی، ده زموږ گلالی، ده.

ارشاد: تاسو ټول بڼه خلق یی خدائے یو ژوندی لره دوی خو اوس دلته راغلل او ستاسو سره ئې مېشته شوه یو به بل وینی، گورئ عمر یو شو څوئ چې څو اوس خو مو ترپه لاره کېنې ولاړ دے خان بابا به خبر شوے وی چې دوی راغلی دی وائی به چې څه شول.

دوی ټول راپاڅېدل کرامت او ماهتابه ورسره تر دروازي راغلل شپږینې، ئې یو وار بیا ښکل کړه وسیم ئې هم ښکل کړو "خې په مخه یو بڼه خوموږ به نه هېروئ یی بی"

شپږینه: تاسو به هم موږ نه هېروئ. داسې به وگټوئ لکه

چې ستاسو ګلالۍ ژوندۍ شوې وی خۍ راځۍ به زه به هم انشاء الله چې لکه د خپل کور خم راخم.

ما هتایه: الله دې د پر عزت درکړی تاسو د پر عزت مند بۍ کرامت: په مخه یو ښه خوشحاله او اباد اوسۍ.

دوۍ د کلی د مېنځ په کوڅه را روان شول خلق خبر شوی وو حجرې ته ګڼه ګوره راټوله شوي وه او د کلی محلت ښځې د خانیانو کره راغونډې شوې ارشد کریم او ښکې حجرې ته راغلل. شېرین گل او ښېستو کور ته ورغلې.

عینین: راپاڅېده په خبر په خبر پېچۍ اوس راغلۍ داسې ښه یو او کړو زما خو زړه هلته کالبوت دلته وو رور مې راباندې د پر احسان وکړو شېرینۍ چې ته ئې راسره کړې او زما ناجوړه زوۍ ئې خپل زوۍ او ګڼو.

شېرینه ئې ښکل کړه وړو کۍ ئې ترې واخستلو چینکۍ راغلې د شېرین گل نه چاپېره شولې د هغې د حسن، خوی او اخلاقو چرچې په کلی کښې خورې شوي کریم خان حجرې ته راغی پلار ته ئې سلام او کړو هغه په خوا پورې او نیولو او ښکل ئې کړو.

رحیم خان: اوس راغلۍ ارشده بچیه خان لالا څنگه وو هغه درسره نه راټلو او مور دې هم نه ده راغلې.

ارشده: خان بابا مور و پلار به مې دوه ورځې وروستو راشی هغوی وی تاسو اوس لاړ شی او مونږ به بیا درشو.

رحیم خان: خان لالا راسره د پر ښه او کړو ګڼه زما زوۍ خو لکه د سوډا یانو په کلو او کوڅو کښې ګرځېدو خدائے اوساتلو او هغه د پر ه ښکې ئې زما سره او کړه.

ارشده: ادا د هغوی حق وو حق.

رحیم خان: حق د چا نه وی ارشده خو حق ادا کول ډېر گران کار دے د هغه لویه سینه ده او لوی خوی دے دا ښکې به عنبرین او زه تر قیامت نه هېروو.

غږ ئې او کړو "غفرانه اے غفرانه!"

غفران: جی خان صېب جی مبارک شه مبارک شه د کریم خان راتلل او د شېرین بی بی واده دې مبارک شه.

د کلی ټولو خلقو مبارک شه مبارک شه اووې هنرې خوځ سور شو نو غفران اووې "صېب تاسو څه حکم کولو".

رحیم خان: او کنه ورشه ښه څاروی چرته یو دوه درې پېدا کړه راوله چې حلال کړو د کلی خلقو له به ډوډۍ ورکول نه غواړی څه.

غفران: خامخا دا د خوشحالی خبره هم ده او د بدل هم د کریم خان واده شوی دے نو ډوډۍ خو به د کلی خلق خوری کنه.

ارشده: زه به جی ورشم بابا به مې منتظر وی.

رحیم خان: شپه ولې نه کوي سحر به شېرین گل اووینې نو لاړ به شې.

ارشده: بیا به راشم جی اوس به مې هغوی لارې ته گوری او زما خیال دے چې صبا بل صبا هغوی او مور په خپله راځی کڅه.

رحیم خان: ورځه په مخه دې ښه، کور ته ورشه خور او ترور خو دې اووینه کنه.

ارشده کور ته راغے ترور ئې خواله راغله "کښېنه بېڅیه د شېرین گل سره نه کښېنه څه".

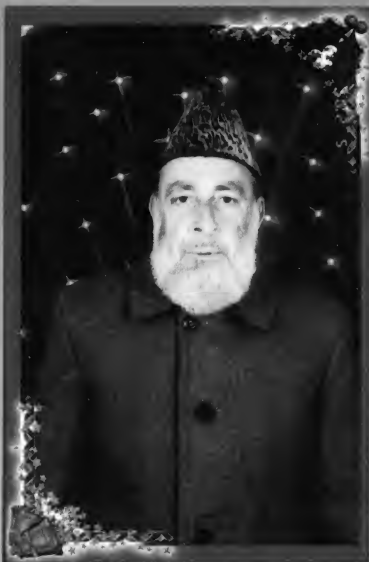
ارشده: ترور بی بی ناوخته دے ځم او یواځې هم یم گنډوو.

نو ډرائیور مې نه وو راوستلې زما خیال دے مور او پلار مې
صبا بل صبا راځي او که لاراغلل که خبر وی نو د هغوی سره
به بیا راشم اوس لازم شپړینی خفه نه شي مونږ به څو راځو دا
خو ستا د خپلې ترور کور دے ستا کور دے او ترور بی بی خو
زمونږ مور ده دا ډېره ښه ښځه ده. ترور بی بی شپړین گل وږه
ده او ناپوهه ده خو ستا لور ده ډېر ناکام به ورسره کوي.

عبرین: ستا او د شپړین نه زار شم دا خو ماته د خپلې لور
نه هم زیاته خوږه ده دا خو زما د پلار او رور نڅښه ده. زه ددې
مور یم او دا مې لور. څه بچیه په مخه دې ښه دې دې ته به مې
سلام وائي زما د رور لاس به زما دپاره ښکل کړې وایه ډېره
دعاء درته کوی دا ښه څوک د چا سره کوی لکه هغه چې زما
سره او کړل.

ارشاد لږو او دوی په خپلو خوشحالو کښې مشغول شول.

بادشاه وی که نواب وی په مرگ ورک شی
چې کتاب وی چا لیکلے نه ورکېږی.

”شینم“

